

Không Làm Người Đàn Ông Phụ Tình

Contents

Không Làm Người Đàn Ông Phụ Tình	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	16
4. Chương 4	23
5. Chương 5	29
6. Chương 6	36
7. Chương 7	43
8. Chương 8	50
9. Chương 9	57
10. Chương 10	64

Không Làm Người Đàn Ông Phụ Tình

Giới thiệu

Kết quả? Hôn nhân quả nhiên là nấm mồ của tình yêu! Từ một tiểu thư con nhà giàu đột nhiên lại bị

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-lam-nguoi-dan-ong-phu-tinh>

1. Chương 1

Chương 1

Trên thực tế, nếu thật muốn Đồng Hoài Sương nhớ lại năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chính hắn cũng không nói được.

Hắn chỉ nhớ rõ lúc đó hắn đang tức giận, với bất cứ chuyện gì xảy ra trên thế giới này hắn đều cảm thấy rất khó chịu. Đó hoàn toàn là một khoảng thời gian vô cùng khó khăn, mà lúc đó vì còn trẻ nên hắn không hề để tâm mà gây thương tổn tới nhiều người, trong đó có cả người con gái mà hắn yêu.

Chuyện này phải kể từ lúc hấn rời nước Mỹ đến Đài Loan.

Từ lần đầu tiên nhìn thấy La Thanh Nhạc, hấn đã bị cô mê hoặc đến thần hồn điên đảo. Khi đó cô vừa thanh thuần lại vừa xinh đẹp giống như là một thiên sứ, giọng nói thật dịu dàng khiến hấn không cách nào kháng cự. Quan trọng là hấn nhìn ra được, La Thanh Nhạc cũng để ý đến mình, cho nên cuối cùng hấn bắt chấp tất cả để cưới cô.

Đồng Hoài Sướng vốn thâm nghĩ muốn dùng hôn nhân để chứng minh mình đã là một người đàn ông nhưng kết quả là lại đem mình giống như một kẻ lang thang, tất cả là vì tình yêu cũng không thể duy trì được cuộc sống, sự nghèo khổ của vợ chồng họ có thể dễ dàng nhìn ra được từ trên người bọn họ.

Khi đó chính hấn đã lẩn lộn mấy ngày không về nhà. Khi hấn uống say đến không biết gì rồi trở lại căn nhà xơ xác kia của mình, nhưng vợ hấn không hỏi gì cả, thậm chí không quan tâm đến việc trên người hấn có mùi của nước hoa của người phụ nữ khác, chỉ nở nụ cười ngọt ngào hỏi hấn có muốn cô pha giúp một chén trà uống cho tỉnh rượu hay không.

Dịu dàng nhu nhuần hỏi han như vậy lại làm hấn tự ti, mặc cảm mà thẹn quá hóa giận.... Hấn bắt đầu thống hận sự hiền lành, thiện lương của Thanh Nhạc, nếu như cô không nhu nhuần như vậy hấn là cô sẽ chất vấn ngược lại hấn, làm một chuyện mà người bình thường vẫn làm. Cho dù hấn có cố tình gây sự thì cô vẫn dịu dàng như vậy với hấn.

“Nhà của chúng ta có trà sao?” Hấn không nể nang hỏi vặn lại cô, chỉ hy vọng thái độ ngang ngược này của mình có thể khiến nụ cười xinh đẹp trên mặt cô biến mất.

“Có a, mấy ngày trước em mua một ít” Thanh Nhạc vẫn ngọt ngào trả lời như vậy, không bận tâm đến sự hung hãn của hấn.

“Tiền ở đâu mà em có?”

Từ khi hai người kết hôn, căn bản hấn không mang tiền về nhà. Không có tiền, làm sao cô sống được đến tận bây giờ? Đồng Hoài Sướng cảm thấy tám chín phần là kì tích đã xảy ra với cô, nếu không thì chính cô đã làm chuyện không nên làm.

“Em dùng cách gì để kiếm tiền vậy hả?” Hấn hoài nghi hỏi.

Nghĩ tới khả năng này, một cỗ lửa giận từ lồng ngực hấn bộc phát ra, một phần là nhằm vào cô, còn lại là nhằm vào chính bản thân mình. Hấn tại sao lại để mình rơi vào tình trạng này?

Rõ ràng là có tiền tài vô hạn đang chờ hấn hưởng thụ, nhưng bây giờ hấn lại ở trong căn phòng rỉ nước như thế này. Hấn nổi giận với cô, vì cô có thể đã ra ngoài làm việc không nên làm để kiếm tiền.

Không đợi cô trả lời, Đồng Hoài Sướng quay qua phía Thanh Nhạc rống to: “Em có biết em đang làm cái gì không?”

“Em biết nhưng mà trong hai chúng ta phải có người kiếm tiền, chúng ta đã mấy tháng chưa trả tiền nhà cho bà chủ, em chỉ nghĩ...”

“Em làm cái gì? Làm cái gì? Có phải bán thân không?”

“Hoài Sướng, sao em có thể làm như vậy chứ?” La Thanh Nhạc bởi vì bị hiểu lầm mà trở nên bối rối “Em chỉ đến quán Hồng Trà đầu ngõ làm phục vụ thôi mà “

“Làm phục vụ? Quán Hồng Trà, là trà sờ mó hả? Em làm trò quỷ gì vậy? Anh có cho phép em đi sao? Tại sao em không hỏi anh mà tự mình quyết định chuyện như vậy hả?”

Có lẽ do vẫn còn men rượu cộng thêm những việc không như ý khiến lửa giận trong hấn không thể kiềm chế được mà bùng phát lên. Hấn muốn tìm người để phát tiết, mà lúc này Thanh Nhạc lại là người duy nhất hấn có thể nổi giận.

“Vì chúng ta không có tiền, cho nên...” Thanh Nhạc cũng không muốn nói ra sự thật này.

Cô hiểu được cuộc sống trước kia của Đồng Hoài Sướng như thế nào. Hẳn vì bị người nhà phản bội mới chạy về Đài Loan, kết hôn với cô càng chọc giận thêm người nhà của hẳn. Từ khi kết hôn, tất cả tiền bạc của hẳn đều không còn được chu cấp, mà bọn họ cũng là bữa đói bữa no qua ngày.

Không tìm được công việc hẳn muốn làm, lại không chịu thiệt làm những việc mà hẳn cho rằng không phù hợp với địa vị của hẳn. Khoảng thời gian này nếu không phải cô đi mượn tiền bạn bè căn bản là không thể chống đỡ đến bây giờ. Mà những người có thể mượn cô đều mượn hết cả rồi, nếu bây giờ không nghĩ cách kiếm tiền, sau này bọn họ làm cách nào sống qua ngày tiếp chứ?

“Cho nên? Cho nên em hối hận phải hay không? Em hối hận gả cho công tử nhà giàu như tôi. Em vừa bắt đầu cho là mình có được phiếu cơm dài hạn, làm thế nào cũng không nhớ đến tôi đã rút phiếu, ép em – một cô gái được chiều chuộng từ nhỏ phải tự mình đi kiếm tiền ăn cháo cầm hơi!”

“Em không có ý này, tại sao anh phải nói chuyện khó nghe như vậy? Bất kể hiện tại cuộc sống là thế nào, chúng ta nhất định có thể vượt qua!” Cô đối với cuộc sống như thế vẫn còn có một chút hi vọng, cô không muốn Hoài Sướng nói thành một chuyện tệ như vậy!

“Đây chẳng qua là suy nghĩ một phía của em, em có nghĩ qua cảm giác của tôi sao? Em cho là tôi thật sự muốn cùng em chịu đựng sao? Chúng ta không có ai có thể chịu đựng được, chẳng lẽ em còn không nhìn ra?”

Hẳn là thật muốn bị cuộc sống này bức cho điên rồi!

Ngay cả bao thuốc cũng mua không nổi, cuộc sống quả thật uất ức tới cực điểm, mà bây giờ hẳn lại vẫn phải đối với quần cảnh để cho phụ nữ nuôi. Điều này đối với Đồng Hoài Sướng – một người luôn sống an nhàn sung sướng, làm sao có thể tiếp nhận được?

“Tại sao không được? Chỉ là một thời gian ngắn... Em nguyện ý cố gắng!” Thanh Nhạc lộ ra biểu tình đau thương.

Cô đã sớm cảm giác được Đồng Hoài Sướng có sự thay đổi, không còn vui vẻ giống như lúc đầu. Gần đây hẳn thậm chí càng lúc càng nóng nảy, còn bắt đầu cáu kỉnh với cô.

“Tôi không cần em cố gắng như vậy! Tôi cưới em không phải là muốn cho em một cuộc sống uất ức như thế này”

Mùa đông đã đến, hẳn ngay cả một cái áo khoác cũng mua không nổi chứ đừng nói Thanh Nhạc được có tất cả. Hẳn chưa bao giờ để cho phụ nữ của mình chịu nhiều uất ức như vậy, hẳn không cần Thanh Nhạc tiếp tục gượng cười như vậy.

“Chỉ cần chúng ta có thể ở cùng nhau, em không cảm thấy uất ức!” Thanh Nhạc không muốn khiến hẳn nghĩ rằng cô đang xem thường hẳn. Ban đầu quyết định đi theo người đàn ông này, cô cũng đã nghĩ rằng bất kể tương lai có nghèo khó, hay giàu có, cô đều sẽ toàn tâm chỉ yêu một người là hẳn.

“Tình yêu của em làm tôi cảm thấy áp lực rất lớn, em có biết không?” Đồng Hoài Sướng quay đầu lại hướng về phía cô quát.

Mùi rượu trên người của hẳn khiến cô lui lại mấy bước, nét dịu dàng trên khuôn mặt cũng biến mất tăm.

“Em cho là tình yêu của em là Vạn Linh Đan sao? Cái gì cũng dùng tình yêu để vượt qua, đừng có nằm mơ nữa được không? Nhìn chúng ta bây giờ xem, em thật cho là anh vui vẻ được sao? Chẳng lẽ chúng ta dựa hết vào tình yêu để sống tiếp sao?”

“Vậy anh muốn em làm sao đây? Em... em không biết anh rốt cuộc muốn em như thế nào? Dường như em làm cái gì thì anh cũng đều không vui” Cô đã hết sức nhẫn nại rồi. Đối mặt người yêu của mình cô như từ thiên đường rơi xuống địa ngục, chẳng lẽ cô đã quá phận rồi sao? Ngoài trừ khích lệ hẳn, cô còn có thể làm được những gì?

Trừ phi hẳn thật nghĩ tới cuộc sống tốt đẹp trước kia...

“Anh... anh muốn trở về sao?”

Cô đã nghĩ tới khả năng này, hơn nữa, tất cả biểu hiện của Đồng Hoài Sướng đều nói cho cô biết rằng hần cần bản không cách nào thích ứng được cuộc sống nghèo khổ như thế này. Trong khoảng thời gian này, hần vẫn chưa từng trở về nhà, có người nói cho cô biết Hoài Sướng cùng Vân Tú... ở chung một chỗ.

Vân Tú là bạn học cấp hai của cô, còn là người làm chứng cho cuộc hôn nhân của cô. Vân Tú mặc dù không phải là một cô gái có tiền, nhưng so với cô thì cô ấy đã ra xã hội từ sớm, Vân Tú có khả năng kinh tế hơn cô.

Hoặc là phải nói, hiện tại đại đa số mọi người so với bọn họ đều tốt hơn rất nhiều. Hần cùng Vân Tú ở chung một chỗ, Vân Tú sẽ mua thuốc lá cho hần hút, mua cơm cho hần ăn, thậm chí ngay cả bộ đồ hần đang mặc trên người lúc này cũng là Vân Tú mua sao?

Nhưng Vân Tú là bạn của cô đó... Cô vẫn làm bộ như không quan tâm đến chuyện tình cảm của bọn họ tốt như thế nào, nhưng Đồng Hoài Sướng thì không thể nhìn mặt mũi cô mà thẳng thắn sao?

“Anh... có muốn... trở về Mỹ không?” Nhịn hồi lâu, cô rớt cuộc cũng mở miệng.

La Thanh Nhạc phát hiện chồng mình có khả năng này thì cô thà buông tay cho hần trở về Mỹ, cô không muốn Đồng Hoài Sướng giả vờ ở lại bên mình nhưng thực tế lại cùng bạn tốt của mình cặp kè với nhau như thế này.

“Nếu đã như vậy, em mới chịu cho anh trở về? Ban đầu tại sao em không suy nghĩ một chút sẽ có ngày hôm nay? Em cho là anh lúc nào cũng có thể trở về sao?” Hần là người tâm cao khí ngạo, muốn hần cúi mặt đi về nhà, làm sao có thể làm được?

“Chẳng lẽ cùng Vân Tú ở chung một chỗ là rất tốt sao?” Thanh Nhạc khó chịu, hai mắt nhắm nghiền. Cô đối với chuyện này cảm thấy vô cùng bất lực.

Cô biết Đồng Hoài Sướng đã bỏ qua tất cả, nhưng chẳng lẽ cô làm sai rồi sao? Hôn nhân của bọn họ cũng không được người nhà của cô chúc phúc! Hần không có người nhà làm chỗ dựa, chẳng lẽ cô thì có sao?

Hiện tại người nhà duy nhất của cô chính là Đồng Hoài Sướng, nhưng khi cô cho dù thế nào cũng muốn duy trì đoạn cảm tình này thì hần lại chỉ ở một bên dội nước lạnh, thậm chí cùng bạn tốt của cô qua lại thân mật. Hần rốt cuộc đặt cô ở nơi nào?

“Cô ấy ít nhất có thể nghe anh kể khổ. Em không cam lòng, vậy chúng ta có thể ly hôn! Em cho là anh thật quan tâm cuộc hôn nhân này à?” Đồng Hoài Sướng không quan tâm đến cô nói.

Suy nghĩ này trong lòng hần không chỉ xuất hiện qua một lần, chỉ cần ly hôn, hai người bọn họ liền được tự do. Thanh Nhạc có thể trở về nhà, người nhà của cô sẽ chịu đón nhận cô, ít nhất không cần phải cùng với hần khổ sở, càng không cần đến cái gì mà đến phục vụ ở một quán Hồng Trà.

Mà phản ứng của cô chẳng qua chỉ là trầm mặc...

“Em nói đi! Em muốn ly hôn chúng ta liền ly hôn!”

Chỉ cần cô không chịu nổi, cô có thể đi, hần không muốn phải nhìn Thanh Nhạc đi theo mình chịu khổ. Coi như hần không xác định giữa hai người có tồn tại tình yêu hay không, nhưng hần không thể nhìn cô gái trước mặt, hần không muốn nhìn gương mặt xinh đẹp của cô bị chuyện tình bi thảm hủy hoại, đánh mất nụ cười.

“Em nói đi! Em muốn ly hôn, chúng ta liền ly hôn!”

Đây là lần đầu tiên Đồng Hoài Sướng mở miệng nói với cô chuyện ly hôn, La Thanh Nhạc chỉ cảm thấy mình giống như bị ai đó tát ột cái.

“Em nguyện ý tiếp tục cuộc sống thế này là bởi vì em không thể rời bỏ anh, chẳng lẽ anh không nhìn ra được sao?” Cô run rẩy mở miệng. Đối mặt tình yêu của mình, cô kiên cường làm cho người khác không đành lòng.

“Em không thể rời bỏ anh? Em cùng lắm cũng chỉ là muốn quần người không chịu buông, em nghĩ rằng như vậy sẽ có thể lấy được một chút cảm giác an toàn. Trên thực tế, thứ cảm giác em muốn có bất cứ kể

nào cũng có thể cho em, em chỉ cần ly hôn với anh, sau đó đơn giản tìm người gả là được. Đầu năm nay sẽ không có quá nhiều đàn ông coi trọng màng trinh đâu!”

Đồng Hoài Sướng càn rỡ nói những câu khiến người khác đau lòng. Nhìn thấy cô cũng hít một hơi tức giận, hẳn biết mình nói quá nặng, nhưng nếu như không có cách nào khiến Thanh Nhạc rời đi, vậy cuộc sống tới đây của cô cũng chỉ có thể càng tệ hơn thôi. Hắn không muốn tiếp tục thấy cô có một cuộc sống như thế này nữa!

“Vân Tú có thể nghe anh nói chuyện, nghe anh kể khổ, em cũng vậy có thể mà! Em mới là vợ của anh, anh đã đáp ứng sẽ chăm sóc em thật tốt mà, em thậm chí không cần người chăm sóc, chỉ cần anh quan tâm đến cảm nhận của em, thứ em muốn cũng không nhiều...” Giọng nói của cô yếu ớt, ánh mắt tràn đầy vẻ cầu xin.

Muốn cô cứ như vậy buông tha ối tình đầu đời này, cô sao có thể làm được?

“Em nhất định để tâm như vậy sao? Em cho là em xinh đẹp liền đủ hấp dẫn người? Đàn ông muốn không phải là những thứ này, không phải là em diễm đạm đáng yêu diễn trò là có thể lấy được tình cảm. Ít nhất em không chiếm được tình cảm của anh, em cái gì cũng không hiểu! Em căn bản không biết gì về tâm sự của anh...”

“Em làm sao lại không biết? Nếu như em làm bộ như cái gì cũng không biết, anh mới có thể tốt hơn một chút sao? Chẳng lẽ anh muốn cả ngày em đều oán trách chúng ta nghèo đến nỗi ngay cả tiền điện nước cũng trả không nổi, anh mới có thể vui vẻ một chút sao? Em hiểu biết rõ trong khoảng thời gian này chúng ta vẫn không thể thích ứng, cho nên rất nhiều việc em đều có thể nhịn, chúng ta nhất định sẽ vượt qua mà! Anh không phải là nói với em ba mẹ của anh cũng là tay trắng dựng nghiệp sao? Chỉ cần chúng ta chịu cố gắng, về sau có thể không thua kém họ...”

“Em quá ngây thơ rồi!” Cuộc sống khó khăn đã sớm tiêu diệt ý chí của hắn, hắn hận loại cuộc sống thất bại này.

Hắn biết mình có thể từ bỏ lòng tự trọng, hoặc là đi tìm công việc giao hàng cũng tốt, chỉ cần có thể nuôi sống lẫn nhau là đủ rồi. Thế nhưng loại cuộc sống thế này hắn không chịu được!

Tiền lương ít ỏi kia thậm chí không đủ cho hắn mua một bộ quần áo, hắn không chịu nổi. Ngay cả trở về nhà, thấy cái giường cũ rách, vách tường thấm nước, sàn nhà mục nát, hắn hoài nghi mình có phải đang nằm mơ hay không?

Cuộc sống như thế hắn làm sao có thể chịu đựng được?

Vậy mà hắn thậm chí còn kéo Thanh Nhạc cùng nhau xuống nước, dùng lời nói mộng ảo khiến cô cho là mình thật có thể chịu khổ, kết quả hắn cái gì cũng làm không được.

Đồng Hoài Sướng quả thật rất hận cuộc sống như thế!

“Anh lại chỉ trích em, thật cho là em sẽ bị lời của anh hù dọa sao?” Thanh Nhạc chăm chú nhìn chồng của mình.

Cô không chỉ yêu hắn, mà cô cũng tin tưởng Đồng Hoài Sướng yêu mình. Hắn chỉ là bị cuộc sống làm cho có chút nổi giận mà thôi, mặc dù hắn hơi khắt khe nhưng trong lòng của hắn còn yêu cô.

“Anh muốn dọa em chạy phải không? Anh cảm thấy em không có cách nào cùng anh sống qua cuộc sống khổ sở này, phải không?”

Cô từng bước một đi về phía hắn, bất kể trên người hắn có mang theo mùi rượu dọa người hay không, bất kể trên mặt hắn có tức giận hay không, bất kể hắn đã không còn là người khi xưa mình muốn gả, cô chỉ muốn biết suy đoán của mình có chính xác hay không.

“Còn nữa... anh cho là chỉ cần dọa em chạy, chỉ cần do em rời đi trước, anh có thể có một lý do không có một bộ quần áo để trở lại nơi đó phải không?”

Cô nghĩ rằng điều suy đoán cuối cùng của mình là chính xác.

Những ngày gần đây, mỗi một câu Đồng Hoài Sướng nói với cô đều giống như hi vọng cô nghe xong liền thét lên chạy trốn, cơn giận của hắn giống như muốn hù dọa cô mà tạo nên, bằng không hắn vì sao phải cố tình tìm lý do gây sự trách cứ cô? Hắn không phải là vẫn luôn rất thích tính cách của cô sao?

“Em đừng nghĩ rằng mình quá quan trọng! Em không phải là cái gì ràng buộc trên người anh, em căn bản cũng không có năng lực nắm trong tay ý nghĩ của anh, em chỉ là muốn tìm lý do để ỉnh tốt hơn một chút, nhìn chồng mình cùng người khác ở chung một chỗ, điều này làm cho em rất khó nhịn? Em tại sao không chịu buông tha?”

“Em không muốn buông tha anh!”

“Như vậy thì tùy em, anh không quan tâm em nghĩ như thế nào” Đồng Hoài Sướng cầm áo khoác vừa cởi xuống không lâu lên, lần nữa đi tới cửa.

“Không phải anh vừa mới trở về sao? Anh lại đi đâu?” Mắt thấy hắn lại muốn rời đi, Thanh Nhạc vượt lên ngăn trước mặt hắn, hỏi.

“Em không có tư cách vặn hỏi anh!”

“Hoài Sướng... anh không cần dùng thái độ đó với em” Cô dường như muốn cầu xin hắn “Không phải là em đã làm sai điều gì? Anh để cho em cảm thấy thật là khổ sở... em không muốn anh đến chỗ Vân Tú, anh biết rõ tiếp tục như vậy sẽ xảy ra chuyện gì mà... Làm sao anh nhẫn tâm tổn thương em như vậy chứ?”

“Anh chỉ muốn ra khỏi cửa, chính là tổn thương em sao? Anh muốn đi đâu thì đi đó, đều không phải chuyện của em. Nếu như em không thoải mái, chúng ta ly hôn đi! Em giả bộ đáng thương như vậy, chẳng lẽ anh lại phải ở nhà chăm sóc em sao? Em nói xong chưa? Nhìn xem cái gia đình này, phòng thì nát, đây là cái mà em gọi là nhà à? Đổi lại, nhà của Vân Tú so nơi này tốt hơn gấp trăm lần, anh tình nguyện đi ngủ nhờ cô ấy, cũng không cần ở chỗ này!” Hắn hất tay cô ra, hung hăng nói.

“Anh cố ý muốn thương tổn em? Hay là anh thật thích cô ấy?”

Cô so với Vân Tú kém hơn ở điểm nào? Nếu như Đồng Hoài Sướng yêu mọi thứ của cô ấy hơn cô thì không nói, Vân Tú vẫn luôn không phải là người hắn để ý... hơn nữa cô ấy còn là bạn tốt của cô, tại sao hắn biết rõ điều này, vẫn còn muốn cùng Vân Tú có dính dáng không rõ ràng chứ?

Trừ phi hắn là cố ý làm cô tổn thương, nếu không Thanh Nhạc nghĩ như thế nào cũng không ra tại sao Đồng Hoài Sướng thích Vân Tú?

“Bởi vì cô ấy không giống em, không bao giờ đem chuyện có yêu hay không đặt ở cửa miệng, loại tình yêu này đối với cô ấy là quá mức rồi, anh theo cô ấy ở chung một chỗ không có áp lực, cô ấy thậm chí không biết dùng yêu để ép anh, sẽ không bao giờ dùng lời nói dối lừa gạt mình!”

Hắn tự tay dùng sức nắm tay Thanh Nhạc, không chút thương hương tiếc ngọc.

“Phải để anh nói thêm những lời đau lòng, em mới chịu tin tưởng tình yêu của em chỉ là một chuyện đáng cười sao? Em cứ muốn khẳng khẳng không chịu như vậy sao? Trừ lừa gạt bản thân mình cùng mọi người, còn muốn anh cũng tin tưởng tình yêu chân thành sẽ chiến thắng sao? Em tỉnh lại đi! Những điều này chỉ có thể lừa gạt chính em, chớ hy vọng xa vời anh cũng sẽ cùng em diễn nốt đoạn kịch này!”

Nói xong lời muốn nói, hắn đẩy cô sang bên cạnh, kéo cửa ra, cũng không quay đầu lại đi ra ngoài, chỉ để lại Thanh Nhạc ngã ngồi trên mặt đất, thật lâu không có cách nào phục hồi lại tinh thần.

Lúc đầu Thanh Nhạc cũng không ngờ đến Đồng Hoài Sướng sẽ cùng Vân Tú có quan hệ. Khi muốn kết nối mối quan hệ này, còn có rất nhiều bạn tốt chúc phúc cho cô, cho dù tất cả mọi người hâm mộ cô có một người bạn trai đẹp trai lại mê người, nhưng lúc mọi người phát hiện, Thanh Nhạc nghiêm túc muốn gả cho người này thì đều lộ ra vẻ mặt xem thường.

Đồng Hoài Sướng tính khí không tốt, nhìn thấy người mình không thích thì sắc mặt càng không tốt. Hắn giao tiếp không khéo, lại càng không biết nịnh nọt người ta, hắn cho là ở giữa hắc bạch sẽ không có giải đất màu xám tro...

Loại đàn ông này tuyệt đối mang theo mười phần nguy hiểm, mà khi một người đàn ông cứng rắn như vậy gặp được một người nhu mì như Thanh Nhạc, mọi người cũng nhận ra tên kia thật không thể chăm sóc cho Thanh Nhạc.

“Gả cho hần? Em điên rồi sao? Người nhà không thể nào tiếp nhận hần! Nếu như hần thật sự xuất thân từ gia đình giàu có, em có nghĩ tới loại người như vậy có thể lo cho em hay không? Hần không làm ra tiền, muốn hần tay trắng lập nghiệp, hần có thể sao? Em bị ma nhập rồi à?” Tất cả mọi người đều khuyên cô như vậy.

“Là yêu!” La Thanh Nhạc cười ngọt ngào nói.

Trong mắt cô không thấy được cái khác, tất cả khuyết điểm của Đồng Hoài Sướng đều được cô coi là ưu điểm. Cho dù có tỳ vết nào, ở trong mắt cô tất cả đều là hoàn mỹ.

Hần đối đãi cô không nói được một chút lời ngon tiếng ngọt, nhưng chỉ cần hần ở bên cạnh thì lòng của cô mỗi ngày đều cảm thấy ngọt ngào.

La Thanh Nhạc cũng không hiểu mình rốt cuộc là có phải gặp ma không, đàn ông như vậy rốt cuộc có cái gì tốt? Ngoại trừ lớn lên đẹp trai một chút ra, thì không có tiền, đối với tương lai một chút kế hoạch cũng không có. Người đàn ông này rốt cuộc có thể cho cô hạnh phúc gì?

Cô hỏi lại mình nhiều lần, sau lại chỉ ỉn một đáp án duy nhất... Bất kể hần có thể cho cô hạnh phúc gì, cô chỉ biết có thể cùng Đồng Hoài Sướng ở chung một chỗ, cũng đã cảm giác mình hạnh phúc rồi!

Chỉ cần nhìn khuôn mặt phách lối kia, còn có nụ cười của hần, mỗi một động tác của Đồng Hoài Sướng đều hấp dẫn ánh mắt cô. Cô cảm thấy như vậy chính là yêu, ít nhất cô cảm thấy tình yêu cũng tồn tại, cho dù loại ý nghĩ này là cực kỳ hoang đường lại không thiết thực, nhưng cô đều không có biện pháp bỏ đi.

Khi Đồng Hoài Sướng nói cho cô biết muốn cùng cô kết hôn, cô cũng mỉm cười gật đầu, không có bất kỳ quá trình cầu hôn nào, đây chỉ là quyết định của hần, mà cô lại đồng ý vô điều kiện.

Hiện tại, tất cả đều nói cho cô biết... cô sai lầm rồi!

Hiện tại, tất cả đều nói cho cô biết... cô sai lầm rồi!

Mà Thanh Nhạc vẫn nghĩ rằng vẫn chưa tới cực hạn của mình, trừ phi cô thật sự nhìn thấy bằng mắt, nếu không cô thà tin tưởng Đồng Hoài Sướng chẳng qua là cần một người vợ nghe hần thổ lộ tâm sự, mà Vân Tú là người nguyện ý nghe hần nói chuyện.

Vân Tú mở cửa, nhìn thấy Thanh Nhạc, khuôn mặt trắng bệch. Dù chưa có chuyện gì xảy ra cô ấy cũng đã bị dọa đến kinh hãi, nhưng bây giờ chỉ muốn trước giải thích ỉn “Mình... Mình không phải cố ý...”

Không cần mở đầu, Thanh Nhạc đã nói thẳng ra lời trong lòng “Vân Tú, cậu biết rõ anh ấy là chồng của mình, tại sao cậu có thể làm điều đó với mình như vậy?”

“Thanh Nhạc, là chính anh ta tới tìm mình. Mình... Mình cũng không nghĩ tới sẽ biến thành như vậy. Anh ta nói anh ta cần người lắng nghe, mình chỉ muốn... dành chút thời gian cho anh ta, ai biết kế tiếp sẽ biến thành như vậy...” Trên mặt Vân Tú hiện rõ sự lúng túng.

Cũng có lúc cô ta đã từng nghĩ tới đoạt lấy Đồng Hoài Sướng vào tay mình, nhưng dù sao Thanh Nhạc mới là người vợ chân chính của Đồng Hoài Sướng. Đối mặt với bạn tốt tới cửa chào hỏi như vậy, cô ta thật rất khó đem quan hệ của mình cùng Đồng Hoài Sướng phủ sạch sẽ. Hoặc giả cô ta cũng không muốn nghiêm túc nói chuyện, dù sao có thể có quan hệ với một người đàn ông như vậy, đối với cô mà nói là một loại hư vinh...

Cô ta chưa từng nghĩ tới sẽ có một người như Đồng Hoài Sướng chịu nói chuyện với mình, cho dù cô ta cảm giác được hần không phải là thật sự thích mình, nhưng điều này cũng có thể cải thiện.

Ít nhất cô ta còn có cơ hội. Cô ta cho tới bây giờ chưa từng được người ta chú ý, không giống Thanh Nhạc xinh đẹp, lại dễ dàng làm người khác để ý.

Trong mắt mọi người vĩnh viễn đều chỉ nhìn thấy Thanh Nhạc, thật vất vả có một Đồng Hoài Sướng phát hiện ra sự tồn tại của cô ta, đương nhiên cô ta cũng muốn đem hết toàn lực tới hấp dẫn sự chú ý của hần.

Cố gắng đạt thành tất cả mong muốn của hần cho dù bây giờ năng lực của cô ta không là gì nhưng cô ta nguyện ý vì hần.

La Thanh Nhạc có thể vì hần chịu khổ, cô ta dĩ nhiên cũng có thể! Huống chi tình trạng hiện tại của Thanh Nhạc cùng Đồng Hoài Sướng cũng không được tốt, Thanh Nhạc ngay cả điều cơ bản nhất là ăn mặc ngủ nghỉ cũng không làm nổi cho hần, nhưng cô ta và cô ấy không giống nhau. Cô ta đã có công ăn việc làm, thậm chí có thu nhập tương đối cao, so với Thanh Nhạc chưa từng có kinh nghiệm công việc thì cô ta đã coi như thắng một phần.

Khi cô ta nghĩ rằng Đồng Hoài Sướng cho rằng Thanh Nhạc luôn ý lại mình không làm được chuyện, Vân Tú liền cho là mình có cơ hội khiến người đàn ông này thích mình hơn so với Thanh Nhạc.

Mà cô ta cũng không cần tự trách, càng không cần áy náy, bởi vì Đồng Hoài Sướng vốn không phải là một người chung tình. Hần luôn liếc mắt đưa tình với những người phụ nữ xung quanh, lời nói luôn mang theo ý tán tỉnh, coi như không phải cùng cô ta thì Đồng Hoài Sướng cũng có thể sẽ ở cùng với một người phụ nữ khác.

Thanh Nhạc vốn không có độc chiếm được hần, trừ việc có thể làm vợ của hần trên danh nghĩa, Thanh Nhạc vĩnh viễn cũng không có cách nào khiến người đàn ông này dừng bước. Đã như vậy... tại sao cô không thể bắt lấy cơ hội này đây?

“Vân Tú, cậu biết rõ mình yêu anh ấy... cậu biết rất rõ ràng...”

“Thanh Nhạc, chuyện này mình biết, nhưng mình cũng không có cách nào kiềm chế lại bản thân! Mình thừa nhận mình có trách nhiệm trong chuyện này, nhưng cậu không quản được anh ta cũng là sự thật. Chẳng lẽ cậu nghĩ mình không để ý tới anh ta, anh ta sẽ ở lại bên cạnh cậu sao? Suy nghĩ của cậu như vậy không phải là quá ngây thơ rồi chứ? Trên thế giới này ngoại trừ mình ra, vẫn còn có những phụ nữ khác, anh ta... chỉ là hiện tại anh ta ưa thích mình nhiều hơn một chút thôi. Mình cũng không phải là vừa bắt đầu đã tiếp nhận anh ta, mình cũng đã khuyên anh ta quan tâm tới cậu, nhưng... chuyện tình cảm cũng không thể miễn cưỡng”

Vân Tú cũng nói cô quá ngây thơ, hiển nhiên hai người bọn họ đã từng nói về chuyện của cô, mới có thể dùng từ như vậy để hình dung cô.

Thanh Nhạc đứng đó nhìn bạn tốt của mình. Vân Tú đã thay đổi kiểu tóc từ khi nào vậy? Vân Tú đã bắt đầu mặc váy từ bao giờ? Cô ta từ trước đến nay chưa từng mặc váy, luôn để tóc ngắn, bây giờ cô ta thậm chí đã bắt đầu thử nuôi tóc dài rồi...

Thanh Nhạc nhìn ra được trên người Vân Tú xuất hiện những thay đổi, cô thậm chí còn thấy có điểm giống mình. Cô ta ăn mặc so với cô dường như không khác nhau, mà những thay đổi đó là vì Đồng Hoài Sướng sao?

Vân Tú không phải thật sự muốn thay thế cô chứ?

“Ý của cậu là... Cậu tình nguyện từ bỏ tình bạn của chúng ta cũng không chịu buông tha anh ấy sao?” Thanh Nhạc đau khổ hỏi.

“Thanh Nhạc, cậu không thể nói mình như thế, đây không phải là quyết định mình mong muốn! Mình nói cho cậu biết trước, nếu như mình hôm nay không tồn tại, chẳng lẽ Đồng Hoài Sướng thật sự sẽ yêu cậu một đời sao? Chẳng lẽ đem trách nhiệm đổ lên đầu mình, cậu mới thấy tốt hơn một chút à?”

Vân Tú chưa bao giờ cho là mình sẽ có gan như vậy. Trước đây cô ta quan niệm rằng người thứ ba phải là kẻ hèn mọn, hôm nay xảy ra với trên người mình, cô ta căn bản không còn nghĩ như thế nữa. Thanh Nhạc có thể dùng cảm yêu, cô ta cũng có thể!

“Huống chi là Đồng Hoài Sướng tự tới tìm mình! Cậu nên tự đi tìm anh ta mà nói chứ không phải tới trước mặt mình khởi binh vắn tội... Mình biết cậu hiểu rất rõ anh ta vốn dĩ không nghe cậu nói chuyện cho nên mới phải lấy tới tình bạn của chúng ta mà đe dọa mình, muốn lấy đạo đức khuyên mình rời khỏi anh ta. Cậu thật là ngây thơ tới cực điểm!”

Thanh Nhạc không nghĩ tới bạn tốt của mình sẽ nói những lời như vậy. Vân Tú lúc đầu chính xác là có chút ngượng ngùng, nhưng nói chuyện không tới năm phút thì con người thật của cô ta liền lộ ra.

Khi cô lần đầu tiên phát hiện Vân Tú lén lút cùng Đồng Hoài Sướng thì Vân Tú còn nói cho cô biết Hoài Sướng cần phải có người cùng hắn nói chuyện một chút, còn nói với cô rất nhiều về đạo lý sống chung giữa vợ chồng, muốn cô quan tâm nhiều hơn tới Hoài Sướng, muốn cô bỏ nhiều tâm tư hơn với hắn...

Lúc ấy cô còn cảm thấy Vân Tú là một người tốt, tại sao bây giờ lại biến thành như vậy? Tất cả đều đã thay đổi, Liên Vân Tú cũng thay đổi rồi!

“Cậu cho rằng toàn thế giới cũng chỉ có mình cậu chịu vì Đồng Hoài Sướng mà nhẫn nhịn sao? Mình cũng có thể! Nhẫn nhịn chuyện như vậy ai không biết làm? Điều kiện của anh ta tốt bao nhiêu chính cậu chẳng lẽ không nhìn ra được sao? Cậu thích, người khác cũng sẽ thích. Mình thích anh ta, mình nghĩ mình cũng không cần thiết phải không dám thừa nhận, nhưng là cậu phải thông cảm ừm, cậu nên hiểu là anh ta tới trêu chọc mình”

“Nhưng cậu hoan nghênh anh ấy tới trêu chọc không phải sao?” Thanh Nhạc cảm giác lòng của mình thật lạnh “Cậu đem trách nhiệm đổ trên đầu mình liền cho rằng có thể hào phóng cùng chồng của người khác qua lại sao? Cậu cảm thấy như vậy sẽ không có lỗi với mình sao? Anh ấy là một người đã có gia đình, chẳng lẽ cậu không thể đợi hôn nhân của chúng tớ kết thúc rồi hãy bắt đầu được sao?”

“Thanh Nhạc, cậu và anh ta đã sớm kết thúc. Mình không thể nào đợi đến khi cậu tự nhận rõ sự thật, bởi vì cậu căn bản không chịu đối mặt thực tế! Mình theo Hoài Sướng cũng rất rõ ràng, cậu chỉ là thích đem sự tình nguyện của mình tới mỗi người, mà trừ phi chính cậu muốn, nếu không hai người bọn mình vĩnh viễn đợi không được cậu cam tâm buông tay”

Trái tim La Thanh Nhạc lạnh buốt, cái lạnh lẽo này dần lan ra toàn thân, không hề nhìn cô ta thêm một chút, chẳng qua là lẩm bẩm nói: “Nếu như nghĩ như vậy có thể khiến cho cậu tốt hơn một chút, vậy cứ như thế thôi...”

2. Chương 2

Chương 2

Trước mắt tối đen, cô hốt hoảng với tay, giống như người mù không ngừng quờ quạng về phía trước. Thăm dò một lúc lâu, cô thật sự bị kinh hãi, không khí lúc này thật khẩn trương, cô thậm chí cũng có thể nghe thấy tiếng tim mình đập, thành thịch thành thịch...

Thật sự cô rất sợ, chỉ hy vọng lúc này có thể rời khỏi đây, tới bất kỳ nơi nào cũng được!

Rốt cuộc ở trong một vùng tối đen, cô tìm được một cánh cửa, khe cửa chỉ lộ ra một chút ánh sáng ở dưới. Trục giác lại nói cho cô biết không được mở ra, nhưng cô chỉ muốn rời đi nơi này, đến nơi có ánh sáng kia...

Cuối cùng cô vẫn mở cửa, bên kia cánh cửa là nơi tràn ngập ánh sáng, nhưng lại hiện ra hình ảnh cô sợ nhất... Vân Tú cùng chồng của cô cùng nằm trên một chiếc giường lớn.

Đồng Hoài Sướng không giải thích gì, thậm chí không có một câu xin lỗi, hắn chỉ nằm đó nhìn cô, một bộ dạng khiêu khích, mà tất cả những gì tai cô có thể nghe đều là lời xin lỗi của Vân Tú. Lời nói của cô ta giống như chứng minh với La Thanh Nhạc đây chính là sự thật cô không mong muốn nhất.

Sau đó cô nghe thấy tiếng người chạy trốn, người đó lại chính là mình, từng tiếng bước chân lẫn vào trong bóng tối, cho đến khi cô không thể không tỉnh lại nữa mới thôi.

La Thanh Nhạc ngồi ở trên giường, rèm cửa sổ bên ngoài vẫn chưa có tia sáng nào chiếu xuyên qua, trời còn chưa sáng...

Đứng lên mặc bộ áo khoác, rót ỉnh ly sữa bò, con chó của cô miệng ngậm món đồ chơi nghe tiếng bước chân của chủ nhân, cũng rời ổ tới bên cạnh cô.

Cô ngồi xuống sàn, cầm món đồ chơi vừa chơi đùa với chó con, vừa nói chuyện với nó.

“Em cũng dậy rồi hả? Sớm như vậy, vậy trời sáng em muốn làm gì? Em lại không cần đi làm, có thể ngủ ở nhà đến no bụng, thật hạnh phúc...”

Sang Mỹ học xong, Thanh Nhạc liền nuôi chó. Sau khi nuôi, cô phát hiện cùng chó con làm bạn so với đàn ông thì cảm thấy ấm áp hơn nhiều, bất kể cô về trễ như thế nào, Phạt Liệt Khắc luôn ngoan ngoãn đón cô, cho cô sự chào đón khi về đến nhà. Suốt hai mươi tư tiếng đều có thể yên lặng lắng nghe tất cả những trách móc, phiền não của cô, cho tới bây giờ cũng không oán trách cô làm đồ ăn không ngon, thậm chí sẽ không ngại cô mua đồ xấu xí, hoặc là thời gian làm bạn với mình quá ít.

Phạt Liệt Khắc thậm chí sẽ không mang phiền toái đến cho cô. Phạt Liệt Khắc sẽ mãi là người bạn biết chừa mực, luôn mang theo ý cười khi nhìn chủ nhân, dịu dàng tựa đầu đặt trên đùi cô, vùi bên cạnh La Thanh Nhạc giống như nói cho cô biết, cô vĩnh viễn sẽ không cô đơn.

“Nếu như không có em, chị không biết phải làm gì bây giờ?” La Thanh Nhạc nhẹ nhàng vuốt vuốt lưng chó yêu, không cách nào nhớ được từ bao giờ mình lại biến thành như vậy, chỉ duy nhất chú chó này mới khiến cô tin tưởng mà thôi.

Người nếu bớt ngây thơ lãng mạn một chút, thế giới này thoát nhìn dường như cũng không là nhiều màu sắc rực rỡ, đừng cảm tin tưởng người khác cũng đồng nghĩa với đem chính mình đặt vào thế giới tối tăm.

Người đó ở trên thánh đường nói sẽ chăm sóc cô, yêu cô cả đời, cuối cùng chẳng những nuốt lời, hơn nữa lựa chọn bạn tốt của cô làm công cụ phản bội. La Thanh Nhạc chỉ có cảm giác mình giống như là bị người đâm một dao, mà con dao kia cắm chặt vào cơ thể cô thật sâu, xuyên qua trái tim cô, ngoài mặt vết thương giống như là đã liền lại, nhưng mỗi một cử động, con dao kia lại chạm vào như nhắc nhở cô về vết thương kia.

Nó khiến cô không thể không lột xác biến mình thành người như bây giờ, nếu như cô ngay cả dùng lời nói để bảo vệ mình cũng không làm được, thì cô làm thế nào để tiếp tục sống đây? Cô có thể vì tình yêu chịu được hết thảy, chuyện không chịu nổi cô đều có thể nhẫn nhịn, nhưng hần lại ngay cả lừa gạt cô cũng không muốn.

Có lẽ thật sự không phải là yêu!

Hần thật sự không yêu cô, cho nên ngay cả một câu nín giữ cũng không chịu nói. Hần thà nằm trên giường lờ lợc của Văn Tú, cái bộ dáng nhất định không cùng với người phụ nữ của mình ở một chỗ, cũng không chịu tỏ ra một chút lưu luyến đối với cô.

Bên cạnh, chó con gâu gâu gọi cô, giống như phát hiện cảm xúc của chủ nhân xấu đi, khẽ liếm tay La Thanh Nhạc.

“Phạt Liệt Khắc, trên thế giới này chỉ có em là tốt nhất với chị” La Thanh Nhạc mỉm cười với chó con, lại nghe thấy giọng mình là ghen ngào .

Cô cho là mình có thể từ sự việc này mà sống lại, nhưng giữa đêm khuya, không gian an tĩnh, cô vẫn luôn luôn nghe thấy trái tim mình đang khóc.

Ban đầu làm thế nào mà cô lại yêu người đàn ông kia? Hiện tại trong trí nhớ của cô một chút cũng không có. Có phải là con người sau khi bị tổn thương, thì sẽ luôn chỉ nhớ đến chuyện tệ nhất không?

La Thanh Nhạc cũng từng thử nhắc nhở chính mình, lúc hần theo đuổi mình cũng từng làm một chút chuyện lãng mạn, nhưng bây giờ mỗi lần nghĩ đến, dường như đã không còn nhớ rõ.

Cô có lúc cũng muốn tin vào số mệnh, nhưng không tránh được vẫn muốn chống lại sự an bài của ông trời, hoặc đời này cô nhất định phải thua trong tay Đồng Hoài Sướng!

Vừa mới bước ra phòng họp, La Thanh Nhạc vẫn còn cùng chủ quản thảo luận giải quyết vấn đề giao hàng. Hằng bên Malaysiatuần trước xảy ra hỏa hoạn, cho nên gần đây phải tìm nơi khác cung cấp.

Trên thực tế chuyện này không phải quá lớn, vẫn có hãng khác có thể nhận giải quyết, chẳng qua là kéo theo một đồng nguyên vật liệu, tốc độ liên lạc chậm khiến cô muốn tìm người làm vật hi sinh, cần phải có người bị đuổi việc, những người khác mới có thể nghiêm túc một chút. Nói qua mấy trăm lần rồi, hiệu suất

công việc cũng không thấy chuyển biến tốt, ngồi hưởng lương cao nhưng làm việc lại không có hiệu quả tốt, đây là cái thể thống gì vậy?

La Thanh Nhạc mặt lạnh như tảng băng trong địa ngục, vừa thấy cô đi tới, tất cả mọi người cúi đầu, chỉ sợ phải hứng chịu lửa giận của cô, sẽ bị cháy sạch thương tích khắp người. Ở trong công ty, cô quả thật không khác gì ác ma.

Cô thư ký đáng thương chạy theo phía sau, tay cầm cuốn sổ hỏi từng câu một...

“Phó tổng giám đốc, ông Chu gọi điện thoại từ Hong Kong, hỏi chị chủ nhật này có thể đến Hong Kong không?”

Robert mỗi tuần đều gọi điện thoại hỏi câu này. Từ hai tháng trước gặp nhau ở một cuộc họp, Robert liền quyết định muốn theo đuổi La Thanh Nhạc, mỗi tuần đều gọi điện mời cô qua cùng uống rượu.

“Nói với anh ta, tôi sẽ không đi!” La Thanh Nhạc đáp lời.

Cô cũng không phải là hoa si, làm sao có thể? Robert là chủ tịch công ty bất động sản lớn nhất châu Á, nhưng như vậy thì sao? La Thanh Nhạc cô ngày nào đó tức giận có thể sẽ giết chết hắn!

Có tiền mà không biết dùng? Đàn ông không có chí khí đều là thứ bỏ đi!

“Tổng giám đốc hẹn chị thứ bảy cùng uống trà chiều...”

La Thanh Nhạc quay đầu trợn mắt nhìn Hoàng Quốc Hùng một cái. Tổng giám đốc ở trước mặt cô giống như kẻ lang thang, đây cũng là chuyện không có cách nào khác, ai bảo anh ta lục căn (1) không sạch, kết hôn còn trắng hoa!

(1) Khi tứ chi được hình thành thì “lục căn” cũng theo đó mà phát triển. “Lục căn” bao gồm:

1. Nhãn: Mắt, dùng để nhìn.
2. Nhĩ: Tai, dùng để nghe.
3. Tỷ: Mũi, dùng để ngửi.
4. Thiệt: Lưỡi, dùng để nếm.
5. Thân: Da, dùng để nhận biết cảm giác
6. Ý: Tư tưởng, dùng để phân biệt

Phu nhân tổng giám đốc cũng chính là vị chủ tịch cả ngày chỉ muốn thăm dò tin tức người đến bên cạnh anh ta. Đạo đức cá nhân có thiếu sót hay không không quan trọng, ngay cả xử lý công việc cũng không có hiệu quả cao thì trong công ty từ trên xuống dưới không ai mà không biết chủ tịch là ai. Hoàng Quốc Hùng chẳng qua cũng chỉ là con cọp giấy, chỉ có La Thanh Nhạc mới có khả năng quản lý.

“Công ty bận rộn như vậy, tôi còn có thời gian đi uống trà buổi chiều sao?” Cô không nhịn được, giọng điệu lại sâu hơn một tầng.

“Phó tổng giám đốc La à...” Hoàng Quốc Hùng làm vẻ mặt đáng thương, hi vọng cô có thể nghĩ ra lý do nào đó có thể ứng phó với bà xã của mình “Có thể nhẹ nhàng một chút được không?”

La Thanh Nhạc lại trừng mắt liếc hắn một cái, sau đó từ trong lỗ mũi hừ một hơi “Nói với cô ấy, thứ bảy này bà ấy phải đi tập thể dục!”

Hoàng Quốc Hùng quay đầu lại hướng về phía thư ký nói: “Nhớ bỏ từ “bà ấy” đi, đây chẳng qua là phó tổng La nói ngoài miệng mà thôi, cô cũng đừng ghi lại hết như thế!”

Thư ký gạt đầu một cái, tiếp tục đặt câu hỏi: “Phó tổng giám đốc, còn nữa...”

“Còn nữa? Chưa xong sao? Chúng ta cùng lắm chỉ là họp có ba mươi phút, tại sao lại có nhiều người tìm tôi như vậy? Tôi còn phải chạy tới năm nhà xưởng nữa, không có thời gian để ý những phế vật kia đâu!”

Mấy ngày liên tiếp thiếu ngủ khiến cô càng ngày càng nóng tính, ngay cả nói hai câu cũng khiến cô miệng đắng lưỡi khô, liên tục ứng phó một đám ngu ngốc khiến cô cảm giác trí não của mình không đủ, hôm nay rốt cuộc cô có bao nhiêu việc phải làm vậy?

“Còn có một mà thôi...” Thư ký đáng thương nói.

“Kẻ nào đáng chém vậy?” La Thanh Nhạc nhấn nút thang máy, quay đầu lại nhìn chằm chằm thư ký hỏi.

“Chồng cũ của chị...”

Lời này vừa nói ra, phòng làm việc vốn là không khí bận rộn trong nháy mắt bất động, La Thanh Nhạc... có chồng cũ?

Hoạt động của mọi người trong nháy mắt ngừng lại, ngay cả vẻ mặt cũng duy trì ở trạng thái kinh ngạc, hô hấp dường như cũng ngừng lại, tất cả đều chờ La Thanh Nhạc trả lời.

“Chồng cũ của tôi?”

“Vâng...Một người họ Đồng tìm, anh ta nói...”

“Anh ta nói gì đều không quan trọng” La Thanh Nhạc giơ tay lên, chặn thư ký lại, từng chữ từng câu rõ ràng từ giữa kẽ răng phát ra “Nếu anh ta dám gọi điện thoại nữa, liền bảo anh ta đi chết đi!”

Tất cả mọi người đều hít sâu một hơi.

Cửa thang máy vừa đúng lúc mở ra, La Thanh Nhạc giống như một cơn gió cuốn vào trong thang máy. Thế nhưng chuyện cô từng kết hôn lại giống như là một tiếng sét đánh trúng phòng làm việc, mọi người thật lâu không cách nào phục hồi tinh thần lại.

“Tổng giám đốc Hoàng, tổng giám đốc Hoàng! Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra vậy? Phó tổng La đã ly dị sao?”

Hoàng Quốc Hùng vừa về tới công ty, lập tức bị mọi người bao vây, tất cả mọi người hy vọng có thể từ trong miệng hắn lấy được một chút thông tin, nhưng là Hoàng Quốc Hùng nào có khả năng đó?

“Làm sao tôi biết được? Tôi mới nói rồi. Chỉ nói ba chữ “phó tổng La”, cô ấy lập tức ném qua qua một liếc mắt. Tôi vốn cũng muốn hỏi, nhưng mà nhìn thấy vẻ mặt đó của cô ấy, tôi làm sao mà dám hỏi tiếp được?” Hoàng Quốc Hùng sợ hãi nói, đôi tay còn ôm ở trước ngực, một bộ dáng sợ tới mức muốn chết.

“Tổng giám đốc Hoàng, anh rất không có cam đảm!” Ngay cả thư ký vừa rồi nói chuyện thận trọng, ở sau lưng La Thanh Nhạc cũng dám trực tiếp mắng Hoàng tổng không có can đảm, tuyệt đối không sợ cấp trên của mình, hoàn toàn không có phân cấp bậc.

“Đúng vậy, tổng giám đốc Hoàng tổng, anh là ông chủ, anh cũng có thể dùng cách thức quan tâm hỏi một chút chứ?” Quản nhiệm Lâm lập tức tìm biện pháp, trừ tổng giám đốc Hoàng là có thể dùng chức vị ép phó tổng La ra thì những người khác căn bản là không thể đi hỏi. Trọng trách này chỉ có tổng giám đốc Hoàng mới gánh chịu nổi.

“Tôi không dám, nếu cô ấy nổi nóng, tôi cũng chịu không nổi. Mọi người cũng biết, tất cả nhược điểm của tôi đều nằm ở trong tay cô ấy” Hoàng Quốc Hùng chỉ có thể trách mình không có tiền đồ, một bước sa chân muôn đời ôm hận!

Mà xem ra La Thanh Nhạc hận nhất chính là đàn ông không trung thủy. Từ khi cô ấy phát hiện Hoàng Quốc Hùng lén phét với một nhân viên ở sảnh, chẳng những lập tức dứt khoát đuổi việc nhân viên đó, còn ở trước mặt mọi người đe dọa anh ta “Khó chịu? Anh có tiền đi bao nuôi cô ta! Anh dám ở trong công ty làm loạn, tôi nhất định khiến anh sống không bằng chết!”

Lúc ấy La Thanh Nhạc ở ngay trước toàn bộ công ty nói với anh ta như vậy, quả thật làm cho hắn bị dọa sợ.

Đồng nghiệp bắt đầu thảo luận, lần trước phó tổng La còn dám nổi giận với tổng giám đốc Hoàng tổng cơ mà. Lúc này đột nhiên có người đã hỏi tới trọng điểm”Đã từng kết hôn cũng đã không còn quan trọng nữa rồi... Thư ký, quan trọng là sau đó ông chồng cũ kia có gọi lại nữa không?”

Ánh mắt của mọi người trở lại trên người cô thư ký, cô thư ký ngập ngừng nói: “Có!”

“Cô có nói với anh ta câu đó không?”

“Nói anh ta đi chết đi sao? Có, tôi liền nói phó tổng La bảo tôi nói như vậy”

“Vậy anh ta nói thế nào?”

“Anh ta bảo tối anh nay ta sẽ trở về địa ngục”

Duỗi tấm lưng mỗi nhừ, Đồng Hoài Sướng cau mày tỉnh lại, xác định mình đang ở trong khách sạn, đây là chỗ ở tạm thời của hắn. Miễn cưỡng đứng lên, trong phòng khách chuông điện thoại dứt quãng vang lên hồi lâu, hắn không nhận được đi tới phòng khách nhận điện.

Gọi tới là phụ tá Peter, nhắc nhở hắn bây giờ đã là buổi trưa, mà có người còn chưa tới công ty.

“Trước đó cậu có gọi điện thoại cho tôi không?” Hắn rõ ràng cả buổi sáng điện thoại di động cũng vang không ngừng.

“Không có” Phụ tá mới biết hắn hôm nay sẽ rời giường trễ, bởi vì hắn tối hôm qua cùng hạn bè ra ngoài hội họp, đã thông báo hôm nay tới trễ.

Kết thúc cuộc nói chuyện, Đồng Hoài Sướng nhìn xuống điện thoại di động, phát hiện thì ra là Vân Tú gọi tới. Hắn trực tiếp dập máy, nên nói tối hôm qua hắn đã nói rõ với cô ta một lần nữa, hắn không cần biết Vân Tú nghĩ như thế nào, coi như cô ta căn bản không thể tiếp nhận giải thích của mình cũng được, chỉ cần nói rõ ràng với Vân Tú hai người là không thể được, coi như hết hy vọng.

Thật ra thì hắn đại khái có thể không nói gì mặc cho cô ta một lòng một dạ chờ đợi mình, nhưng đã tám năm rồi, hắn thật sự không hiểu, tám năm trước cũng chưa bao giờ yêu cô ta, cô ta tại sao cứ tiếp tục chờ hắn tám năm? Huống chi vừa bắt đầu Vân Tú cũng biết hắn rõ ràng là yêu Thanh Nhạc .

Nào ngờ Vân Tú biết hắn trở về Đài Loan, tự mình là bạn gái của hắn, đến công ty đòi gặp hắn, mà những gì hắn có thể nói với cô ta đều đã nói rõ ràng, kể tiếp hắn sẽ không lại để ý tới bất cứ yêu cầu gì của Vân Tú. Nếu Vân Tú chạy đi tìm Thanh Nhạc... Thanh Nhạc sẽ nghĩ như thế nào? Có phải cô sẽ tiếp tục hiểu nhầm mình và Vân Tú?

Đồng Hoài Sướng lại hy vọng cô có thể là tức giận, nếu cô có thể có một chút không cam lòng, chứng tỏ cô còn nhớ tới hắn, không quên đi tất cả. Cho dù không thể mang cô trở lại, Đồng Hoài Sướng vẫn còn ích kỷ hy vọng ở lại một góc trong ký ức của cô.

Có đôi khi hắn cũng không biết mình vì sao mà phải khiến người mình yêu sâu đậm bị tổn thương, có thể là muốn kiểm nghiệm cô chăng? Hoặc là cũng muốn kiểm nghiệm chính mình?

Hắn không tin vì yêu nhau mà mọi chuyện lại đến nông nổi như thế này. Năm đó bọn họ quá trẻ tuổi, Thanh Nhạc nghĩ tất cả mọi chuyện có thể giải quyết với hai chữ “tình yêu”, cô không nghĩ người cô yêu lại có thể phản bội cô như vậy, nhưng hắn lại không giống cô. Hắn có sự cuồng nhiệt tuổi trẻ, luôn luôn thích thay đổi, càng có nhiều ý tưởng đang chờ hắn thực hiện.

Hắn dần dần cảm thấy Thanh Nhạc là gánh nặng đối với mình, nhất là của tình yêu của cô. Ánh mắt cô, mỗi một lần nhìn hắn khiến hắn chỉ cảm thấy bản thân phải nói ra lời xin lỗi, bởi vì hắn không có cách nào đáp trả lại cảm xúc đó, loại tình yêu này hắn không thể cho cô được.

Ban đầu cưới Thanh Nhạc là vì cái gì? Đồng Hoài Sướng có chút đã không nhớ rõ, hoặc là hắn chỉ muốn mình là người đầu tiên lưu lại ký hiệu trên người Thanh Nhạc. Người đối với vật tốt đẹp luôn muốn chiếm thành của riêng mình, hắn sợ Thanh Nhạc sẽ bị người khác cướp đi, cho nên không cẩn thận suy đi tính lại liền cưới cô.

Nhưng hắn quên mình đối với cuộc sống hôn nhân không thể thích nghi, hắn không có thói quen về đến nhà đã có người đang chờ đợi mình, còn có... hắn cũng không có thói quen khi La Thanh Nhạc nhìn mình bằng ánh mắt tràn đầy yêu thương.

Tại sao cô nghĩ rằng hần thật sẽ yêu thương cô? Tại sao cô nghĩ rằng chỉ cần hai người kết hôn, cuộc sống sau này cũng chỉ có hạnh phúc? Cô cần biết thế giới trong tưởng tượng đó là sai lầm, mà hần chỉ là dùng phương thức này để đánh thức cô thôi.

Kết quả lần này hần gọi điện thoại thông báo cho cô hần đã về Đài Loan, La Thanh Nhạc cho hần duy nhất một câu, bảo gọi hần đi chết đi!

Như vậy cũng tốt... Ít nhất vẫn còn rất tức giận với mình

Đồng Hoài Sướng soi gương, bắt đầu dĩ cười cười. Hần không có nhân cách hoàn mỹ, càng không hoàn thành sứ mệnh trên phương diện tình cảm. Hần thừa nhận ban đầu kết hôn là một quyết định sai lầm, nhưng hần hiểu được khi mình lập lời thề là lúc hần yêu La Thanh Nhạc.

Cô đối với hần vẫn có sức ảnh hưởng, chẳng qua là hần không muốn ảnh hưởng đó thúc đẩy hần, thậm chí có chút chán ghét việc luôn bị sự tồn tại của cô làm ảnh hưởng tới các quyết định của mình. Hần cho là nếu như có thể thoát khỏi sự ảnh hưởng của cô, hần sẽ trở nên tốt hơn một chút.

‘Nam nhi chí tại bốn phương’ không phải sao? Tại sao có thể bị tâm tình phụ nữ ràng buộc?

Lại nói hần đã vì Thanh Nhạc vứt bỏ tất cả, hần vì Thanh Nhạc mà bị người nhà đoạn tuyệt tới lui, từ đại thiếu gia nhà giàu biến thành kẻ vô dụng bần hàn, không có năng lực kinh tế không thể làm việc gì, thậm chí không có cách để Thanh Nhạc sống tốt dù chỉ một ngày, chỉ có thể thấy tình yêu trong mắt cô, mỗi ngày bị cảm giác tội lỗi ăn mòn hầu như không còn.

Cái hần muốn cũng chỉ là một cơ hội, trở lại thì có thể có lựa chọn lại, lựa chọn cuộc đời hần một lần nữa. Một lần nữa nhìn kỹ cuộc sống của hần có thể tốt hơn hay không, một lần nữa phóng đảng không kèm chế được, chứng minh mình không bị tình cảm trói buộc, thuyết phục mọi người hần vô tình chẳng qua là một loại kiên cường. Hiện tại hần cái gì cũng có thì mới phát hiện thì ra tất cả đã thay đổi. Thanh Nhạc vẫn tồn tại trong lòng hần, chỉ là ánh mắt luôn tràn ngập tình yêu của cô đã không còn. Lúc nhìn hần, trên gương mặt cô không che dấu được sự đau đớn, hình ảnh kia khắc sâu vào trong đầu hần, vài năm qua đi đều vẫn không thể xóa bỏ.

Công ty ở Đài Loan cử trợ lý Peter tới gặp hần lúc chạng vạng, có thể nhìn ra đó là một người có lý tưởng cho tương lai, thái độ cung kính nói chuyện, phục vụ so với nhân viên trong khách sạn thậm chí còn chu đáo hơn.

“Ngài Đồng, chúng tôi đã cho người đặt phòng giúp anh, khi nào thì anh muốn chuyển qua?”

“Tối nay luôn đi”

“Vâng”

“Là nơi tôi muốn ở sao?”

“Đúng vậy, cô La ở phòng bên cạnh, chúng tôi sẽ điều tra tình hình rồi báo lại cho anh”

“Ngày mai giúp tôi lấy một số điện thoại di động, tôi phải đổi số điện thoại rồi” Hần cũng không hy vọng trong lúc ở lại Đài Loan lại bị Văn Tú quấy rầy.

“Vâng”

Bên trong xe yên tĩnh...

“Cô ấy... mỗi ngày đều sẽ trở về nơi này sao?”

“Đúng vậy, cô La mỗi ngày đều sẽ về nhà, nhưng mà hôm nay cô ấy đi công tác, tôi nghĩ đại khái tuần sau mới có thể về Đài loan”

“Mỗi ngày đều về nhà, biết điều như vậy?” Hần không quá cao hứng, La Thanh Nhạc trước kia cũng vậy.

Mỗi người đều thay đổi, tại sao chỉ có cô còn kiên trì với tình cảm đó? Cô còn trẻ, nên đi chơi cùng nhiều người mà không phải mỗi ngày một mình cô đơn về nhà. Cho dù cô không muốn nói yêu, cũng có thể tìm người đàn ông chăm sóc mình mới đúng.

“Cô La không có ham mê thứ gì không tốt cả” Peter nói.

“Thỉnh thoảng đi chơi chưa tính là ham mê không tốt” Đồng Hoài Sướng không nhận được muốn nói rõ.

Phản ứng của hấn khiến Peter có chút bất an, vội vàng giải thích: “Ý của tôi là, cô La là cô gái biết giữ mình trong sạch”

“Từ mình yêu mình thì có tác dụng gì!” Đồng Hoài Sướng không rõ là mình nên cao hứng hay là tức giận, nhưng hấn quả thật có phần tức giận.

Peter thức thời không có phản ứng gì khác. Đối với ông chủ mới này, hấn còn chưa nắm rõ, tốt nhất đừng đem công việc của mình ra nói giỡn. Nói chuyện nhỏ nhặt thế này cùng ông chủ cũng rất nguy hiểm, sợ ý một chút là có thể mất việc.

Tiếp tục lái xe, Peter cẩn thận quan sát biểu tình của ông chủ từ gương chiếu hậu. Đồng Hoài Sướng cau mày, đôi môi cũng mím lại nghiêm túc. Hấn đại khái nhìn thấu cảm xúc trong lòng Đồng Hoài Sướng, sau này chuyện của cô La cũng phải xử lý cẩn thận gấp bội.

La Thanh nhạc cảm giác tinh thần của mình hơi tệ, cô tạm thời xuất ngoại mấy ngày, trở lại lập tức cắm đầu vào công việc. Giờ nghỉ trưa đã nghỉ ngơi một lúc, nhưng cho dù thân thể ngừng lại, đầu óc vẫn không thể ngừng suy nghĩ, bởi thế cho dù có nghỉ ngơi cũng không được gọi là nghỉ ngơi đúng cách.

Buổi chiều họp xong, thư ký liền tiến lên đón, lại bắt đầu oanh tạc bằng miệng với cơ thể đầy mệt nhọc của cô.

La Thanh Nhạc có lúc không khỏi muốn hỏi, tại sao có chút chuyện vụn vặt mỗi người cũng nên biết làm thế nào, nhưng lại còn muốn hỏi cô? Tổng giám đốc xế chiều nay cũng không xuất hiện ở hội nghị. Mặc dù hấn tới cũng chỉ là ngồi ở bên cạnh mò mẫm nhưng ít ra cũng phải xuất hiện, coi như là giao phó ọi người vài việc cũng được.

“Phó tổng giám đốc, hôm nay ngài Robert lại gọi điện thoại tới”

“Không cần nói nhảm nhiều lời”

“Anh ta hỏi chị có thích anh ta tặng hoa không...”

Cô thư ký thật sự không hiểu, thật ra thì điều kiện của ngài Robert này rất là khá. Phó tổng là phụ nữ đã ly hôn còn có người theo đuổi như vậy, thật sự không có gì phải suy nghĩ. Lại nói Robert đã đuổi theo cô ấy một đoạn thời gian, nếu anh ta chỉ là muốn tìm phó tổng vui đùa một chút thì cũng không cần lãng phí nhiều thời gian như vậy.

“Vấn đề này thuộc về phạm vi nói nhảm đó!” La Thanh Nhạc quay đầu lại, dùng giọng cảnh cáo.

Lần này cô đi công tác cùng lắm là đến Hong Kong trước rồi mới đến Malaysia. Ở Hong Kong có cùng Robert ăn một bữa tối, cô thậm chí còn hoài nghi là thư ký của mình rao tin mình đến Hong Kong. Ngày đó vừa mới xuống máy bay liền nhìn thấy Robert đã đứng chờ ở sân bay rồi.

Gặp mặt ba phần tình, hơn nữa, thật sự cô cũng muốn cùng phái nam tiếp xúc nhiều một chút, có lẽ là bị Đồng Hoài Sướng ảnh hưởng. Đột nhiên có tin tức của hấn làm cô bất an cực kỳ, cho nên mới đáp ứng bữa ăn tối, nghĩ chừng mình mình cũng có thể cùng những người đàn ông khác qua lại.

Nào biết ăn bữa tối xong, Robert đột nhiên biểu hiện ân cần, sau khi cô về Đài loan hấn thậm chí bắt đầu ngày ngày tặng hoa đến công ty .

“Vây... còn một chuyện khác, tám phần chị cũng sẽ cho rằng là nói nhảm” Thư ký còn chưa bắt đầu nói liền biết đại khái tin nhắn đó sẽ có kết quả gì.

“Nếu như cô biết là nói nhảm thì cũng không cần hỏi tôi nữa”

“Nhưng... điều này em cũng có liên quan!”

“Cô cũng có liên quan?” La Thanh Nhạc dừng bước chân, quay đầu lại nhìn thư ký một cái.

“Em là muốn hỏi chị một chút chuyện cá nhân”

“Chuyện cá nhân? Cô muốn hỏi gì?”

Trong công ty này từ trên xuống dưới người nào không biết La Thanh Nhạc cô trong giờ làm việc không thảo luận vấn đề riêng, trừ việc cô yêu chó, lúc cô đi công tác đã làm phiền các đồng nghiệp thỉnh thoảng mang chó lên trung tâm, xem người ngược đãi chó của cô không, La Thanh Nhạc căn bản là không có chuyện riêng khác có thể thảo luận.

“A, cái này em rất khó phân biệt được là có liên quan tới chị không, nhưng là có liên quan tới em á!” Thư ký cũng không kịp nghĩ cái khác, trực tiếp hỏi “Chị...trợ lý chồng cũ của chị... người đó như thế nào?”

“Cái gì? Trợ lý của chồng cũ?”

“Chính là người thường thay chồng cũ của chị gọi điện thoại tới... Em cảm thấy người này có vẻ không tệ, hơn nữa anh ta nói chuyện rất khách khí, em...”

“Cô nghe rõ cho tôi!” La Thanh Nhạc lạnh mặt, tức giận trợn trừng mắt nhìn thư ký “Cô muốn chọn bạn trai thế nào không liên quan đến tôi, nhưng là xin cô đừng kéo tôi vào. Tôi còn không biết người cô nói là ai, đã mấy trăm năm tôi không liên lạc với tên khốn kiếp kia rồi. Về sau đừng hỏi tôi vấn đề nhảm chán này!”

Thư ký câm nín, nhìn cô phẫn nộ đi vào phòng làm việc.

Những đồng nghiệp khác ở cửa cũng rồi rít ló đầu ra, chỉ thấy cô thư ký xụ mặt xuống, buồn bã thở dài nói: “Bản thân mình không yêu, ngay cả tình yêu của người khác cũng muốn dội một chậu nước lạnh, rõ là...”

3. Chương 3

Chương 3

Ồ bên cạnh Đồng Hoài Sướng đều là cá mè một lứa, nào có cái gì tốt? Dựa vào “nam sắc” (1) để thư ký của bà đây thì tốt cái gì?

(1) “Nam sắc”: Sắc đẹp của đàn ông.

Một bụng La Thanh Nhạc đầy tức tối. Cô vọt vào trong phòng làm việc, đem giấy tờ hồ sơ ném lên trên bàn, hít sâu vài cái mới dần dần tỉnh táo lại. Sau đó cô nhìn thấy một mail thông báo mới trên màn hình máy tính.

Người gửi là Robert, nội dung bên trong không ngoài dự đoán, đúng là hỏi cô có vui không khi nhận được hoa.

Cô cũng muốn cho người ta một cơ hội, nhưng là Robert thì... Cô không biết chỗ nào là không đúng, có lẽ là giọng điệu nói chuyện của hắn hao hao giống Đồng Hoài Sướng .

Cho dù cô đã không sợ hãi loại “lãng tử tình trường” (2) này nữa, thậm chí có khi cô cũng sẽ cảm thấy vui đùa một chút với loại người này cũng không sao, dù sao cô cũng không còn lài cái gì “thanh thuần ngọc nữ” (3) nữa. Thế nhưng khi gặp Robert, trong lòng cô lại toát ra một thanh âm bảo cô đừng lặp lại sai lầm một lần nữa.

(2) “Lãng tử tình trường”: Người đào hoa, biết cách lấy lòng các cô gái.

(3) “Thanh thuần ngọc nữ”: Cô gái thanh khiết, trong trắng.

Nhưng... cho dù không thể làm tình nhân thì làm bạn bè cũng tốt, đúng không?

Trên thực tế, ăn cơm tối cùng với Robert, cô có loại cảm giác thật xa lạ. Cô không còn nhớ đã bao lâu mình chưa ăn cơm cùng người khác rồi. Cô vẫn luôn trốn ở nhà một mình ăn cơm, đôi lúc sẽ trò chuyện cùng ngẫu nhiên cùng Phật Liệt Khắc (4), tất cả cũng chỉ có như thế. Lần đầu tiên sau rất lâu rồi có người có thể đáp lại lời của cô, chuyện chú nhìn cô, cảm giác kia đã không xuất hiện sau không biết bao nhiêu năm.

(4) Phật Liệt Khắc là tên chú cún nữ chính nuôi trong nhà.

Thở dài, cô cầm điện thoại gọi cho Robert...

“Không cần mang hoa đến công ty của em nữa đâu!” Câu mở đầu, cô trước hết là nói rõ lập trường của mình.

Robert thật ra là một người có thể nói chuyện với nhau. Tiếp xúc nhiều lần với hần sẽ nhận ra rất ít người thanh tao như hần, mặc dù thủ đoạn theo đuổi người yêu lại buồn nôn chịu không nổi. Thế nhưng La Thanh Nhạc lại hiểu hần không phải cái loại đàn ông nhà giàu mới nổi.

Nếu có tìm người bạn khó như vậy thì cô cũng không muốn cứ hủy diệt nó như vậy. Ngay lúc khó khăn trong cuộc sống, cô thật sự cần một bàn tay.

Mà lời nói của cô lại rước lấy một tràng cười ha ha của hần.

“Anh còn tưởng rằng em sẽ thích. Những cô gái bình thường đều hy vọng ngoại trừ phương tiện công việc thì chuyện tình cảm cũng có thể phát triển đều đều, mà hoa mang đến văn phòng làm việc đương nhiên có giá trị trường rất tốt”

“Cám ơn anh đã giúp em tăng giá trị trường giả dối của mình, nhưng có một số thứ cần cũng rất khó mà có được” Trên thực tế, cô thật sự cần một người bạn, thậm chí nói thật lòng thì một người bạn như Robert càng giúp ích cho sự nghiệp của cô.

“Vài ngày nữa anh sẽ đến Đài Bắc, em nhớ để trống một khoảng thời gian mời anh ăn cơm đó. Nếu đã là bạn, ăn một bữa cơm chắc cũng có thể chứ?”

“Đương nhiên là có thể rồi, chỉ cần sau này anh đừng có nhấn mấy loại tin buồn nôn đó nữa, hay đừng có gửi hoa đến phòng làm việc của em là tốt rồi”

“Đương nhiên không thành vấn đề!”

Cắt điện thoại của Robert, cô nhẹ nhàng thở ra một hơi. Ít nhất Robert không phải là loại quần chặt lấy người khác không nỡ. Trong lúc sự nghiệp của chưa ổn định, cô không muốn có người đến đây phá hư hình tượng của mình trong công ty. ‘Người chị dũng mãnh’ đương nhiên không thể nói đáp đũa là đáp đũa được.

La Thanh Nhạc tiếp tục cầm hồ sơ đi ra ngoài, định đến phòng họp thì nhìn thấy thư ký liền hỏi: “Tổng giám đốc đâu?”

“Tổng giám đốc hôm nay không có đến”

La Thanh Nhạc dừng bước, phát hiện có chuyện kỳ lạ.

“Anh ta đã không đi làm hai ngày nay, tại sao có thể như vậy? Cô đã gọi điện thoại đến nhà hần chưa?”

“Dạ không có, tổng giám đốc đã thông báo không có việc gì thì không cần gọi điện thoại đến nhà anh ấy... bởi vì chuyện lần trước, anh ấy luôn rất cẩn thận”

“Để tôi gọi!” La Thanh Nhạc cầm điện thoại nội bộ, yêu cầu nối máy đến nhà riêng của tổng giám đốc.

Cô tán gẫu việc nhà với vị nữ chủ tịch kia hơn năm phút mới nghe thấy âm thanh trầm thấp đầy âm mũi của vị tổng giám đốc.

“Tổng giám đốc, sao anh bệnh mà cũng không gọi điện thoại nói một tiếng?”

“Tôi... Bà lớn không cho tôi gọi điện thoại nha, cô ấy mới bảo đã quên xin phép giúp tôi rồi”

Tổng giám đốc xấu hổ thừa nhận, có lẽ bà xã đã phát hiện hành vi khác thường của hần nên tránh phát hỏa trước mặt nhân viên trong công ty của hần.

Bà xã thật mạnh tay, ngoại trừ điện thoại của phó tổng La ra thì bất cứ một cuộc điện thoại nào khác cũng đều không cho hần bắt, thậm chí không cho phép hần gọi điện thoại ra ngoài. Hần lo lắng muốn liên lạc với tình nhân nhỏ nhưng rồi vì bà xã mà không làm gì được.

“Ách...Phó tổng La này, em có thể giúp tôi liên lạc một chút với cô Ngụy không?”

“Cô Ngụy gì?” La Thanh Nhạc nhất thời không kịp phản ứng.

“Chính là cô Ngụy ở quầy tiếp tân ấy!”

“Tổng giám đốc!” La Thanh Nhạc bây giờ mới hiểu được hần muốn cô đi giúp liên lạc với tình nhân nhỏ
“Làm sao anh có thể nhờ tôi làm chuyện này vậy? Chuyện của mình thì tự anh xử lý đi, tôi không nhúng tay vào loại chuyện này”

“Nhờ em đó, đã hai ngày tôi không có gọi điện thoại cho cô ấy, cô ấy có thể đã nghĩ rằng anh...”

“Tôi không làm loại chuyện này!” La Thanh Nhạc quả quyết cự tuyệt “Anh có biết nếu chị chủ tịch biết được sẽ đau khổ như thế nào hay không? Nếu anh muốn khẳng định duy trì mối quan hệ ngoại tình này thì anh cần phải có kỹ năng tự xử lý chuyện của mình! Tôi không muốn khiến cho chị ấy bị tổn thương cho nên mới không đề cập chuyện này với chị ấy chứ không phải là bao che cho anh. Thế nhưng anh còn muốn tôi giúp mình liên lạc với tình nhân của anh, anh tham lam vừa thôi!”

La Thanh Nhạc nói tiếp: “Anh có bao giờ đứng trên lập trường của chị chủ tịch mà suy nghĩ chưa? Chị ấy ở bên cạnh anh mười mấy hai mươi năm, anh nghĩ rằng chị ấy không có trả giá sao? Chị ấy chăm sóc gia đình để cho anh chuyên tâm làm việc, cuối cùng anh lại... Dù sao muốn tôi làm chuyện này thì miễn bàn đi!”

“Phó tổng giám đốc La à... em... họ cũng không phải đều là tình nhân nha, tôi... năm đó là tôi cưới cô ấy là do mai mối. Thật vất vả tôi mới tìm được mùa xuân chân chính của mình ở tuổi gần năm mươi này, tôi...” Tổng giám đốc đáng thương cầu khẩn.

“Anh muốn theo đuổi mùa xuân của anh, vậy thì anh càng cần phải thẳng thắn nói cho vợ anh biết! Chẳng qua là anh chỉ muốn hưởng thụ ‘tề nhân chi phúc’ (5), cá với gấu không bao giờ sống chung được, anh chỉ có thể chọn một cũng đừng có tham lam lấy lòng cả hai bên”

(5) “Tề nhân chi phúc”: Nhiều vợ nhiều hạnh phúc.

“Tôi làm sao có thể nói cho cô ấy biết được? Em cũng biết... cô ấy mới là chủ tịch của công ty. Cái công ty này là lúc trước cha cô ấy giúp tôi thành lập, nếu chuyện này bị đưa ra ngoài ánh sáng thì tôi cái gì cũng không còn! Khụ khụ khụ...” Tổng giám đốc nói xong còn mang vào vài tiếng ho khan, như là muốn chứng minh rằng thật sự hần bệnh cũng không nhẹ, cần một phiếu đồng tình của La Thanh Nhạc.

“Tôi Ta thật sự nghĩ không ra tại sao đàn ông các người cứ tin rằng có thể giấu diếm được loại chuyện này? Tóm lại, tôi mặc kệ, chuyện của anh tự anh xử lý đi. Tôi đến công ty đến quản lý chứ không phải để lo mấy chuyện này cho anh”

“Coi như tôi xin em đó, chỉ cần em gọi điện thoại giúp tôi là được rồi...”

“Tổng giám đốc, vấn đề của anh không phải một cuộc điện thoại là có thể giải quyết. Tôi đang vội, gặp lại sau!”

La Thanh Nhạc cúp điện thoại. Cho dù thanh âm khàn khàn của tổng giám đốc khiến người ta thương hại, nhưng vừa nghĩ tới hần cũng chỉ là một tên đàn ông bất cá hai tay lại sợ ngã vào trong nước, cô liền tuyệt không muốn tiếp tục thương hại hần.

Đàn ông đều như vậy, nói rằng mình không đành lòng chia tay nhưng thật ra còn không phải là muốn hưởng một cuộc sống ‘tề nhân chi phúc’ sao? Thật sự là đáng giận cực kỳ!

Đi vào trong phòng hội nghị, La Thanh Nhạc quyết định mình nhất định phải biểu hiện xuất sắc trong công việc so với bất luận kẻ nào khác, cô không cần tình cảm cũng có thể sống!

Vài ngày tăng ca điên cuồng cùng với hoàn thành hết những hợp đồng gấp, cuối cùng cũng chống đỡ đến lúc tan ca. Tan tầm hôm nay cô có cuộc hẹn với Robert, nhưng khi vừa ra khỏi công ty, cô liền nhìn thấy hần đã đứng đợi bên ngoài. Vừa thấy được La Thanh Nhạc, Robert liền nhin không được mà thở dài.

“Sao em lại biến nhan sắc mình thành tiêu tụy như vậy?”

“Nhìn em tệ lắm à?”

“Trên mặt em như được viết một câu ‘mệt chết đi được’. May là anh đã đặt bàn ở nhà hàng, đợi lát nữa dứt cho em no, sau đó dẫn em vào bar cho thư giãn một chút. Bảo đảm em sẽ biết loài người làm cách nào thể hưởng thụ cuộc sống!”

“Vậy thì phiền anh rồi, em thật sự rất cần một bữa tối không có áp lực công việc” Cô thật sự là một muốn chết rồi.

“Cứ để anh lo!”

Mà Robert quả nhiên nói được thì làm được. Hắn rõ ràng là người Hong Kong, vậy mà đối với mỹ thực của Đài Loan lại hiểu biết rất sâu. Hắn mang La Thanh Nhạc đến nhà hàng ăn khá ngon, không biết có phải hay không là do cô đã muốn thử mở rộng trái tim, cho nên mới có thể tìm đề tài để tán gẫu với Robert. Ra ngoài ăn cơm cùng người khác giới thế nhưng cũng không có tệ như cô tưởng tượng.

“Hôm nay thấy em mỉm cười rất nhiều lần nhá, em không biết cơ hội này hiếm có cỡ nào đâu. Mặt em lúc nào cũng nghiêm túc như có tâm sự ấy”

“Vậy sao?” Cô khẽ động khóe miệng.

“Anh biết mỗi người đều có tâm sự riêng, nhưng anh chính là người có thể là đối tượng tốt cho em thổ lộ. Có muốn nói chuyện với anh hay không?” Nói xong, Robert lại lộ ra diện mạo chuyên tán tỉnh của mình.

Lúc đầu khi nhìn thấy bộ dạng này của hắn, cô cũng có chút chán ghét, nhưng sau khi đã quen thuộc rồi thì cô cũng thấy rất bình thường, thậm chí còn có hiệu quả giải trí cao nữa.

“Nói cho em biết xem, có người nào tin vào bộ dạng này của anh chưa?”

“Không phải anh khoác lác đâu, con gái đều thích bộ dạng này đó” Robert cười cười, tiếp theo hí hóp ánh mắt nhìn cô “Trừ anh ra, em có từng trêu chọc tên nào khác không đó?”

“Em?” La Thanh Nhạc nghi hoặc nhướn mày “Anh cảm thấy có thể dùng từ ‘trêu chọc’ đặt trên người em sao?”

“Theo anh nghĩ là có đó. Phía sau em, có một tên vẫn nhìn em say đắm này giờ”

“Người ta mới chỉ nhìn em có vài lần mà anh đã vội kết luận như vậy à?”

“Đương nhiên, lấy sự hiểu biết đàn ông của anh, ánh mắt mang theo sát khí như thế đương nhiên có chút không bình thường... Khoan đã, người này anh thấy rất quen...”

La Thanh Nhạc như đoán ra, nhưng vẻ mặt vẫn tĩnh lặng.

“Là Đồng Hoài Sướng... em với hắn quen nhau sao?” Robert liếc mắt một cái liền nhận ra đối thủ.

Thế lực Đồng gia ở Mĩ cũng không nhỏ, mà số lần Đồng Hoài Sướng có mặt trên tạp chí cũng không ít hơn hẳn là bao. Thế nhưng hắn thật không nghĩ đến La Thanh Nhạc lại quen biết với Đồng Hoài Sướng.

“Trước kia có từng tính là quen biết không?” Thậm chí cả đầu, cô cũng không một lần quay lại, chỉ tiếp tục nói chuyện cùng Robert như tuyệt không để ý đến chuyện Đồng Hoài Sướng đang ở cùng một không gian với mình.

“Cho nên vẫn là có quen biết?”

“Rất nhiều năm trước, anh ta với em từng ly hôn”

“Hắn là chồng cũ của em?” Trên mặt Robert xuất hiện sự kinh ngạc.

“Lúc ấy em còn trẻ” Cô cười cười, trong mắt nhiều hơn một chút cảm xúc “Sự xuất hiện của anh ta sẽ không khuấy nhiễu chúng ta chứ?”

“Đương nhiên, có anh ở đây, anh đương nhiên sẽ không để cho em liếc mắt đến tên đàn ông khác, dù chỉ một cái”

“Yên tâm đi, cuộc hôn nhân đó không thoải mái, cho nên em cũng sẽ không để mắt đến hắn, cho nên anh cần phải bảo vệ tôn nghiêm đàn ông của mình thì đúng hơn”

Tóc cô ngắn hơn trước, thoát nhìn như người phụ nữ nghiêm chỉnh trong công việc. Trang điểm cũng rất đơn giản nhưng lại hoàn mỹ, cho dù chỉ là cách ăn mặc cũng khiến người khác nhìn ra cô là một người phụ

nữ kinh doanh. Biểu cảm trên gương mặt cô đã khác trước rất nhiều, như là một người hoàn toàn khác. Thế nhưng...

Cô thế nhưng lại ăn cơm cùng cái tên nổi tiếng “thay bồ như thay áo” kia sao?

Đồng Hoài Sướng chỉ cảm thấy mình như bị cho đội nón xanh (1). Cho dù bọn họ đã ly hôn tám trăm năm nay rồi, nhưng cảm giác khó chịu này vẫn xuất hiện trên người hần.

(1) Đội nón xanh: Bị phản bội. Khi vợ ngoại tình thì người ngoài sẽ nói ông chồng vị vợ cho “đội nón xanh” hoặc “cắm sừng”.

Tốt xấu gì cô cũng phải tuyển một mặt hàng tốt hơn chứ? La Thanh Nhạc cũng chỉ là ly hôn mà thôi, cũng không phải bị mất chân, mất tay, đầu cần phải qua lại với tên khốn kiếp kia chứ?

Cái tên Robert kia dính nước bọt trên miệng những người phụ nữ khác còn nhiều hơn cả hần, chẳng lẽ cô thích loại đàn ông “hoa tâm” (2) này sao?

(2) Hoa tâm: Ý bảo một người đi yêu nhiều người, không chung thủy.

Càng làm Đồng Hoài Sướng khó chịu chính là La Thanh Nhạc thoát nhìn rất vui vẻ. Tuy rằng không nghe thấy cô cười ra tiếng nhưng nhìn diễn cảm trên mặt cô cũng đã nhận ra sự thay đổi rất lớn. Còn có ánh mắt cô nhìn Robert, cô thế nhưng chỉ nhìn một mình hần ta!

Tại sao cô không quay sang bên cạnh hay đằng sau mà nhìn xem? Còn có người khác ở chỗ này mà, hai người bọn họ đã không gặp nhau nhiều năm như vậy, chẳng lẽ cô không muốn liếc nhìn đến người khác dù chỉ một lần sao?

“Ngài Đồng” Vừa nhìn thấy Đồng Hoài Sướng đứng bật lên, Peter trợn mắt há hốc mồm hô.

“Tôi đến đó một chút”

Quên đi! Hần không nhận được nữa. Hần quay về Đài Loan đã lâu như vậy, thế mà ngay cả cơ hội gặp mặt vợ cũ cũng không có. Cô bây giờ lại đang ăn cơm cùng một người đàn ông khác, chắc đến chào hỏi một chút cũng không sao chứ?

Đi tới trước bàn bọn họ, Robert ngẩng đầu lên như là đã có sự chuẩn bị, tuyệt không lo lắng hần khiêu khích.

“Ngài Đồng, thật trùng hợp”

“Đúng vậy! Robert, không nghĩ tới sẽ gặp ngài ăn cơm tối cùng vợ cũ của tôi” Lúc nói chuyện, ánh mắt Đồng Hoài Sướng vẫn nhìn La Thanh Nhạc.

Tuy rằng trên người cô vẫn là bộ quần áo công sở nhưng cô vẫn tỏa sáng bức người. Qua vài năm, nét trẻ con trên người La Thanh Nhạc đã không còn, mà bây giờ người ngồi trước mặt hần đã mang theo nét nữ tính thành thục, cũng khó trách ngay cả Robert cũng phải khúm núm dưới váy cô.

“Thanh Nhạc, khó lắm anh mới trở về Đài Loan một chuyến, nhìn thấy anh em cũng không gọi một tiếng sao?”

Nghe thấy Đồng Hoài Sướng gọi tên mình, cô thế nhưng chỉ cảm thấy xa lạ, giống như chỉ là có một người lạ gọi ra tên mình mà thôi. Cô cũng đã quên giọng hần khi gọi tên cô rồi...

Vốn là lặng đi một chút, cô mới ngẩng đầu lên nhìn hần, sau đó hỏi một câu: “Tại sao?”

Tại sao khi nhìn thấy Đồng Hoài Sướng, cô phải lên tiếng chào hỏi hần? Chẳng lẽ hần đã quên lúc trước bọn họ đã ly hôn như thế nào sao? Cô tận mắt nhìn thấy hần nằm trên giường bạn thân mình, trên người hai người bọn họ không mặc bất cứ thứ gì, việc đã đến nước này hần còn muốn cô phải lên tiếng chào hỏi hay sao?

Ánh mắt La Thanh Nhạc nhìn hần như đang nhìn một người xa lạ, trong mắt chỉ có nghi hoặc cùng khó hiểu, không có oán hận cũng không có đau lòng, chỉ đơn thuần như đối mặt trước một yêu cầu vô lý.

“Tại sao lại không?”

Tại sao ngay cả chào hỏi cũng không được? Đồng Hoài Sướng không nghĩ rằng La Thanh Nhạc sẽ tuyệt tình đến như vậy. Cô luôn rất dễ mềm lòng, hơn nữa mọi chuyện cô đều xử lý một cách chu đáo, không bao giờ tổn thương người khác. Thế nhưng biểu cảm hôm nay lại không giống như là chính cô, cho nên hấn cần một lời giải thích rõ ràng.

La Thanh Nhạc thở dài, cái thở dài này đại biểu chính là sự không kiên nhẫn của cô.

Ngồi đối diện, Robert nhìn ra ý nghĩ của cô, thức thời mở miệng: “Ngài Đồng, nếu chào hỏi đã xong thì có thể dừng quấy rầy chúng tôi ăn cơm được chứ?”

“Tôi nhớ hình như Thanh Nhạc luôn là người rất xem trọng lễ tiết” Đồng Hoài Sướng vẫn không buông bỏ.

Nhưng hấn nói hết lời, Robert cũng chứng minh mình không phải là ‘ngọn đèn cạn dầu’ (3) một cách thần tốc.

(3) Không phải là “ngọn đèn cạn dầu”: Ý bảo không phải là một tên vô dụng.

“Tôi nghĩ trước mặt tôi, cô ấy cũng không cần quan tâm đến ba cái thứ lễ tiết đó làm gì” Giọng điệu Robert tuy rằng mang theo ý cười nhưng thái độ cực kỳ ngang ngạnh.

Hai người đàn ông nhìn nhau, giống như tùy lúc có thể lao đầu vào nhau.

Kết quả lại là do La Thanh Nhạc mở miệng trước...

“Robert, không phải chúng ta còn muốn đi nơi khác sao?”

“Robert, không phải chúng ta còn muốn đi nơi khác sao?”

“Được rồi! Dù sao không khí ở đây cũng không thích hợp nữa”

Robert đứng lên, một bộ ‘hộ hoa sứ giả’ (1), dám làm trò trước đồng hoài sướng đem la thanh nhạc mang đi, khẩu khí này phải đồng hoài sướng làm sao có thể nuốt đi xuống?

(1) “Hộ hoa sứ giả”: Thiên sứ bảo vệ các loài hoa. Ý bảo là người có nghĩa vụ bảo vệ, chăm sóc và yêu thương phụ nữ.

“La Thanh Nhạc, em đối đãi với ân nhân như vậy hình như không được tốt cho lắm nhỉ? Anh nhớ năm đó mẹ anh còn tặng cho em một sổ tiền du học ở nước ngoài. Bây giờ nhìn thấy anh lại ngay cả lên tiếng gọi cũng không, đây chẳng phải là ‘qua sông đoạn cầu’ (2) sao?”

(2) “Qua sông đoạn cầu”: Qua cầu rút ván. Phê phán những con người vô lương tâm, nhận được sự giúp đỡ rồi thì lại lật mặt và lại làm những điều ko tốt sau đó, đáp trả lại công ơn đó bằng những hành động trái ngược hoàn toàn, những hành động xấu xa.

Lời của hấn thật chói tai, chỉ vì kích thích sự phản ứng của cô nhưng kết quả lại khiến chính hấn không nói được thành lời. Hấn chỉ có thể đó nhìn Robert đem móng vuốt sói vuốt vuốt lưng La Thanh Nhạc như an ủi, rồi lại còn vỗ vỗ vai cô. Sau đó, hai người bọn họ bình thản đi ra khỏi nhà hàng...

Đồng Hoài Sướng cũng không biết tại sao mình lại tức giận như vậy. Hấn cũng không phải muốn nhục nhã La Thanh Nhạc. Lần này quay về Đài Loan, hấn chỉ muốn tìm một cơ hội nói chuyện cùng cô mà thôi, hấn cũng không có ý gì khác.

Thế nhưng sau khi trở về, mỗi lần muốn gặp cô hấn lại nếm mùi thất bại. Một cơ hội cô cũng không cho hấn mà thái độ càng làm cho hấn lo âu. Bây giờ lại thêm chuyện này xảy ra, hấn sợ rằng sau này quả thật sẽ càng không sống tốt!

“Đi thôi!”

Lấy lại biểu cảm lạnh lùng của mình, Đồng Hoài Sướng quay lại nhìn Peter, đồng thời đón nhận ánh mắt thông cảm của tay trợ lý này...

Ngay cả tên này cũng thương hại hấn sao? Điều này càng là sự thất bại quá lớn với hấn!

Trở về phải suy nghĩ kỹ lại một chút. Hấn không tin sau khi ly hôn, đời này hấn thật sự sẽ không thể trò chuyện như những người bình thường cùng La Thanh Nhạc.

Là ghen sao?

Đồng Hoài Sướng cả đêm ngủ không được, đầu óc đều là hình ảnh lúc La Thanh Nhạc ngẩng đầu nhìn mình. Ánh mắt của cô làm sao có thể dễ điều khiển như vậy? Cô thể nhưng ngay cả một chút khiếp sợ cũng không có. Không phải bọn họ đã không gặp nhau tám năm rồi sao?

Khi vừa nhìn thấy cô, cho dù bề ngoài của cô đã thay đổi đi rất nhiều nhưng trong mắt Đồng Hoài Sướng thì La Thanh Nhạc vẫn có một địa vị nhất định. Cô lúc này vẫn có thể khiến cho tim của hắn đập thành thịch, tựa như lần đầu tiên hắn nhìn thấy cô. Giữa đám đông, cô vẫn luôn chói mắt như vậy, cơ hồ là tất cả phái nam đều có thể liếc mắt một cái liền để ý đến cô.

Tám năm... Cảm giác giống như chỉ là một cái chớp mắt mà thôi.

Đối với một người không gặp trong tám năm, bây giờ đột nhiên lại xuất hiện trước mặt mình, cô thể nhưng chính là lẳng lặng ngồi đó, sau đó hỏi vì sao cô phải chào hỏi hắn.

Có lẽ năm đó hắn chính là một tên khốn! Thế nhưng cô có nghĩ tới tên khốn này đã cứu cô hay không? Nếu không có chuyện năm đó, cô thật nghĩ rằng mình có sẽ sống nổi qua những năm tháng nghèo khổ đói khát đó sao? Không có tiền, bọn họ chỉ dựa vào tình yêu là có thể sống sao? Những hỗn loạn năm đó chẳng lẽ cô đều đã quên?

Ngay từ lúc đầu, bọn họ đã nghĩ mọi chuyện đến quá dễ dàng, mà hắn công nhận chính mình vốn dĩ không thể làm một người chồng tốt. Ngay cả một cuộc sống cơ bản nhất cũng không cung cấp nổi, tìm việc đều gặp trắc trở, không chế cảm xúc cũng không được. Mỗi một lần hắn phát giận với La Thanh Nhạc, cuối cùng khó nhất chịu cũng đều chính là hắn.

Hắn bị La Thanh Nhạc ăn cắp mất trái tim. La Thanh Nhạc chỉ cần một đời một thế gắn bên nhau, nhưng yêu cầu này đối với một người còn có tuổi trẻ cuồng nhiệt mà nói chính là quá mức trầm trọng. La Thanh Nhạc không rời khỏi hắn, cho nên hắn liền tự nhận rằng mình có thể tổn thương cô, bức ép cô rời đi.

Cuối cùng thì cô cũng đi rồi. Lúc La Thanh Nhạc mở cửa, dường như hắn muốn buông bỏ tất cả để níu kéo. Từ sâu trong lòng, hắn không hề muốn tổn thương cô, nhưng hắn vẫn cố nhịn, cố ý giả vờ lãnh đạm nhìn La Thanh Nhạc, nhìn cô khóc một cách thương tâm. Hắn, với một bàn tay, đã lấy đi giấc mộng của cô.

Không bao lâu, người nhà của hắn liền đến Đài Loan tìm hắn, cũng muốn hắn ký đơn ly hôn cùng La Thanh Nhạc. Hắn biết là La Thanh Nhạc đến tìm bọn họ, bởi vì cô so với ai khác đều hiểu rằng hắn không bao giờ cúi đầu trước bất kỳ ai, cho nên đã chủ động đi tìm người Đồng gia thay hắn.

“Các người làm sao với cô ấy?” Lúc ký tên, Đồng Hoài Sướng đã hỏi một câu.

“Cha ngài đã nói sẽ không bạc đãi cô La”

Đồng Hoài Sướng không biết cô đã trao đổi điều gì cùng gia tộc mình, nhưng hắn cũng không bắt công. Hắn là người thừa kế duy nhất của Đồng gia, tất cả mọi người đều mong chờ hắn quay về. Thế nhưng không một ai đến khuyên hắn, mà chính hắn cũng không chịu xin tha thứ. Thế là La Thanh Nhạc đã chủ động giải quyết cho hắn.

Đồng Hoài Sướng trở lại Mỹ, không ai nhắc đến cái tên La Thanh Nhạc. Hắn chỉ biết sau đó La Thanh Nhạc cũng đến Mỹ du học, nhưng bọn họ lại chưa từng gặp mặt nhau. Câu chuyện cũ lúc tuổi trẻ kia giống như là một giấc mộng, ngay cả ảnh chụp La Thanh Nhạc hắn cũng không lưu lại, tất cả đều đã xong rồi.

Tám qua, trẻ giờ họp vài phút, vẻ mặt khó chịu của cha hắn hiện lên trên màn hình. Dù sao lão già kia cho tới bây giờ chưa từng lộ ra bản mặt bình thường, cho dù biểu hiện biểu hiện như thế nào đi nữa thì lão già kia vĩnh viễn chỉ có bất mãn đối với đứa con của mình.

“Mọi người đều đã đợi mười lăm phút!” Sau cuộc họp, tất cả mọi người đều rời khỏi phòng. Bên trong chỉ còn lại có hắn cùng với lão già cách nửa vòng trái đất đang mắng hắn.

“Cũng chỉ mới mười lăm phút, ông có biết Đài Loan bây giờ là mấy giờ chưa?” Đài Loan khác múi giờ với nước Mỹ, bây giờ cũng đã là nửa đêm.

“Làm việc phải có kỷ luật!”

“Kỷ luật là cái gì? Tôi chỉ biết duy nhất một điều chính là tôi mệt chết đi được đây”

Hắn quay về Đài Loan một mình, trong khi chi nhánh bên này lại đang thua lỗ. Mỗi ngày đến công ty lúc nào cũng vội, có đôi khi ngay cả uống một ngụm trà cũng không đủ thời gian. Ngoài ra thì lúc tan tầm hắn còn phải nghĩ tất cả biện pháp để có thể gặp La Thanh Nhạc, kết quả không có chuyện gì khiến hắn hài lòng.

“Mới như vậy mà mày đã than mệt? Mày có biết lúc trước tao phải như thế nào mới có thể được như bây giờ không?”

“Đừng mang chuyện quá khứ của ông ra so sánh với tôi. Tôi không phải ông, lại càng không phải mỗi việc ông từng làm tôi đều phải làm hơn ông thì mới đủ tư cách thay thế ông”

“Thay thế tao? Chỉ bằng trình độ này của mày mà mày thật nghĩ rằng có thể thay thế được tao sao? Muốn tôi giao Đồng gia vào tay mày dễ dàng như vậy, tao làm sao có thể yên tâm chứ? Mà ngay cả...”

Đầu kia màn hình đột nhiên truyền đến một tiếng quát to non nớt. Đồng Hoài Sướng vốn dĩ vẫn không quan tâm lắng tai nghe cha mình đang niệm chú, bỗng nhiên âm thanh lại bị cắt đứt.

Hắn có nghe nhầm không? Đường như hắn nghe thấy tiếng một đứa nhỏ gọi cha già của hắn là ông nội.

Đồng Hoài Sướng nhíu mi. Mặc kệ đi, hắn mệt rồi! Ngày mai còn có rất nhiều việc phải làm, lão già kia nếu muốn tiếp tục nghĩ rằng hắn chính là cái ‘phá gia chi tử’ cũng được, hắn lười phải đi cãi cọ với ông ta.

4. Chương 4

Chương 4

“Ông nội, ông nói chuyện với ai vậy? Cháu cũng muốn nhìn”

Một cô bé xinh đẹp chạy về phía Đồng Hưởng Dương, ôm lấy thắt lưng ông, một bộ dáng vô cùng thân thiết.

Đồng Hưởng Dương nhanh tay tắt màn hình, ông không muốn đứa bé này nhìn thấy những hình ảnh vừa này, đồng thời còn trừng mắt nhìn trợ lý, làm sao lại mang đứa nhỏ này vào?

“Do những người khác đều đã ra ngoài, tôi nghĩ hội nghị đã xong rồi, mới để cho Tuyết Luân vào” Trợ lý kích động giải thích.

Đồng Hưởng Dương thu hồi gương mặt giận dữ, vòng tay ôm lấy cháu gái.

“Hôm nay sao con đến đây sớm thế? Ông nội không phải đã nói chờ ông làm việc xong sẽ đến rước con rồi sao?” Giọng điệu này vô cùng thân thiết hòa ái, hoàn toàn khác nhau một trời một vực với vị Đồng Hưởng Dương nghiêm túc lúc này.

“Bà nội nói ông sẽ dẫn con đi chơi”

“Tuyết Luân, lần sau đến công ty con tuyệt đối không được chạy loạn. Nơi này là chỗ ông làm việc, biết không?” Đồng Hoài Sướng đang ở Đài Loan, nếu Tuyết Luân đột nhiên xông vào như vậy thì...

“Dạ” Tuyết Luân ngọt ngào nghe lời ông nội nói.

“Ông lo lắng cái gì? Hoài Sướng vẫn còn đang ở đầu bên kia của thái bình dương, nó có thể làm gì được ông cơ chứ?” Ngoài cửa, bà Đồng nhìn chồng mình, nói tiếp “Con bé là tôi đưa đến, ông không cần phải nhất gan như vậy. Ông ở đây nên tôi mới đưa Tuyết Luân đến, nếu Hoài Sướng ở đây, có mời tôi cũng không đưa con bé đến”

“Tôi cũng chỉ là nói như vậy thôi...” Đồng Hưởng Dương bất đắc dĩ trả lời, ánh mắt tràn đầy yêu thương nhìn cháu gái bảo bối.

“Tuyết Luân, ông nội không có mắng con”

“Dạ, ông nội yêu Tuyết Luân nhất mà” Cô bé đem hai gò má phúng phính dụi vào ngực ông nội, bộ dáng làm nũng khiến người lớn cũng phải yêu thương.

“Bà nội không yêu Tuyết Luân sao?” Bà Đồng vội vàng phải tranh giành tình cảm của cháu gái “Ông nội với bà nội, con yêu ai hơn?”

“Tuyết Luân đều yêu hai người”

“Ha ha ha...” Hai vợ chồng vui vẻ cười ra tiếng.

Nếu hẳn cứ rời khỏi phòng làm việc như vậy, sau đó trèo lên giường ngủ một nhất, có lẽ Đồng Hoài Sướng sẽ không nghe được một đoạn đối thoại này.

Thế nhưng hẳn không có... Sau khi cha hẳn ngắt máy, hẳn chỉ lười biếng ngồi trên ghế, sau đó nghe cuộc nói chuyện bên kia truyền đến từ máy tính.

Hắn muốn thuyết phục bản thân rằng những gì mình nghe được đều là giả, nhưng vẫn không được!

Từ khi rời khỏi nước Mỹ, hẳn chưa từng gặp mặt cha mẹ, mà cơ hội gặp họ cũng không nhiều. Hẳn đều quy về một nguyên nhân chính là cha mẹ xem hẳn như một đứa trẻ bốc đồng khi tự ý quyết định chuyện kết hôn rồi lại ly hôn, mà hẳn cũng không muốn giải thích. Hình tượng từ nhỏ của hẳn đã bị hỏng, nhưng hẳn không phải là hoàn toàn không thay đổi!

Đồng Hoài Sướng nghĩ rằng mình nên nhịn một bước, dù sao hẳn cũng đã trở lại nước Mĩ, đứng ra quản lý công ty nhà mình. Công việc của hẳn cũng không ít hơn người khác, hẳn cũng không ý lại vào việc mình là con ông chủ liên ‘đục nước béo cò’ (1), hẳn thậm chí còn tăng ca nhiều hơn nhân viên. Kết quả thì sao? Hẳn vẫn không chiếm được sự tha thứ của cha mẹ.

(1) “Đục nước béo cò”: Hay có nghĩa là “Thừa nước đục thả câu”, lợi dụng trường hợp khó khăn của người khác hoặc thuận lợi của mình mà làm những chuyện không tốt.

Cũng không phải hẳn sống phóng túng thì họ sẽ đối đãi với hẳn như vậy? Bạn gái của hẳn, cha mẹ đều không thích. Kết hôn cha mẹ cũng không đồng ý mà ly hôn thì bọn họ lại cũng không vui sướng. Rốt cuộc muốn hẳn làm như thế nào thì mới vừa lòng bọn họ đây?

Đồng Hoài Sướng không ngờ bọn họ lại lén nuôi con của mình như vậy, mà đứa bé kia đều đã lớn đến nỗi có thể nói chuyện, hẳn lại chưa từng nhìn thấy con bé.

Phát hiện này dường như khiến cho Đồng Hoài Sướng mất ngủ cả một đêm. Hẳn nhớ tới La Thanh Nhạc, cô chắc có thể nói rõ mọi chuyện với hẳn. Cho dù cô có không vui như thế nào đi nữa thì cũng có thể nói một chút chuyện, vấn đề quan trọng như vậy, cô lại chưa từng nói ra, còn dùng thái độ đó để đối phó với hẳn.

Thật vất vả tới lúc đi làm, lúc này tâm tình Đồng Hoài Sướng đã hoàn toàn không giống với lúc trước, hẳn càng thêm phần nộ lại càng thêm tích cực. Hẳn có thể hỏi rõ ràng mọi chuyện không? Cô sinh đứa bé kia lúc nào? Quá trình mang thai đó cô sẽ nói cho hẳn sao?

Huống chi bọn họ mới vừa gặp nhau, cô rõ ràng có cơ hội nói chuyện với hẳn chứ không phải để tự hẳn phát hiện ra chuyện này.

Sáng sớm, Đồng Hoài Sướng đến thẳng công ty của La Thanh Nhạc. Bảo vệ nơi đây cũng không có gì đáng nói, dù hẳn có xông vào thì họ cũng không có cách ngăn được hẳn.

Huống chi lúc hẳn quay về Đài Loan đã từng tiếp xúc với không ít giới truyền thông, có không ít người có thể nhận ra, cũng không cần phải nói tên, chỉ dựa vào khuôn mặt kia cũng đủ để được nhận ra hẳn chính là người tiếp quản công ty Á Thái gần đây – CEO Đồng Hoài Sướng (2).

(2) CEO: Chief Executive Officer; Giám đốc điều hành, người giữ trách nhiệm thực hiện những chính sách của hội đồng quản trị.

“Ngài Đồng! Ngài không thể đi vào, phó tổng giám đốc đang làm việc!”

Một bên, thư ký tuy rằng có ngơ ngác ngây ngốc nhìn hẳn một lúc lâu, nhưng sau khi phát hiện hẳn xông vào văn phòng làm việc của La Thanh Nhạc liền kinh hoảng ngăn cản. Lấy Đồng Hoài Sướng ra so sánh, thì cô thư ký vẫn e ngại La Thanh Nhạc nhiều hơn.

“Ngài Đồng, ngài như vậy sẽ khiến tôi bị mất lòng, mong ngài...” Cô thư ký đi theo phía sau Đồng Hoài Sướng như con ruồi lồi kéo hắt, chỉ có miệng là không ngừng cầu xin.

Văn phòng của La Thanh Nhạc cũng không lớn, chỉ là một không gian nhỏ có thể độc lập làm việc mà thôi. Cô đang ngồi sau chiếc bàn, xem ra đã nghe thấy tiếng nói âm ỉ của thư ký. Biểu hiện của cô không giống như bị hắt quấy nhiễu, cô chỉ ngẩng đầu, một bộ dáng dù trời có sập xuống cũng không sợ.

“La Thanh Nhạc, anh có lời muốn nói với em”

La Thanh Nhạc chỉ cúi đầu tiếp tục nhìn giấy tờ trên tay, ngay cả giọng nói cũng không có phập phồng. Thế nhưng lòng của cô cũng đã chấn động, từ biểu hiện của Đồng Hoài Sướng, cô nhìn ra được hắt đã phát hiện ra một bí mật lớn.

“Tôi không có gì muốn nói với anh”

“Em ngồi đó nghe anh nói!” Dù sao hôm nay hắt nhất định phải làm rõ ràng mọi chuyện, nếu hắt đã biết thì sẽ không dễ dàng quên đi.

“Tôi không rảnh”

“Em rảnh hay không cũng được, nhưng anh muốn nói với em chuyện của cô bé kia!” Đồng Hoài Sướng khẳng định, hắt nghĩ rằng nếu La Thanh Nhạc biết hắt hiểu rõ mọi chuyện, nhất định sẽ nói chuyện với hắt.

“Tôi không nghĩ rằng chuyện đó cần thiết” Phản ứng của La Thanh Nhạc vẫn như cũ, trên mặt không chút gợn dử, chỉ một dạng bề bộn công việc, vấn đề này không đáng để thảo luận.

“Không cần thiết? Tại sao anh lại không được biết chuyện này? Tại sao em lại không nói cho anh biết? Chẳng lẽ anh không nên biết sao?” Hắt thật muốn xông tới bóp chết cô. Tại sao cô có thể làm chuyện như vậy với hắt? Đây là vì muốn trả thù hắt hay sao? Hắt lại bỏ lỡ nhiều năm được làm một người cha, ai có thể không kích động trong chuyện này chứ?

Cho dù việc làm cha đối với hắt không có sung sướng đặc biệt gì, nhưng dù sao cũng là một loại trách nhiệm, hắt có thể làm rất tốt, tại sao mọi người có thể dễ dàng đoạt đi quyền lợi của hắt một cách dễ dàng như vậy?

“Đang trong giờ làm việc của tôi, tôi không có hứng thú nói chuyện với anh về vấn đề này. Hơn nữa, anh đã tìm nhầm đối tượng rồi. Vấn đề này không phải là chuyện tôi với anh nên thảo luận, mời anh rời đi cho!” La Thanh Nhạc vẫn duy trì bộ dáng lãnh đạm, tuyệt không sợ chuyện này bị lộ ra ngoài sẽ có ảnh hưởng gì.

Cô đã ly hôn, nhưng chuyện sinh con cũng không có ai hỏi qua, cũng không có ai biết. Mà qua nhiều năm Đồng Hoài Sướng mới quay đầu thăm vấn cô chuyện này, không khỏi quá buồn cười!

Năm đó hắt đã làm cái gì? Những chuyện đó cô nghĩ lại mà vẫn kinh sợ. Chẳng lẽ hắt đều quên sạch rồi sao? Bây giờ hắt thậm chí còn mặt mũi mà quay đầu chất vấn cô sao?

Đứa bé vẫn là do người Đồng gia chăm sóc, mà cô vẫn tuân thủ lời hứa lúc trước, chẳng những chưa từng quấy rầy Đồng gia, thậm chí ngay lén đến nhìn đứa bé kia cũng không có. Cô cố giả vờ chưa từng không xảy ra chuyện này, cũng cố làm cho bản thân quên kia sinh mệnh mình từng dưỡng dục trong cơ thể, cố chặt đứt hết tất cả những thứ liên quan đến mình chặt đứt, cứ như vậy thì cô có thể bảo toàn cuộc sống của chính mình.

Điều Đồng gia muốn cô làm, cô đều đã làm được. Kết quả thế nhưng bây giờ Đồng Hoài Sướng lại tìm đến cô hỏi tội, thật là buồn cười!

“Em muốn anh xem như chưa từng có chuyện gì xảy ra sao? Em cứ như vậy mà nói anh tìm nhầm đối tượng, cứ như vậy mà muốn đuổi anh đi sao?”

“Chẳng lẽ anh lại hy vọng tôi rơi hai giọt nước mắt để thỏa mãn anh sao? Anh nghĩ nhiều rồi! Hơn nữa tôi đã nói rồi, anh tìm nhầm đối tượng, chuyện này từ lâu đã không còn liên quan gì tới tôi”

“Không liên quan gì đến em? Đứa bé kia là con của em đó!” Đồng Hoài Sướng nhin không được mà rống to.

“Đứa bé kia không phải là của tôi” La Thanh Nhạc không lo lắng thư ký đứng ở cửa mang vẻ mặt khiếp sợ nhìn mình, chỉ duy trì sự lạnh lùng của mình.

Cô tin rằng với biểu hiện bình tĩnh của mình cùng kích động của Đồng Hoài Sướng, bất luận kẻ nào cũng sẽ nghĩ rằng hấn đã làm, mà không tin tưởng hai người thật sự cùng tạo ra một sinh mạng.

“Không phải em sinh thì là ai sinh?”

“Ngài Đồng này, tôi thấy rất phiền với việc cố tình gây sự của anh, xin suy nghĩ một chút xem thân phận của anh hiện tại là gì? Bây giờ anh có tư cách gì mà tới hỏi tôi vấn đề này?” Thái độ ngán ngạn, La Thanh Nhạc tuyệt không nghĩ rằng mình vẫn cần làm nhân vật bị phản bội.

“Em tốt nhất nên suy nghĩ một chút xem, nếu em còn dùng thái độ này nói chuyện với anh, đối với em sẽ không tốt lành gì. Đứa nhỏ nằm trong tay Đồng gia, nếu như em tiếp tục giữ thái độ này thì cũng đừng nghĩ đến chuyện gặp lại nó một lần!” Đồng Hoài Sướng dứt khoát xuất ra chiêu này.

Mặc kệ như thế nào, người mẹ đều có lòng tham chăm sóc con của mình, nhất là La Thanh Nhạc. Cô luôn rất thích con nít, đứa nhỏ là của cô, cô không thể không muốn gặp nó. Đứa bé đó nhất định là vết thương trí mệnh của cô, chỉ cần hấn nắm chặt lá bài này, La Thanh Nhạc nhất định sẽ ngoan ngoãn cúi đầu trước hấn.

“Tốt lắm! Dù sao tôi cũng chưa nhìn thấy đứa bé đó, như vậy thì anh vừa lòng chưa?” La Thanh Nhạc nói với thư ký vẫn đứng ngây ra như phỗng ở cửa, giọng lạnh như băng bất cần đời: “Mời ngài Đồng đây rời khỏi phòng làm việc của tôi!”

La Thanh Nhạc lại một lần nữa nhận lời mời dùng cơm của Robert, có lẽ là cô thật sự muốn tìm một người nương tựa.

Ở bên cạnh Robert, cô có thể hưởng thụ cảm giác có người chăm sóc. Robert không cần phải ôm cô vào trong lòng ngực, cũng không cần phải lời ngon tiếng ngọt nịnh nọt cô, hấn chỉ vô tình mở cửa xe cho cô, lấy chìa khóa cho cô. Những hành động của một người tri kỷ đã đủ làm cô cảm động, dù sao trong cuộc sống của cô mấy năm nay, ít nhất cũng có một người làm những chuyện này vì cô.

Mà thứ cô cần bắt quả cũng chỉ là những điều này mà thôi, nhiều hơn nữa thì La Thanh Nhạc cũng hiểu bản thân mình sẽ chịu không nổi “Có người từng nói, không cách nào tạo thành tình yêu cũng chỉ bởi vì yêu không đủ”

“Cho nên em nghi chạy trốn tình yêu sẽ dễ dàng hơn so với theo đuổi tình yêu sao?” Robert nhếch hai hàng chân mày, biểu tình như hấn đã sớm biết.

“Vứt bỏ sắc dục để làm bạn là anh vì em mà thỏa hiệp sao?” La Thanh Nhạc cười hỏi.

“Không sai, trước tiên anh phải học làm người thực tế, sau đó mới có thể trở thành thương nhân thành công” Robert cười cười với cô.

Hiểu biết ưu thế của mình để hòa nhập vào hoàn cảnh xấu, khi trực tiếp đối mặt có thể biết người biết ta, điều này cũng chính là lý do vì sao cô cũng không sợ hãi khi Đồng Hoài Sướng chạy tới lớn tiếng chất vấn cô, cô vẫn luôn chuẩn bị sẵn tâm lý với tình huống xấu nhất.

Từ khi gặp lại hấn, cô nghĩ rằng mọi người sẽ thay đổi, nhưng thần sắc kiêu ngạo trên gương mặt của Đồng Hoài Sướng lại chưa từng thay đổi. Từ về mặt của hấn, cô liền nhìn ra Đồng Hoài Sướng còn chưa biết chuyện này. Nếu như hấn biết mình có một đứa con gái thì sẽ không dùng biểu tình như thế nhìn cô. Mặc dù cô cũng không chờ mong hấn mang về mặt tốt khi gặp mình, nhưng ít ra cũng không phải là tự đại không đặt ai vào mắt như thế.

Quả nhiên giống như cô suy đoán, người Đồng gia cũng không cho hấn biết chuyện đứa nhỏ. Đây rõ ràng là chuyện tốt, nếu không đứa bé kia thật sự đi theo cha của nó, cũng không có gì tốt. Đồng Hoài Sướng chỉ biết bồi dưỡng ra một đứa trẻ có vấn đề mà thôi.

“Em đang suy nghĩ cái gì?”

Robert hỏi khiến cho hồn cô trở về, La Thanh Nhạc mỉm cười, đột nhiên hỏi: “Anh có con chưa?”

“Chưa” Robert lắc đầu, “Có lẽ là có, chắc là đang lưu lạc bên ngoài mà anh không biết. Thế nhưng anh nghĩ hẳn là không có người phụ nữ nào ngốc đến nỗi sinh cho anh một đứa nhỏ, nhất là trong tình huống không có một lời hứa hẹn nào”

“Có lẽ... sinh cũng không cần thiết chỉ là vì một lời hứa hẹn”

“Chẳng lẽ là vì muốn uy hiếp anh? Hay là tìm sự chú ý của đối phương? Loại thủ đoạn này hẳn là có rất nhiều người thích dùng”

“Nếu như uy hiếp vì tình yêu, thì có giá trị gì?”

“Em cảm thấy sinh một đứa con thì có ích lợi gì? Nếu đối mặt một người không yêu mình, trừ phi người phụ nữ kia thích con nít, hơn nữa đã thần tượng sự tin tưởng, bằng không vì sao phải sinh con cho người không yêu mình chứ?”

“Anh không nghĩ tới còn có nhiều nguyên nhân khác sao?” La Thanh Nhạc chỉ lắc đầu. Câu trả lời của hắn đều không phải là nguyên nhân cô chọn lựa lúc trước.

“Em muốn nói cho anh biết chuyện gì?”

“Phải nói... là vì mình mà đổi lấy một tương lai tốt đẹp. Thời điểm chỉ có hai bàn tay trắng, đứa bé kia chính là cách duy nhất để tự cứu lấy mình, em không có lựa chọn nào khác, thậm chí ngay cả phá thai cũng không được. Em đành phải bắt đắc dĩ lưu lại đứa bé này, mà có người cũng hy vọng em có thể sinh ra đứa nhỏ đó. Họ đã đưa ra điều kiện cho em có thể tiếp tục đi họ, thay em trả hết chi tiêu trong cuộc sống. Bọn họ muốn chính là đứa nhỏ, mà em muốn chính là tự do. Đây là quyết định thông minh nhất khi đó”

Khi cô nói chuyện, trên mặt chỉ có thần nhiên cùng bất đắc dĩ, nhưng trong nội dung lại khiến Robert chấn kinh.

Hắn đương nhiên nghe hiểu lời nói của La Thanh Nhạc, hơn nữa hắn biết La Thanh Nhạc là được người Đồng gia đưa ra nước ngoài học tập, còn chuyện xảy ra khi đó cô cũng không nói, chẳng lẽ...

“Đồng Hoài Sướng biết không?” Nếu hắn biết, ngày đó gặp nhau ở nhà hàng sao lại không nhắc tới?

“Hắn mới biết thôi”

“Bây giờ em muốn làm gì?”

“Em không cần làm gì bây giờ hết, người nhà của hắn đương nhiên sẽ tự xử lý. Điều em có thể làm chính là như bình thường, tiếp tục cuộc sống của em, cũng tuân thủ những gì lúc trước đã hứa. Từ lúc đứa bé kia thoát ra khỏi cơ thể em thì cũng đã không còn liên quan gì đến em nữa”

Đồng Hoài Sướng bay trở về Mĩ, không kinh động tới bất cứ ai, không báo trước tới nhà cha mẹ.

Căn nhà này từ lúc hắn ly hôn cũng chưa từng trở về. Giữa cha con bọn họ lúc đó có mối quan hệ bất hòa, ngoại trừ đi làm bên ngoài, ngày thường gặp mặt thì cũng chỉ lên tiếng gọi mà thôi. Hắn không ngờ cha mẹ mình lại đối xử với hắn như vậy.

Lúc quản gia nhận ra hắn, trên mặt kinh hoảng. Hắn biết tất cả mọi người đều biết chuyện, chỉ ngoại trừ một mình hắn.

“Con bé đang ở đâu?”

“Cậu chủ, cậu... cậu sao lại về?” Đã ở Đồng gia vài chục năm, ông quản gia thấy sự tình đã bị phơi ra ngoài ánh sáng, vội vàng muốn giữ chặt hắn, thử kéo dài thời gian.

“Buông tay! Tôi muốn đi vào” Đồng Hoài Sướng dùng sức rút ra khỏi cánh tay đang giữ chặt mình, đi thẳng vào trong nhà. Trong phòng khách không có ai, mơ hồ nghe thấy tiếng cười truyền đến từ vườn hoa sân sau.

Đi tới bên cửa sổ, hắn quả nhiên nhìn thấy. Đồng Hương Dương cùng vợ mình đều ngồi ở vườn hoa. Bên trong căn chòi nghỉ mát màu trắng có dây hoa bám quanh, vợ chồng hai người ngồi một bên uống trà chiều. Mà trong vườn, một cô bé mặc chiếc váy hồng nhạt đang chạy tới chạy lui... là con gái của hắn!

“Tuyệt Luân, mau tới đây, bà nội chụp cho con một tấm hình!” Bà Đồng cầm một chiếc máy chụp hình trong tay, cố gắng bắt giữ mỗi một lúm đồng tiền của cháu gái.

“Thật đáng yêu... thật đáng yêu!” Đồng Hướng Dương tấm tắc vỗ tay bên cạnh, chỉ cần nhìn cháu gái ông ta liền có một bộ dáng thỏa mãn.

“Xem ra các người thật rất vui về!”

Một thanh âm lạnh lùng đột nhiên xuất hiện, không khí vui vẻ ngay lập tức bị đông cứng.

Đồng Hoài Sướng xuất hiện khiến cho vợ chồng hai người sững sốt, ngoại trừ đứa bé đáng yêu ra thì giờ phút này, không ai nói câu nào.

Đồng Tuyệt Luân mở to đôi mắt to tròn nhìn người trước mắt, như là nhìn thấu cái gì, từng bước đến gần bà nội, nhỏ giọng hỏi: “Bà nội, đó là cha con sao?”

Từ nhỏ, Tuyệt Luân chỉ nhìn thấy cha mình thông qua những bức ảnh, mà con bé nhìn thấy trong ảnh cùng ngoại đời thật khác nhau. Người đàn ông cao lớn trước mắt con bé cùng với những tấm hình trong nhà khiến cho Tuyệt Luân có chút nghi ngờ.

Bà Đồng nhìn chồng, hai người chần chờ trong chốc lát, vẫn không biết phải đối mặt với tình huống này như thế nào. Cuối cùng, Đồng Hướng Dương quyết định lên tiếng trước:

“Hoài Sướng, không phải con đang ở Đài Loan sao? Làm sao lại đột nhiên về đây? Còn công việc bên đó...”

Thế nhưng Đồng Hoài Sướng vẫn không để ý gì tới lời của ôn, chỉ nhìn chăm chăm đứa bé mang nửa giọt máu của cùng cùng La Thanh Nhạc. Hai cha con nhìn nhau thật lâu, cho đến khi hần tìm về năng lực nói chuyện.

“Đúng, chú là cha của con” Hần không được tự nhiên vương tay về phai con bé.

Chỉ thấy Tuyệt Luân bất an nhìn bà nội cùng ông nội, nhưng phép lịch sự khiến con bé không thể vô lễ với người lớn, cho nên con bé vẫn đi đến gần Đồng Hoài Sướng.

Nhìn từng bước đi về phai mình, Đồng Hoài Sướng chỉ cảm thấy khó thở. Cho tới bây giờ hần chưa từng nghĩ mình có một đứa con, mà cô bé trước mắt... lại chính là con gái của hần.

Hít sâu vài cái, hần ngồi xổm xuống, thử nói chuyện cùng Tuyệt Luân “Con... Con thật đáng yêu”

“Bà nội nói con đáng yêu hơn cha lúc nhỏ” Trên mặt con bé có chút đắc ý, nhưng khi mỉm cười lại có thêm chút e lệ... Về mặt kia giống với La Thanh Nhạc như đúc.

“Bởi vì con là con gái” Đồng Hoài Sướng thuận miệng tìm một lý do, khô khốc nói.

“Cha không giống với trong ảnh” Con bé nói ra cảm nhận của chính mình khi lần đầu tiên nhìn thấy cha.

“Nhưng con vẫn là nhận ra cha”

“Đúng vậy, bởi vì con đã nhìn rất nhiều lần”

Đồng Hoài Sướng nhìn Tuyệt Luân dường như không thể tin, hần chưa từng nghĩ đến chuyện như thế này? Con gái của hần... Hần thế nhưng cho tới hôm nay mới phát hiện mình có một đứa con gái!

“Các người rốt cuộc xem tôi là cái gì vậy hả?” Đồng Hoài Sướng nhìn cha mẹ mình, nhìn bộ dáng chân tay luống cuống của bọn họ.

“Triệu quản gia, ông đưa Tuyệt Luân vào nhà trước đi” Bà Đồng nói.

Nhìn biểu tình khó hiểu của cháu gái, Đồng Hướng Dương liền giải thích: “Tuyệt Luân ngoan, ông nội cùng bà nội có chuyện muốn nói với cha con, con vào nhà kêu Triệu quản gia lấy kem cho con ăn nhé, một lát sau ông bà sẽ vào chơi với con”

Thấy Triệu quản gia đã đưa con gái đi, Đồng Hoài Sướng đứng lên, biểu cảm cũng thay đổi. Hần nói một cách lạnh lùng: “Tối nhất là các người cho tôi một câu trả lời thuyết phục, nếu không chuyện này đừng mong sẽ trôi qua dễ dàng như vậy!”

Lần đầu tiên La Thanh Nhạc nhìn thấy mẹ của Đồng Hoài Sướng, đôi phương tỏ thái độ không ủng hộ giống như các bộ phim trên tivi. Bà Đồng cao quý không nguyên ý liếc mắt nhìn cô một cái, toàn bộ đều là do người đàn ông mặc Âu phục bên cạnh nói.

Mà bà Đồng đưa ra điều kiện rất đơn giản, chỉ cần La Thanh Nhạc rời khỏi Đồng Hoài Sướng, bà sẽ cấp cho La Thanh Nhạc một số tiền.

Thế nhưng La Thanh Nhạc lại cự tuyệt ... Giống như những cô gái nhà nghèo gặp gỡ anh chàng công tử nhà giàu, khác biệt duy nhất chính là cô không có tôn nghiêm, thứ cô có duy nhất là tình yêu. Cô không phải bị tiền tài vũ nhục mà cự tuyệt bà Đồng, mà là...

“Cháu thương anh ấy, cháu thật sự thương anh ấy!” Cô nói ra tình yêu của mình, trên mặt đầy đủ chua xót cùng ngọt ngào.

Nhưng lần thứ hai bà Đồng gặp cô, trên mặt cô chỉ còn lặt vặt nát cõi lòng.

“Các người đưa anh trở lại thế giới của anh đi!”

Bà Đồng không kinh ngạc với những gì con mình đã làm. Từ nhỏ bọn họ đã cứng chiu con mình, cái gì tốt nhất cũng cho nó, nào biết cuối cùng lại cứng chiu ra một đứa nhỏ cố chấp.

Đồng Hoài Sướng không phải thật sự hư, hắn chỉ là không có định hướng với bất cứ chuyện gì. Tuổi trẻ vốn như thế, đã tốt nghiệp đại học nhưng hắn vẫn một lòng muốn vui chơi, cuối cùng chạy tới Đài Loan. Hắn dường như cố ý đối nghịch với cha mẹ bằng cách lỗ mãng kết hôn, thậm chí còn làm lớn bụng con gái người ta...

Điều cha mẹ có thể làm ngoại trừ giải quyết hậu quả thì còn có thể như thế nào đây?

Bà nhìn ra trên người La Thanh Nhạc, ngay cả một đồng tiền cũng không có. Bà càng biết cô vì kết hôn với Đồng Hoài Sướng phải cắt đứt quan hệ với gia đình mình. Tình yêu của cô giống như một trò hề, tình yêu này dễ dàng hủy diệt đi một cô gái.

Mà trong bụng cô gái này có con cháu của Đồng gia.

Chính vì như thế, bà Đồng đã đưa ra điều kiện, cho cô sang Mỹ, để cô sinh đứa nhỏ ra, chi trả toàn bộ chi phí ở Mỹ cho cô, chu cấp học phí đại học, lấy được bằng cấp, dùng tất cả những thứ đó để trao đổi đứa bé trong bụng cô.

Sinh ra đứa nhỏ, La Thanh Nhạc cũng cất bước ra đi. Cô không gặp lại đứa bé, cũng không có ý định liên lạc với nó. Bà Đồng cảm thấy cô là người biết giữ lời hứa, dù sao tình yêu cũng không thể làm cơm ăn, hiểu cách tìm kiếm cơ hội mới là một người thành công.

“Cho nên cô ấy chưa từng gặp Tuyết Luân?” Đồng Hoài Sướng không ngờ mọi chuyện chính là như vậy.

Khó trách La Thanh Nhạc tuyệt không để ý đến sự uy hiếp của hắn, bởi vì từ ngay từ đầu cô đã quyết định bỏ đi tư cách làm mẹ.

“Đúng vậy...” Bà Đồng có chút bất an nói “Cha mẹ vốn nghĩ như vậy là tốt, một mình cô ấy vốn dĩ không thể tự sinh con, thậm chí trên người ngay cả một đồng tiền cũng không có, cho dù muốn đem đứa nhỏ rời đi, nó cũng không có tiền nhập viện. Đã như vậy, điều kiện chúng ta đưa ra là cực kỳ tốt. Hơn nữa hoàn cảnh lúc đó của nó tốt lắm sao? Nếu như không có sự hỗ trợ của mẹ năm đó, bây giờ nó có thể kiếm được công việc sao?”

“Mẹ thật sự cảm thấy tùy tiện cướp đi quyền làm mẹ của người khác là chuyện tốt à?” Đồng Hoài Sướng nhìn mẹ mình, trong mắt đều là không đồng ý.

Quay mắt về phía đứa con đang tức giận, bà Đồng nhìn không được, nói: “Vậy còn con? Nếu không phải con là một đứa không biết chịu trách nhiệm như vậy, hôm nay sẽ xảy ra chuyện này sao?”

5. Chương 5

Chương 5

Đồng Hoài Sướng thừa nhận mình có sai, nhưng hấn cũng đã phải trả một cái giá không hề nhỏ rồi. Tuổi trẻ sung sức dễ mắc sai lầm, chẳng lẽ hấn phải đeo trên lưng tội lỗi đó suốt đời hay sao?

“Cha mẹ có nhìn đến những thay đổi của tôi sao? Tôi đã thay đổi rất nhiều nhưng các người vĩnh viễn cũng chỉ phủ định sự cố gắng của tôi, giống như muốn đả kích tôi là không bao giờ có thể so sánh với các người! Các người đang suy nghĩ như thế nào? Cướp đoạt con gái của người khác, còn giả vờ cao thượng. Mẹ có nghĩ đến nếu như mẹ cũng ở trong tình huống như Thanh Nhạc, mẹ sẽ vui vẻ chấp nhận sự an bài như thế không? Cho dù mất đi con của mình cũng sẽ không tiếc nuôi sao?”

Bà Đồng bị con trai mình hỏi đến không trả lời được, dù sao nếu đổi lại là chính mình, bà khẳng định là không thể buông Tuyết Luân ra. Tuyết Luân là người mà bà cùng chồng đều yêu thương, nếu thật bị cướp đi, hai ông bà già này còn có thể sống sao? Mất đi một đứa con trai đối bọn họ mà nói là đã quá đủ rồi!

Năm đó lặn lội trên thương trường cùng chồng, căn bản chính là không có nhiều thời gian chăm sóc Đồng Hoài Sướng, thứ có thể cho nó cũng chỉ là tiền. Thế nhưng với Tuyết Luân không giống, tình yêu dành cho Tuyết Luân là không thể cân đo đong đếm. Lúc này bọn họ cũng không thể không thừa nhận, một lần mất đi người thân sẽ có bao nhiêu thống khổ.

“Tôi đã phạm sai lầm! Cho tới bây giờ, tôi không phủ nhận là tôi có lỗi với Thanh Nhạc, nhưng các người khi còn trẻ chẳng lẽ cũng không có làm chuyện gì sai hay sao? Tôi vì phạm sai lầm nên phải gánh vác hậu quả này sao? Nó là con gái của tôi, ngay cả cơ hội biết đến sự tồn tại của nó cũng đều không có. Trong mắt các người còn có đứa con trai này sao?”

Đồng Hoài Sướng quả thật cực kỳ tức giận. Hấn không thể tưởng tượng nổi năm đó La Thanh Nhạc lấy con của mình đi trao đổi. Cô lại dùng chính đứa con của mình để đổi lấy tương lai của hấn, để cho hấn trở lại Mỹ.

Năm đó hấn rời mỹ, ba mẹ cố chấp nhất định là sẽ không dễ dàng bỏ qua cho hấn như vậy. Thế nhưng người nhà lại vui vẻ đón nhận hấn. Sống trong tình thân, vừa thuận lợi lại vừa đặc làm khiến hấn không hề nghi ngờ chuyện La Thanh Nhạc sẽ lấy chính đứa con của mình để đổi lấy những điều đó cho hấn.

“Trong mắt không có mây sao? Mây ngấm lại xem, tất cả những thứ mây có hiện tại, nếu không phải tao với mẹ mây đưa cho, mây có thể có được hôm nay không? Nếu không nhờ cha mẹ, có thể ngay biện pháp giữ lại đứa bé kia La Thanh Nhạc cũng không có. Chúng ta chẳng những giúp các người giữ lại con gái mà còn mang lại cơ hội tìm kiếm việc làm cho nó như bây giờ. Nếu không nhờ chúng ta, mây có thể cho nó cái gì?” Luôn không lên tiếng, Đồng Hường Dương cuối cùng cũng không kìm được sự tức giận.

“Các người bây giờ là muốn nói cho tôi biết, tôi không được gặp con gái của mình là xứng đáng sao?”

“Chẳng lẽ không đúng sao? Từ sau khi mây trở về, mây có thử nghĩ sẽ đi điều tra cuộc sống của La Thanh Nhạc đã trôi qua như thế nào không? Nếu không phải nhờ vào sự chiếu cố của chúng ta, mây có thể cho nó cái gì? Mây thậm chí nghĩ đến nó cũng không muốn, mà chúng ta thì lại làm được. Trái lại, bây giờ mây lại ở đây chỉ trích sự trợ giúp của cha mẹ mây sao?”

“Sự trợ giúp của các người chính là cướp đi đứa nhỏ của cô ấy, cướp đi quyền lợi thăm hỏi con cái của cô ấy!” Hấn hiểu rất rõ thái độ làm người của cha mẹ mình, bọn họ không có khả năng thật sự chỉ đưa cho La Thanh Nhạc một số tiền đơn giản như vậy.

“Nó đến gặp con bé thì có thể thay đổi cái gì? Bây giờ nó đã có cuộc sống của nó, huống chi nó cũng không muốn nhớ lại. Chẳng lẽ sau khi ly hôn, nó còn phải lúc nào cũng thời thời khắc khắc đến gặp con mình, để nhắc nhở chính mình rằng mây đã từng dùng cách gì đối đãi với nó sao? Nó cũng có quyền theo đuổi hạnh phúc, nó còn rất trẻ, nếu thật sự mang theo một đứa nhỏ thì đối với nó mà nói chính là một gánh nặng. Mà như thế gì lại có gì tốt cho Tuyết Luân? Một đứa nhỏ vĩnh viễn cũng không thể ở bên cạnh mẹ mình...”

Đồng Hoài Sướng đánh gãy lời nói của cha mình “Các người chỉ là muốn lợi dụng cô ấy, làm xong sẽ đá cô ấy sang một bên. Các người không cần phải nói ra lý do này để thoát khỏi cảm giác áy náy vì tội lỗi của mình!”

Hai vợ chồng liếc mắt nhìn nhau một cái, biết bản thân mình cũng có sai, nhưng năm đó La Thanh Nhạc thoát nhìn giống như muốn đem đứa nhỏ ra uy hiếp bọn họ. Cô có hai bàn tay trắng, mà hai bàn tay trắng

này thật có thể lấy một chút điều kiện để tranh đoạt địa vị cùng tiền tài của Đồng gia. Vì tránh tạo ra phiền toái sau này, đoạn tuyệt quan hệ là quyết định quan trọng và sang suốt nhất lúc đó.

Sau đó, bọn họ cũng nghĩ tới sự công bằng đối với La Thanh Nhạc. Thế nhưng cũng đã qua nhiều năm như vậy, có lẽ La Thanh Nhạc cũng đã có cuộc sống của mình, bọn họ làm sao có thể nuốt lời quay trở về tìm cô, giả vờ bỏ thí cho cô đến gặp lại con mình chứ? Cho dù bọn họ nguyện ý làm như vậy thì La Thanh Nhạc cũng không muốn tìm về nỗi đau quá khứ.

“Lúc trước cha mẹ có nói chuyện cùng La Thanh Nhạc, chính cô ta cũng đồng ý làm như vậy. Con không thể nói xấu cha mẹ mình như vậy, nếu chúng ta thật sự muốn phá hư mọi chuyện, làm sao có thể chăm sóc Tuyết Luân tốt như vậy?” Bà Đồng tránh không được phải vì mình mà nói chuyện.

“Các người mang tiền ra kêu Thanh Nhạc rời đi, chuyện đấy tôi không có quên chứ?” Năm đó, mẹ vì muốn La Thanh Nhạc phải rời khỏi mình đã gây cho cô ấy không ít áp lực. La Thanh Nhạc cũng chưa một lần khuat phục, chẳng lẽ sau đó bà không có làm lại chuyện này với La Thanh Nhạc hay sao?

“Mày thật sự quá hỗn xược!” Đồng Hường Dương giận dữ chỉ vào con mình mà mắng: “Mày nói cho tao biết, mày rốt cuộc muốn thế nào? Nếu không phải năm đó mày không để ý đến nó, thì hôm nay cha mẹ mày phải sắp xếp mọi chuyện như thế này sao? Nếu mày thật có thể chịu trách nhiệm chuyện mày đã làm, thì năm đó mày đã không làm loạn với ả đàn bà khác mà bỏ mặc không quan tâm đến nó sao?”

Nó vì mày, cái gì cũng hi sinh, có nhà cũng không thể về, mày chỉ việc vô mộng trở lại làm đại thiếu gia của mày. Nếu mày thật sự còn có chút lương tâm, thật sự lo lắng cho nó, chẳng lẽ mày không có biện pháp quay đầu lại tìm nó sao? Cho dù không tìm nó để hợp lại, thì cũng vì một chút tình nghĩa vợ chồng, mà mày cái gì cũng không làm. Thế mà hôm nay còn mặt mũi dõng dạc nói những lời này với cha mẹ mình!

Mày nhìn Tuyết Luân xem, nếu mày thật muốn làm cha của con bé, phiền mày đánh giá lại bản thân mình đi. Chỉ bằng cái tình sốc nổi của mày, sau này có thể làm ra chuyện lớn gì chứ? Mày đừng có mơ tao sẽ đem Tuyết Luân giao cho người như thế!” Đồng Hường Dương nói đến kích động, dẫn đến tang huyết áp.

Bọn họ đều sai, sai lầm này dẫn đến sai lầm kia, tạo thành kết quả của hôm nay. Một đứa nhỏ không có cha mẹ, La Thanh Nhạc cũng không thể gặp mặt con của mình, mà Đồng Hoài Sướng mất tám năm mới có thể biết đến sự tồn tại của con gái. Ngay cả bậc làm cha mẹ như bọn họ cũng chưa từng có ý tiếp nhận Đồng Hoài Sướng, hắn còn mất đi người mình yêu thương nhất... Chẳng lẽ tất cả đều không thể văn hồi sao?

Đồng Hoài Sướng không xuất hiện nữa, La Thanh Nhạc nhẹ nhàng thở ra một hơi. Cô đại khai có thể đoán được kết quả.

Cô sẽ trở thành người mẹ bỏ đi đứa con của mình, mà cha mẹ hắn sẽ trở thành những người vĩ đại nuôi dưỡng đứa nhỏ, người một nhà bọn họ gặp nhau thật hạnh phúc, cô bất quá chỉ là phần râu ria, ngẫu nhiên sẽ bị đem ra để chửi rửa mà thôi.

Như vậy cũng tốt, chỉ cần hắn đừng tới quấy rầy cô nữa thì tất cả cô đều có thể chấp nhận. Chuyện gì cô cũng có thể nhẫn nhịn, điều này cũng không có gì là không thể chịu được.

Cô luôn nghĩ rằng mình đã có thể kiên cường ứng phó mọi chuyện, nhưng khi vừa nghĩ tới Đồng Hoài Sướng, cô vẫn không khỏi cảm thấy cô đơn. Dù sao hắn cũng là người đàn ông mình yêu nhất, tuy rằng tình yêu kia bây giờ mỗi lần nhớ lại chỉ có buồn cười cùng khờ dại, nhưng lúc ấy cô lại rất chấp nhất với phần tình cảm này.

Thở dài, La Thanh Nhạc chỉ cảm thấy mình thật vô dụng... May mắn, chỉ có Phật Liệt Khắc là có thể nhìn thấy mình thương cảm như vậy, đỡ phải mất mặt.

Ôm Phật Liệt Khắc tựa như ôm con mình, bây giờ cô cũng có con mà! Phật Liệt Khắc chính là bảo bối của cô, cô có thể trao tất cả mọi thứ Phật Liệt Khắc mà không cần điều kiện gì, khiến cho cô cảm thấy cuộc sống này hạnh phúc, khiến cô quên đi mọi chuyện.

Mỗi người đều có một chuyện đau lòng, mà cô thà rằng chỉ lựa chọn cuộc sống bây giờ. La Thanh Nhạc tin rằng với năng lực của Đồng, đứa bé kia có thể được đối xử tử tế, cho dù không thấy được nó cô cũng có thể chịu được. Như vậy không phải càng tốt sao?

Cho tới bây giờ vẫn chưa nhìn thấy con của mình, so với thấy được nhưng cái gì cũng không có thể làm thì còn tốt hơn. Nếu cô gặp đứa bé kia rồi, lại không thể làm như quen biết nhau, đây mới thật sự là dày vò.

Thế nhưng cho dù nghĩ như vậy, trái tim vẫn cảm thấy đau.

La Thanh Nhạc hiểu bản thân chỉ là không muốn nghĩ tới mà thôi, cô đương nhiên muốn biết con gái hình dáng như thế nào, có giống mình hay không? Muốn nghe giọng nói của con bé, muốn thấy vẻ mặt mỉm cười của nó. Thế nhưng, cô vĩnh viễn cũng không được làm điều đó!

Cô lấy mặt mũi gì mà đi gặp con gái của mình chứ? Là cô đem nó đi trao đổi. Nếu cô không vô dụng như vậy, cô đã có thể tự mình sinh nó ra, vấn đề là cô làm không được. Năm đó cô không làm được bất cứ điều gì, ngay cả tự giúp bản thân cũng không làm được, ngoại trừ chấp nhận điều kiện của Đồng gia, cô không có lựa chọn nào khác.

Sinh ra đứa nhỏ, trước khi quay về Đài Loan nửa năm, cô rốt cuộc cũng không chưa từng tiếp xúc cùng người Đồng gia. Cô xem mọi thứ như chưa từng xảy ra, một mình quay về quê, sau đó tìm việc làm.

Ngẫu nhiên hồi tưởng lại, đó giống như là một giấc mộng. Cô thậm chí còn hoài nghi chuyện này có phải đã xảy ra trên người mình không? Bởi vì trên người cô cũng không để lại cái gì, ngoại trừ trí nhớ. Không một tấm ảnh, không một tờ giấy chứng nhận, không có bất kỳ đồ vật nào có thể nói với cô rằng những chuyện này đã từng xảy ra.

Nếu lúc ấy Đồng Hoài Sướng quay đầu lại đi tìm cô, những chuyện đó cô còn có thể thừa nhận được. Thế nhưng cô chỉ có thể nhìn Đồng Hoài Sướng hăng hái trở về vị trí của mình. Sau khi về Mỹ, dường như chưa từng có cái gì xảy ra trên người hắn, hắn hoàn toàn quên lãng cô. Cô thế nhưng cứ như thế mà bị người ta dễ dàng quên lãng.

Cô từng vì hắn trả giá mọi thứ, nhưng đối với Đồng Hoài Sướng mà nói chỉ giống như không liên quan đến hắn, ngay cả một chút quan tâm cơ bản cũng đều không có. Một lần nữa gặp lại, hắn vẫn không thay đổi thái độ cuồng ngạo của chính mình. Nếu hắn đối với cô vẫn có một chút tôn trọng, làm sao sẽ làm ra như chuyện khó coi như thế chứ?

Ôm chú chó con của mình, La Thanh Nhạc chôn mặt trên bộ lông của nó, lắng tai nghe tiếng ư ử của nó như là lời an ủi. Làm sao cô không khát vọng có một tình yêu chứ? Cô biết mỗi người chỉ có một tình yêu mà thôi, và mà cô đã thử qua, hậu quả lại chính là sự thê lương khiến cô không dám hồi tưởng. Cô còn dám hy vọng xa vời cái gì đây?

Có lẽ đời này của cô cứ trôi qua như vậy đi, cô nguyện ý chấp nhận cuộc sống như thế, sẽ không ỉn quá nhiều kỳ vọng, bởi vì cô đã hiểu thất vọng sẽ khiến mình thống khổ như thế nào.

Bỏ chút thức ăn vào trong chén của Phật Liệt Khắc, La Thanh Nhạc cũng không muốn ăn. Hiếm lắm mới có một ngày nghỉ, cô ở nhà cả ngày cũng không đi đâu.

Nếu Robert ở Đài Loan, cô còn có thể nhận lời ra ngoài với hắn, nhưng hắn cũng có cuộc sống riêng của mình, huống chi ở cùng cô cũng không có gì thú vị, lại không thể phát triển điều gì. Có đôi khi chính cô cũng thấy có lỗi với hắn.

Điện thoại nội bộ truyền đến tiếng reo, La Thanh Nhạc bấm máy. Hình ảnh tổ trưởng tổ bảo vệ hiện lên.

“Cô La, có một vị họ Đồng nói muốn tìm cô, còn muốn cô nhìn...một cô bé”

Một tấm ảnh bé gái mơ hồ hiện ra trong màn hình điện thoại, lúc La Thanh Nhạc còn chưa kịp từ chối đã nhìn thấy con gái của mình.

Nàng không có chuẩn bị tâm lý, Đồng Hoài Sướng thế nhưng sẽ mang đứa nhỏ đến đây!

“Thanh Nhạc, anh đưa Tuyết Luân đến gặp em, em có thể cho bọn anh đi lên không?” Thanh âm của Đồng Hoài Sướng như lúc này cô chưa từng nghe qua, ăn nói khấp khểnh.

Hắn nói chuyện lúc nào cũng hào khí, lớn lối. Thế nhưng giờ phút này... thanh âm truyền qua từ điện thoại, lại hoàn toàn khác biệt.

Cô nên làm thế nào bây giờ? Cô vẫn luôn là người rất bình tĩnh, nhưng giờ phút này tim của cô lại đập thật nhanh, ngay cả một câu cũng nói không nên lời. Cô muốn nói cái gì đó nhưng trong đầu lại trống rỗng.

“Thanh Nhạc, anh vất vả lắm mới mang được con đến Đài Loan, em có thể cho bọn anh lên không?” Đồng Hoài Sướng còn nói lại một lần.

Nhưng vẫn không có nửa câu đáp lại. Hần hiểu La Thanh Nhạc đang suy nghĩ, đây là chuyện không thể tranh. Thế nhưng Tuyết Luân cũng không nghĩ như vậy, con bé dùng thanh âm non nớt hỏi: “Cha, mẹ không có ở nhà sao?”

“Không phải, chỉ là...” Đồng Hoài Sướng vội vàng muốn giải thích, nhưng thanh âm báo cửa nhà La Thanh Nhạc đã được mở ra.

“Hai người lên đây đi!”

Chờ đợi bọn họ lên lầu, La Thanh Nhạc chỉ cảm thấy tay của mình hơi phát run. Cô thế nhưng lại mở cửa, đây là điều cô chưa từng nghĩ tới, cô thế nhưng lại đồng ý làm cho bọn họ vào nhà mình.

Hít sâu vài lần, cô sắp xếp vật dụng trong nhà lại một chút, sau đó ôm Phạt Liệt Khắc vào trong ngực, giống như có thể biến nó thành lá chắn để bảo vệ chính mình.

Tiếng chuông cửa không lâu đã vang lên, cô lại hít sâu một lần nữa mới mở cửa ra. Đồng Hoài Sướng dắt tay một cô bé đứng trước cửa nhìn mình.

Cô không có nói gì, mở cửa cho bọn họ tiến vào.

Ngay từ đầu, ba người đều chân tay luống cuống. Đối với lần đầu gặp mặt của hai mẹ con, cả ba vẫn không biết nên làm gì, ngay cả nói chuyện cũng không biết nói từ đâu.

“Đó là con chó của mẹ sao?” May mắn, Tuyết Luân tìm được chủ đề. Con bé liếc mắt một cái liền nhìn trúng thứ đang nằm trong lòng La Thanh Nhạc, đó là một chú chó, đôi mắt to tròn nhìn hai con người trước mặt.

“Đúng vậy” La Thanh Nhạc chỉ có thể nói ra hai chữ đơn giản.

“Con có thể sờ nó được không?”

“Được”

Cô ngồi xổm xuống, thả Phạt Liệt Khắc trên mặt đất. Cô nhìn con bé đi đến, sau đó con chó nhào vào trong lòng ngực con bé, tiếp theo con bé phát ra tiếng kêu hưng phấn.

“Nó thích con nha! Cha xem nè... ha ha a...”

Con bé vui vẻ vuốt má chó con, không có bởi vì lần đầu tiên nhìn thấy mẹ của mình mà không thích ứng hay xấu hổ. Con nít đơn thuần cũng không có nghĩa là người lớn bên cạnh cũng không có gì.

“Anh... Anh sẽ cho con bé ở Đài Loan vài ngày. Nếu em muốn gặp nó, có thể liên lạc với anh. Anh có thể bảo người chờ em tan việc rồi đưa nó đến để em, hoặc là...” Đồng Hoài Sướng thử tìm đủ cách để hai mẹ con gặp nhau, nhưng khi vừa gặp La Thanh Nhạc, hẳn lại không muốn làm phiền cô.

Hắn chỉ nhìn La Thanh Nhạc, giống như mất đi năng lực nói chuyện. Ấy vậy cùng tự trách bao phủ lấy hắn, hắn đã hy vọng mình có thể ôm lấy La Thanh Nhạc, nói với cô rằng hắn đã sai rồi. Hắn biết cô giả vờ kiên cường đều chỉ là vì bảo vệ chính mình, mà giờ khắc này ngay cả quyền lợi được ở bên cô, được ôm cô, hắn cũng không có...

“Anh vốn nên báo trước với tôi là sẽ đến” La Thanh Nhạc không đợi hắn nói xong liền đề thấp thanh âm nói “Tôi không thích những người không mời mà tới!” La Thanh Nhạc cố ổn định cảm xúc, không tiết lộ ra sự hốt hoảng của bản thân mình.

Chỉ một mình đối mặt với Đồng Hoài Sướng đã đủ áp lực, huống chi còn đối mặt với cả hai người. Cô cảm thấy toàn thân mình ghim đầy long nhím, một chút cảm giác an toàn cũng không có, lại còn phải cố giả bộ trấn định.

“Nếu anh thật sự liên lạc với em, em sẽ gặp con bé sao?” Đồng Hoài Sướng dùng âm lượng giống cô mà nói chuyện “Hơn nữa anh đã đáp ứng con bé sẽ đưa nó tới gặp mẹ. Anh không muốn đã đưa nó đến Đài Loan lại chỉ có thể làm cho nó thất vọng”

“Đó không phải là rất tốt sao? Mỗi người đều phải nếm trải sự thất vọng, anh có thể dạy con bé điều đó từ nhỏ!”

“Đó không phải là rất tốt sao? Mỗi người đều phải nếm trải sự thất vọng, anh có thể dạy con bé điều đó từ nhỏ!”

Cô không muốn nhìn Đồng Hoài Sướng dù chỉ một cái, chỉ sợ nếu mình nhìn hắn nhiều hơn một cái sẽ nhớ rõ bộ dáng của hắn. Mặc dù trong lòng cô từ lâu đã khắc ghi hình dáng hắn, nhưng cô cũng không cho phép chính mình có cơ hội khiến cho ấn tượng kia sâu sắc hơn.

“Thanh Nhạc, em nhất định cứ phải nói chuyện gay gắt với anh như vậy sao?” Cô trước kia không phải như thế, cho dù hắn có nói điều gì không vừa ý, cô vĩnh viễn đều chỉ mỉm cười.

“Thực tế, tôi vốn dĩ không muốn nói chuyện với anh!” La Thanh Nhạc đem lời nói cho hết sau đó liền xoay người đi vào phòng bếp.

Cô nghe thấy tiếng bước chân đi theo của Đồng Hoài Sướng, hắn còn nắm cổ tay cô, muốn muốn giữ chặt cô, muốn cô nghe hết những lời hắn muốn nói.

“Anh thừa nhận trước kia anh là thằng khốn nạn, có rất nhiều việc anh xác thực không vì em mà cố gắng. Thế nhưng bây giờ chỉ cần anh có thể làm được, anh sẽ vì em mà làm. Thứ anh muốn chính là một cơ hội mà thôi”

Đồng Hoài Sướng đã buông bỏ tất cả Từ khi hắn phát hiện sự tồn tại của Tuyết Luân, hắn biết mình nhất định phải thay đổi, nếu không hắn cùng La Thanh Nhạc vĩnh viễn cũng không có cơ hội quay đầu.

“Cơ hội gì?” La Thanh Nhạc xoay người lại trừng mắt nhìn hắn, trên mặt chỉ viết hai chữ ‘bất mãn’, hoàn toàn cự tuyệt bộ mặt thành khẩn của hắn.

Cô trước kia từng bị mê hoặc bởi người đàn ông này, vì hắn mà làm tất cả. Bây giờ cô đã thanh tỉnh, không thể lại rơi vào vũng lầy đó một lần nữa. Mặc dù người đàn ông này chưa bao giờ hết sự hấp dẫn, nhưng cô đã không còn dễ dàng bị thôi miên như xưa.

“Anh đột nhiên đem một đứa bé đến nhà của tôi, sau đó anh còn đòi cơ hội gì nữa? Anh có cho tôi cơ hội từ chối sao? Từ lúc sinh ra con bé, tôi chưa từng gặp nó, anh có nghĩ đến việc tôi sẽ phải nhận áp lực như thế nào không?”

“Em không thể nào hoàn toàn không muốn gặp lại con bé”

“Anh cũng không phải là tôi, làm sao anh biết tôi nghĩ như thế nào?”

Cô mở tủ lạnh, lấy một chai nước ra, tránh đi ánh mắt của hắn là chuyện duy nhất cô có thể làm. Cho dù có quyết tâm thì nhìn lâu vào đôi mắt kia, cô vẫn sẽ có thể mất đi khả năng nói chuyện của mình.

Cô còn nhớ khi mới biết Đồng Hoài Sướng, chưa có một lần cô có thể nói năng lưu loát. Mỗi lần đứng trước mặt hắn, cô lại tựa như người câm, ngoại trừ ngậm ngùi cười. Mà hắn luôn dùng bộ dáng mỉm cười đó nhìn cô, toàn bộ thể giới như sẽ tươi đẹp như nụ cười đó. Thế nhưng hiện tại đều hoàn toàn khác biệt, trên mặt hai người bọn họ đều không hề tươi cười.

“Chúng ta đã từng kết hôn, anh đương nhiên biết em đang nghĩ gì!”

Hắn hiểu La Thanh Nhạc, cô là người thiện lương nhất mà hắn từng gặp, một cô gái không hề có tâm cơ, trời sinh tính tình tốt, cô làm sao có thể không có tình yêu đối với con của mình chứ? Hắn là vì La Thanh Nhạc mới không để ý sự phản đối của cha mẹ, dám đưa Tuyết Luân về Đài Loan. Hắn làm như vậy toàn bộ là vì cô!

“Kết hôn đối với anh là cái gì?” La Thanh Nhạc quay đầu lại, khinh thường nhìn hắn một cái. Sau đó cô cầm ly nước rời khỏi phòng bếp, đi xuống bên cạnh con gái, đưa ly nước cho nó “Con uống đi”

“Mẹ, chó con tên gọi là gì vậy?” Tuyết Luân tuyệt không sợ người lạ, gọi mẹ một cách tự nhiên giống như trước kia con bé đều gọi như vậy.

“Nó gọi Phật Liệt Khắc”

Phật Liệt Khắc... Đứng ở phía sau, Đồng Hoài Sướng hoàn toàn bị xem thường, nói nửa ngày thì La Thanh Nhạc vẫn chỉ quan tâm đến một con chó.

“Phật Liệt Khắc...” Tuyết Luân mỉm cười, vuốt ve bộ lông trên người con chó nhỏ “Cha, con có thể thường xuyên đến chơi với Phật Liệt Khắc không?”

“Về sau cứ đến tìm mẹ là còn có thể thường xuyên chơi với Phật Liệt Khắc” Đồng Hoài Sướng đáp.

Hắn cũng mong Tuyết Luân tiếp xúc nhiều với mẹ của con bé, như vậy xung đột giữa hắn cùng La Thanh Nhạc có thể được giải quyết. Hắn cũng không muốn vĩnh viễn duy trì mối quan hệ như hiện tại với La Thanh Nhạc, bọn họ từng là người quan trọng nhất trong sinh mệnh của nhau, bây giờ không nên biến thành như thế.

“Mẹ, con có thể thường tới nơi này chơi cùng với Phật Liệt Khắc không?” Tuyết Luân ngẩng đầu lên, dùng biểu tình cầu xin nhìn La Thanh Nhạc.

“Nếu mẹ có ở nhà, con có thể tới chơi” La Thanh Nhạc bắt đầu phát huy công năng của bộ não.

“Mẹ bận rộn nhiều việc lắm sao?”

Cô chỉ có thể tận lực không tạo cho họ cơ hội “Công việc của mẹ rất nhiều, cho nên đôi khi cũng rất bận rộn, con...” La Thanh Nhạc muốn mở miệng gọi tên con bé, lại không biết con gái mình tên là gì.

La Thanh Nhạc ngay cả con gái của mình tên là gì cũng không biết, việc này thật đã kích đến cô!

Cô nhếch miệng, chỉ cảm thấy mình như không thể hô hấp. Cô lập tức cắn môi, ép buộc không để cho người khác nhìn thấy yếu ớt của mình, nhất là Đồng Hoài Sướng, cô phải kiên cường hơn năm xưa mới được!

Đồng Hoài Sướng nhìn thấu sự chần chừ của cô, liền nói: “Con bé tên là Sharon, tiếng Trung là Đồng Tuyết Luân”

Bộ dáng của La Thanh Nhạc lúc này giống như bị hắn đánh mạnh một quyền. Cô muốn mở miệng gọi con gái của mình, nhưng lại lúng túng, trên mặt của cô có mờ mịt cùng tan nát cõi lòng, tựa như năm đó...

Nhưng lần này cô không thể trốn, chỉ có thể đứng tại chỗ cố gắng nhẫn nhịn sự thương tâm. Đồng Hoài Sướng muốn tiến đến ôm lấy cô, nói với cô rằng mọi chuyện sẽ ổn, sau này hắn sẽ cố gắng bù lại mọi thứ. Thế nhưng hắn biết La Thanh Nhạc nhất định sẽ cự tuyệt sự đụng chạm của hắn, cho nên hắn chỉ có thể đứng một bên thay cô giải vây.

“Mẹ không biết tên của con sao?” Tuyết Luân ngẩng đầu, kinh ngạc hỏi.

“Không phải... mẹ chỉ là suy nghĩ phải gọi con như thế nào thôi” Đồng Hoài Sướng thay La Thanh Nhạc tìm cớ.

Hắn nhìn về phía La Thanh Nhạc, bắt gặp cô đang cố gắng thu hồi lại sự cô đơn trên mặt.

Cô hoàn toàn không biết một chút gì về Tuyết Luân cả, hắn không thể tưởng tượng được mấy năm nay La Thanh Nhạc đã sống như thế nào. Cô hoàn toàn không liên lạc với con mình, thậm chí chưa từng một lần ôm lấy Tuyết Luân. Bây giờ cô lại mang theo sợ hãi cùng chờ mong, Đồng Hoài Sướng hoàn toàn có thể biết cô đang do dự.

“Mẹ có thể gọi con là bảo bối giống như Khải Hoàng” Tuyết Luân nói.

“Khải Hoàng là bạn thân của con bé, hai đứa học chung một lớp” Đồng Hoài Sướng cũng mới bắt đầu tìm hiểu về Tuyết Luân, những đứa bạn thân của con bé hắn đều bắt đầu quen biết “Con bé là một cao thủ trong xã giao. Tháng trước ba của bạn nó có làm một chiếc bánh sinh nhật, đến tham dự có rất nhiều nhân vật lớn, tất cả đều là bạn bè của con bé”

“Hiển nhiên điểm ấy không phải di truyền từ tôi” La Thanh Nhạc lạnh lùng nói.

Đồng Hoài Sướng trước kia chính là như thế. Khi hấn đến Đài Loan, cho dù không có tiền vẫn có thể vui vẻ sống được. Ai cũng đều thích ở bên cạnh hấn, hấn ở giữa đám người luôn đặc biệt chói mắt. Tất cả mọi người đều hy vọng có thể làm bạn với hấn.

Bạn bè của hấn không phân biệt nam nữ, mỗi người với hấn đều là như thế, cho nên hấn luôn rời nhà, vừa đi chính là vài ngày. Cô không lo lắng hấn ở bên ngoài không có tiền ăn cơm, không có chỗ ngủ, dù sao hấn luôn đi khắp mọi nơi, chỉ có cô... làm sao có thể đi, ngay cả một người bạn cũng không có.

Nhìn con gái, La Thanh Nhạc cảm thấy thật xa lạ. Cô không biết nên ở chung với con bé như thế nào. Mỗi khi nghe thấy con bé gọi mẹ tự nhiên như vậy, cô cũng không biết phải nên dùng giọng điệu gì để đáp lại nó.

“Mẹ, con có điều này muốn nói, mẹ có thể trở về với con không? Con muốn dẫn mẹ đến gặp Khải Hoàng, để cho bạn ấy biết mẹ của con không có chết”

Chết? La Thanh Nhạc kinh hãi.

“Đó là trước kia cha mẹ lừa con bé” Đồng Hoài Sướng nói, có chút xấu hổ “Bọn họ nói với con bé rằng mẹ của nó đã chết”

“Vậy anh vạch trần lời nói dối này để làm gì?” La Thanh Nhạc chỉ cảm thấy lòng co rút đau đớn.

“Bởi vì không hợp lý! Nếu em còn sống, em cùng Tuyết Luân hấn là đều rất muốn gặp nhau, mà không phải tiếp tục lãng phí thời gian, vờ như không có sự tồn tại của nhau” Đồng Hoài Sướng chân thành nói.

6. Chương 6

Chương 6

“Anh đã sai lầm trong tám năm, thậm chí không có mặt lúc con bé ra đời. Anh biết loại cảm giác này như thế nào, anh không muốn em lại sống trong thống khổ, bởi vì em đã nhìn thấy con bé, lại càng không thể nào vờ như không quen biết con bé. Loại thống khổ này hoàn toàn giống với cảm giác của anh hiện tại”

“Thống khổ? Anh biết cái gì là thống khổ sao?” La Thanh Nhạc hừ lạnh, khinh thường hấn.

“Thanh Nhạc...” Đồng Hoài Sướng biết toàn bộ đều là lỗi của hấn. Hấn nợ La Thanh Nhạc có thể cả đời cũng còn không trả nổi. Thế nhưng hấn muốn bù lại mọi thứ, cô hấn là có thể hiểu được!

“Mẹ?” Như là phát hiện hai người nói chuyện không đúng lắm, Đồng Tuyết Luân ngẩng đầu nhìn cha mẹ của mình.

“Không có chuyện gì, mẹ giúp con mở nước trái cây” La Thanh Nhạc đi đến chỗ con bé, cầm lên chai nước mở ra, cầm ống hút lại rồi đưa đến cho con bé.

Cô không biết mình học được động tác này từ đâu, chỉ là cô cứ làm...

“Chúng ta có thể cùng đi ăn kem không?” Tuyết Luân chờ mong nhìn mẹ mình, hỏi “Cha nói nếu con gặp được mẹ, chúng ta có thể cùng đi ăn kem”

Nhìn con gái năn nỉ, La Thanh Nhạc càng thêm quyết tâm.

“Hôm nay mẹ có việc, hôm nào khác nhé?”

“Hôm nay là ngày nghỉ, em có việc gì? Còn có việc gì quan trọng hơn so với lần đầu tiên gặp mặt con gái?” Đồng Hoài Sướng nhin không được nói.

“Đã tám năm tôi chưa gặp nó. Tháng trước là sinh nhật của nó phải không? Anh có biết tám năm này đã xảy ra rất nhiều chuyện còn quan trọng hơn cả việc đi ăn kem không? Anh dựa vào cái gì mang theo con bé vào cuộc sống của tôi, lại còn nghĩ rằng các người là quan trọng nhất?” La Thanh Nhạc nghiêm túc nói, mang trên mặt vẻ không chịu thỏa hiệp.

Đồng Hoài Sướng tự biết mình đuối lý, nhưng trong lòng hấn vẫn chờ mong, hy vọng La Thanh Nhạc nhìn thấy Tuyết Luân sẽ có một chút thay đổi. Dù sao con nít đều vô tội, cô vẫn đang là mẹ của Tuyết Luân, vì đứa nhỏ cô có thể sẽ không giận dữ nữa.

“Em muốn anh làm như thế nào? Anh mang con đến trước mặt em, em không nên trước mặt con bé nói em không muốn làm mẹ của nó” Đồng Hoài Sướng đi đến bên người cô, lần thứ hai đè thấp thanh âm nói.

“Tùy anh nói với con bé ra sao cũng được. Hoặc là anh có thể nói tôi đã chết rồi, tôi không ngại” La Thanh Nhạc nắm chặt tay, nghiêm mặt nói.

“Thanh Nhạc, sao em có thể vô tình như thế chứ? Em là mẹ con bé, em nhìn mặt của nó xem, nếu em không thể tha thứ cho anh, anh nguyện ý nhận hết sự tức giận của em. Thế nhưng xin em đừng đem tức giận phát tiết ở trên người con bé, nó vô tội, nó chỉ muốn gặp mẹ của mình mà thôi”

La Thanh Nhạc nâng mắt, nhìn hẩn lắc lắc đầu, chầm chọc nói: “Lời nói thật khiến người ta cảm động...”

Biểu tình của cô khiến Đồng Hoài Sướng không thể tin. Hẩn nắm chặt cổ tay La Thanh Nhạc, lực đạo đã tố cáo sự giận dữ của hẩn.

“Em biết anh đã muốn nhận quả đắng, em biết cảm giác đau khổ của anh không hề ít hơn so với em. Anh không phải chỉ vì chính bản thân mình, anh làm vậy còn là vì em”

“Tôi cũng đã không còn là một La Thanh Nhạc mười tám tuổi, tôi đối với anh một chút hứng thú cũng không có, xin buông ra đi”

“Cho dù cả đời này em cũng không còn tin tưởng anh nữa, em cũng phải tự mình một cơ hội nhận thức con gái, đừng để cuộc sống của nó không có mẹ bên cạnh, cho dù em chỉ dành cho nó một phần tình cảm cũng được!”

La Thanh Nhạc có thể đối xử tốt với chú chó con kia như vậy, một chút yêu thương dành cho con gái của mình rất khó khăn với cô sao? Đồng Hoài Sướng hao hết tâm tư mới thuyết phục được cha mẹ để đưa Tuyết Luân đến Đài Loan gặp cô. Nếu như La Thanh Nhạc không chịu nhận Tuyết Luân, tâm huyết của hẩn không phải tất cả đều uổng phí sao?

“Nếu muốn cho con bé tình thương của mẹ, anh cũng có thể tái hôn, tìm cho con bé một người mẹ khác yêu thương nó, cho nó tình yêu của mẹ, không đáng ngàn dặm xa xôi đem nó mang về Đài Loan làm gì. Đừng nghĩ rằng tôi không biết anh đang nghĩ gì. Anh nghĩ rằng đưa con bé đến trước mặt tôi, là có thể gọi lên cảm giác tội lỗi của tôi sao? Muốn tôi dùng quãng đời còn lại đền chuộc tội có phải không?” Cô dùng ánh mắt thuyết minh sự kiên định của mình, đồng thời lắc đầu với Đồng Hoài Sướng “Anh muốn nghĩ cũng đừng nghĩ!”

Đồng Hoài Sướng có cơ hội tái hôn, cho tới bây giờ hẩn cũng chưa từng nghĩ sẽ cắt đứt con đường trăng hoa phong nhã của mình, không phải sao? Cô cũng không muốn quan tâm đến những tin tức như thế, nhưng hẩn lại luôn có mặt trên các trang báo, khiến cho cô muốn không thấy cũng không được. Mỗi một lần xem đều khiến cô cảm thấy đau lòng, vậy hẩn còn có quyền gì mà yêu cầu cô sắm vai một người mẹ tốt chứ? Hẩn rõ ràng có thể dễ dàng tìm được một đồng phụ nữ có thể làm mẹ cho con gái mình.

“Anh không trách em nghĩ xấu về anh, anh quả thật đã làm rất nhiều điều khiến em tổn thương, nhưng em có đứng ở lập trường của anh mà thay anh suy nghĩ chưa? Năm đó... tất cả đều rất hỗn loạn, anh không có cách nào đưa ra một quyết định tốt nhất... Năm đó anh còn trẻ, không đủ thành thực, đem tất cả bất mãn đều đổ lên đầu em, anh thậm chí còn không thừa nhận tình cảm của em, đem em trở thành một loại gánh nặng. Thế nhưng anh cũng từng hối hận, sau khi em rời đi, không phải là anh hoàn toàn không nghĩ tới em, chỉ là... anh...” Đồng Hoài Sướng đột nhiên nói không ra lời.

Hẩn muốn nói ra hết tình cảm của mình với La Thanh Nhạc, nhưng đã qua một khoảng thời gian lâu như vậy mới nói, giống như cũng không còn cái gì cần thiết nữa.

Năm đó hẩn là một tên khốn, chẳng những chưa từng cho La Thanh Nhạc một ngày bình thường, thậm chí cuối cùng còn dùng phương thức đó bức cô rời đi. Hẩn có thể tưởng tượng được, lúc ấy La Thanh Nhạc có bao nhiêu khổ sở.

Hẩn còn nhớ rõ lúc La Thanh Nhạc đi vào trong phòng, nhìn thấy hẩn và Vân Tú nằm trên cùng một cái giường. Cô lấy tay che miệng, một bộ dạng bị kinh hoàng thật lớn, sau đó cô lại như con thú nhỏ bị thương chạy ra ngoài, từ đó về sau hẩn cũng không còn nhìn thấy cô.

Bây giờ hán còn có thể làm như thế nào? Ngoại trừ thu hồi thái độ bất cần kia, nhận sai với cô, cũng cực lực bồi thường cho cô, hán cũng không biết mình có thể làm những gì khác? Ở trước mặt La Thanh Nhạc, hán hoàn toàn bị đánh quay về nguyên hình, bất cứ một hành động gì cũng không dùng được.

“Mẹ, khi nào thì con có thể lại đến gặp mẹ cùng Phật Liệt Khắc?”

Thanh nhạc quay người lại, nhìn con gái đang ôm chú chó nhỏ, lòng của cô cũng run rẩy. Thế nhưng cô thật sự không hình dung được bộ dáng của mẹ cùng con gái nên có, bởi vì cô chưa từng trải qua cảm thụ làm một người mặc dù đứa bé này thật sự là do mình sinh ra.

Bọn họ đã xa cách lâu lắm rồi, tám năm chưa gặp qua một lần. Cho dù biết rõ thân phận đối phương, La Thanh Nhạc cũng không có cách nào trong nửa tiếng đồng hồ ngắn ngủi có thể biến thành một người mẹ hoàn hảo, dùng giọng nói mềm mại để nói những lời mà một người mẹ nên nói với Tuyết Luân.

“Mẹ... mẹ sẽ cố gắng dành thời gian cho con”

“Hôm nay mẹ thật sự không cùng bọn con đi ăn kem sao?” Biểu tình của Tuyết Luân giống như có chút thất vọng.

“Mẹ để Phật Liệt Khắc đi với con được không?”

“Dạ được!” Cuối cùng trên mặt con bé cũng xuất hiện nụ cười.

“Con phải chăm sóc nó cẩn thận nhé, đừng để lạc mất nó, nếu không mẹ sẽ rất thương tâm! Để mẹ chuẩn bị mọi thứ cho con, cho dù con đi tới chỗ nào cũng đều phải mang theo nó, không thể buông nó ra đó!”

“Dạ” Con bé chân thành gật đầu.

La Thanh Nhạc nhẹ nhàng thở ra, cô khá yên tâm để Tuyết Luân đi chơi cùng Phật Liệt Khắc. Phật Liệt Khắc rất ngoan, sẽ không cắn người khác, mà có nó đi theo con gái... bản thân cô cũng giống như có chút trách nhiệm.

“Con chơi cùng Phật Liệt Khắc một chút, mẹ đi giúp nó chuẩn bị ít đồ” La Thanh Nhạc xoay người đi tìm chút đồ cho Phật Liệt Khắc ra ngoài, nhưng cho dù cô đi đến chỗ nào cũng không thoát một Đồng Hoài Sướng luôn lẻo đẻo theo sau.

“Em thà rằng để cho con chó của mình chơi cùng con gái, cũng không muốn bớt chút thời giờ đi cùng nó sao?”

Hán nghĩ đưa con bé đến gặp cô, ít nhất La Thanh Nhạc cũng mềm lòng một ít, nhưng lại không nghĩ tới cô sẽ dùng chiêu này. Đây không phải là điều hán dự đoán, cho nên tiếp tục dùng âm thanh mà con gái không nghe được tranh luận cùng La Thanh Nhạc, hy vọng có thể vì con gái mà lôi kéo cô theo bạn, mà không phải chỉ dựa vào một con chó đến thay cô.

“Ngài Đồng, xin anh nói cho rõ ràng. Tôi cùng con bé cũng chỉ là gặp mặt không đến một tiếng đồng hồ, có lẽ chúng ta không thể chối bỏ huyết thống, nhưng trong cuộc sống của tôi hay trong cuộc sống của con bé từ trước đến giờ đều chưa từng xuất hiện đối phương. Tôi không có khả năng chỉ nhìn đối phương vài lần, nói vài mấy câu liền trở thành thân tình không thể vãn hồi. Vì sao anh cứ phải miễn cưỡng bắt tôi diễn xuất một màn mẹ con tình cảm dạt dào? Tôi không cần thiết phải phối hợp với anh. Tôi không giống anh làm những chuyện vượt quá giới hạn cho phép như vậy”

“Em không phải là người vô tình như vậy”

“Anh bị tivi nhiễm độc rất nghiêm trọng rồi đó. Anh nghĩ rằng giữa cha mẹ cùng con cái dù ra sao cũng phải biểu hiện bộ dáng ngọt ngào hài hòa sao? Như vậy mới có thể thỏa mãn anh sao? Tôi cùng con bé bắt quá chỉ là lần đầu tiên gặp mặt mà thôi”

“Em mang thai nó 10 tháng, khoảng thời gian con bé nằm trong bụng em đâu rồi?”

“Khoảng thời gian kia tôi đối với tôi mà nói, chỉ tràn ngập hận ý. Anh thật sự muốn nghe đáp án của tôi sao?” La Thanh Nhạc lạnh lùng nhìn người đàn ông trước mắt, gần từng tiếng rành rạch: “Nếu như tôi có thể, lúc ấy tôi sẽ lựa chọn vứt bỏ con bé mà không phải là lưu lại nó”

Cô thật không thương đứa nhỏ này sao?

Đồng Hoài Sướng ngồi bên giường con gái, nhìn khuôn mặt đang say ngủ của nó. Khuôn mặt này cực kỳ giống với La Thanh Nhạc, nhưng nó lại không nhận được tình cảm của người mẹ. Nó làm sao có thể tiếp nhận điều này đây?

Con chó nhỏ nằm ngủ ở dưới sàn, cảm thấy được sự hiện diện của Đồng Hoài Sướng liền đi theo tới chân của hắn.

Đồng Hoài Sướng thở dài, đưa tay sờ đỉnh đầu của nó. Hắn không thể không thừa nhận chú chó nhỏ này rất được người yêu thích, mà nó cũng thay La Thanh Nhạc mang đến cho Tuyết Luân ít niềm vui. Ít nhất Tuyết Luân cũng thật thích chú chó này.

Hắn ôm lấy con chó, Phạt Liệt Khắc chỉ ngẩng đầu nhìn hắn, an tâm rúc vào trong lòng ngực của hắn. Động tác này khiến cho Đồng Hoài Sướng cảm thấy an ủi một chút. Có lẽ đúng như La Thanh Nhạc, hắn tại sao có thể yêu cầu một người phải biểu hiện thân thiện trong lần đầu tiên gặp mặt chứ?

Huống chi La Thanh Nhạc không hề có sự chuẩn bị tâm lý. Thời điểm cô gặp Tuyết Luân, trên mặt cô đầy sự không xác định, cô căn bản không biết phải đối mặt với con bé như thế nào. Thế mà hắn lại kiên quyết đưa con bé đến trước mặt cô, bắt cô nhận, cũng khó trách cô sẽ có phản ứng như vậy.

Thế nhưng rốt cuộc hắn nên làm như thế nào mới phải? Hắn mang theo Tuyết Luân đến gặp La Thanh Nhạc, không chỉ là hy vọng Tuyết Luân có thể gặp được mẹ mình, mà hắn cũng hy vọng La Thanh Nhạc không nghĩ đến chuyện Đồng gia không muốn cô gặp con của mình.

Cô sống một mình nhất định cũng từng nghĩ tới con bé, không có khả năng đúng như biểu hiện vô tình của cô. Ít nhất trong ấn tượng của hắn, La Thanh Nhạc cũng không phải loại người như vậy, cô chỉ là... không chịu tin tưởng hắn một lần nữa mà thôi.

Thời điểm cô nhìn hắn, trong ánh mắt của cô luôn mang theo không tin tưởng. Đồng Hoài Sướng có lẽ từng bị người khác chán ghét, hắn không có khả năng gặp người thì người thích, nhưng trên người La Thanh Nhạc xuất hiện địch ý cùng cừu hận lại khiến cho hắn cảm thấy thống khổ vạn phần.

Hắn rõ ràng có thể không cần cô nói lên ý kiến của mình, dù sao bọn họ đều ly hôn đã lâu như vậy. Cho dù hắn có thể khiến cho La Thanh Nhạc tha thứ cho chính mình thì sao? Với tính cách của hắn, hắn thậm chí có thể mặc kệ, cũng không phải lần đầu hắn làm người như thế, hắn vốn dĩ không cách nào suy nghĩ vì người khác.

Thế nhưng gần đây mỗi khi nghĩ tới La Thanh Nhạc, tim của hắn lại âm ỉ đau, bắt đầu có loại cảm giác không thở nổi.

Còn hơn những áp lực năm đó, bây giờ La Thanh Nhạc đã không còn thương hắn. Lúc đó, hắn bị những áp lực kia khiến cho không có chỗ trốn, hắn giống như làm cái gì cũng không đúng, làm cái gì cũng không thể mang đến cho La Thanh Nhạc một sống khá giả hơn một chút.

Cảm giác bây giờ của hắn cùng năm đó rất giống nhau, cho dù hôm nay hắn đã không còn là một công tử nhà giàu nhưng sống trong nghèo khổ nữa, hắn không phải là người một người chồng không thể chăm lo cho vợ. Thế nhưng hoàn cảnh lại không còn như thế, cho dù hắn mang đến cho La Thanh Nhạc cái gì, cô cũng đều không muốn.

Nhớ lại năm đó, cô khóc hết nước mắt cầu xin hắn đừng rời bỏ cô. La Thanh Nhạc giống như đã hoàn toàn thay đổi, nhưng như vậy lại càng làm hắn không thể buông tay...

Chỉ là nghĩ đến cảnh La Thanh Nhạc một mình đến Mĩ sinh con, sau đó phải rời đi, những ngày đó đã trôi qua như thế nào? Cô nhất định sẽ rất nhớ thương con của mình, nhưng phải cố gắng kiềm nén, cho nên mới tạo thành cục diện hôm nay. Khi mà cô nhìn thấy con mình, ngay cả động tác tiến lên ôm lấy Tuyết Luân cũng đều không có.

Đồng Hoài Sướng nhìn ra được La Thanh Nhạc lảng tránh đụng chạm với Tuyết Luân. Tuy rằng không đến mức lãnh đạm đến hờ hững, nhưng cô cũng không cách nào thân thiết quan tâm.

Hắn hy vọng thời gian sẽ xóa nhòa đi những vết thương của năm đó, đáng sợ chính là những thương tổn này lại do chính hắn tạo thành. Cho tới bây giờ hắn chưa từng muốn phụ lòng cô. Xem ra muốn kéo ai đó trở về, cũng không phải có thể hoàn thành trong một sớm một chiều.

Mang đôi mắt cả đêm không ngủ đến công ty, La Thanh Nhạc cảm thấy thật sự mệt mỏi. Cô tự nói với mình, đó là bởi vì lần đầu tiên Phạt Liệt Khắc không ở nhà cùng mình, cô lo lắng cô bé kia không chăm sóc tốt cho chú chó của mình, chỉ có như vậy mà thôi, cô cũng không phải vì nhìn thấy con gái của mình mà mất ngủ.

“Tổng giám đốc đâu? Tôi có chút chuyện muốn nói chuyện cùng anh ta”

“Tổng giám đốc còn chưa tới văn phòng ạ!” Thư ký đáp.

“Chờ anh ta tới rồi nói với tôi một tiếng” Bước chân vào phòng của mình, La Thanh Nhạc quay đầu lại phân phó một tiếng “Giúp tôi pha một cốc cà phê được không?”

“Dạ được”

Ngồi vào bàn làm việc, La Thanh Nhạc cuối cùng cũng cảm thấy trong lòng có chút bình tĩnh, ít nhất công việc cũng khiến cô có cảm giác an toàn, tinh thần sẽ không tiếp tục bị chi phối.

Điện thoại trên bàn vang lên, thư ký vòng vo nói vợ tổng giám đốc gọi đến.

“Là phó tổng La sao?”

“Đúng vậy, chủ tịch”

“Tôi gọi điện thoại đến để nói tổng giám đốc hôm nay sẽ không đến công ty”

“Vậy sao? Nhưng tôi có cái chuyện muốn bàn cùng anh ta, anh ta...” Tại sao lại phải xin phép? La Thanh Nhạc không khỏi nhủ mi.

“Tôi tin tưởng cô có thể xử lý mọi chuyện, tôi vẫn rất tin tưởng năng lực làm việc của cô” Giọng điệu vợ của tổng giám đốc cũng chính là vị chủ tịch trong truyền thuyết trở nên thông thả trầm trọng.

“Chủ tịch, tổng giám đốc khi nào thì trở về?”

“Anh ta sẽ không trở về, sáng sớm hôm nay... anh ta đã thức dậy rất sớm, tôi nghe tiếng liền đi ra ngoài xem, chỉ nhìn đến anh ta té ngã trên mặt đất. Dù tôi đã đưa đến bệnh viện cấp cứu nhưng không có hiệu quả. Bác sĩ vừa mới thông báo, anh ta sắp đi rồi”

Đầu La Thanh Nhạc trống rỗng. Cô thật không ngờ vị tổng giám đốc có thân hình mập mạp luôn ôn hòa lại đột nhiên ra đi quá nhanh.

“Tôi luôn bảo anh ta đừng ăn nhiều thịt, bảo anh ta coi chừng trong máu chứa nhiều cholesterol, cẩn thận cao huyết áp, cẩn thận cái này, cẩn thận cái kia... Miệng anh tôi luôn nói với ta rằng không sao, sau lưng lại chưa bao giờ chịu nghe lời tôi” Thanh âm của chủ tịch xuất hiện nghẹn ngào.

Mà La Thanh Nhạc bị tin tức này làm cho khiếp sợ, một câu cũng nói không nên lời.

“Tôi biết cô thay anh ta giấu diếm tôi cái gì. Lần trước tôi cũng nghe thấy cô nói chuyện điện thoại cùng anh ta, Thanh Nhạc... cô thật là cô gái tốt, cô muốn tránh cho tôi bị tổn thương, đáng tiếc chồng tôi là người không ra gì, không làm ra được bộ dáng của một vị tổng giám đốc, ngay cả sinh hoạt cá nhân cũng đều bị nhân viên chế giễu.

Năm mươi mấy tuổi rồi mà còn nói chuyện yêu đương cái gì chứ? Béo như vậy mà còn muốn làm bạch mã hoàng tử, anh ta còn nghĩ rằng mình có thể có được công chúa hay sao? Ha hã, thật sự là buồn cười chết người! Anh ta còn tưởng tôi không biết sao?”

Chủ tịch cố ổn định cảm xúc, dùng thanh âm run rẩy nói với cô.

“Thanh Nhạc, sau này công ty giao cho cô. Người khác tôi không tin được, cho nên cô nhất định phải giúp tôi vượt qua đoạn đường này, nếu không... tôi thật sự không biết nên làm cái gì bây giờ...”

“Được, tôi sẽ tiếp tục duy trì hoạt động của công ty, chị cũng phải bảo trọng, cần tôi qua giúp chị không?”

“Không cần đâu, chờ việc này qua đi tôi sẽ tìm cô tâm sự. Bây giờ nếu gặp cô, trong lòng tôi cũng sẽ không chịu nổi. Tôi cần chút thời gian, chờ tôi sắp xếp mọi thứ rồi nói sau”

“Tôi đã hiểu”

“Tôi thật không có thời gian”

Lại một lần nữa nhận được điện thoại của Đồng Hoài Sướng, La Thanh Nhạc bây giờ thật có lý do chính đáng không đến gặp mặt con gái được.

“Em đã muốn bận rộn ba ngày liên tục, thứ hai tới Tuyết Luân đã phải trở về rồi”

“Nó có cuộc sống của nó, tôi cũng có cuộc sống của tôi”

Sau khi tổng giám đốc qua đời, La Thanh Nhạc đã trở thành tổng giám đốc tân nhậm. Tuy rằng công việc trong công ty hơn phân nửa đều phải qua tay cô, nhưng công ty có một sự thay đổi lớn như vậy, trong lòng mọi người đều khổ sở. Điều cô có thể làm chính là ổn định lòng quân, tiếp tục duy trì hoạt động trong công ty. Bây giờ cô thật sự là rất bận.

“Thanh Nhạc, em... Lần này con bé đến, anh đã đáp ứng sẽ cho nó ăn cơm cùng với mẹ, kết quả em luôn không có thời gian” Đồng Hoài Sướng dịu giọng, hy vọng La Thanh Nhạc có thể hiểu chuyện này thật rất quan trọng với Tuyết Luân.

Mà không chỉ với mỗi Tuyết Luân, với hắn mà nói cũng rất quan trọng. Hắn cũng muốn gặp La Thanh Nhạc một lần.

“Đó là anh đáp ứng, không phải tôi đáp ứng. Nếu anh làm không được thì không nên tùy tiện đáp ứng người khác bất cứ chuyện gì... À! Thiếu chút nữa là tôi đã quên, đây không phải là thói quen của anh sao? Anh luôn có thói quen cho người khác hứa hẹn nhưng lại không làm được. Chừng ấy tuổi đầu rồi mà anh vẫn còn cái phong cách buồn cười này. Vĩnh viễn anh cũng muốn thay đổi đúng không?”

“Có lẽ những hứa hẹn năm đó anh nói với em, anh cũng chưa làm được, nhưng chẳng lẽ chúng ta không thể buông tha thành kiến mà cho Tuyết Luân một kỷ niệm hoàn mỹ sao? Em có thể cho nó một kỷ niệm đáng nhớ mà, cùng đi ăn một bữa cơm, tâm sự một ngày, cho dù em không thể biểu hiện ra bộ dáng của một người mẹ, ít nhất có thể coi nó như một người bạn, thân mật với nó một chút”

“Lời nói của anh chính là ám chỉ tôi tàn nhẫn sao? Có như vậy, anh thật nghĩ có thể thuyết phục tôi đến đóng vai một người mẹ tốt sao?”

“Cho dù không thuyết phục được em, anh cũng sẽ làm như vậy. Thanh Nhạc, em sợ cái gì? Em sợ nếu bây giờ thân thiết với con quá, sau này sẽ không có cơ hội gặp nó nữa sao? Anh có thể cam đoan với em, anh sẽ không ngăn cản mẹ con hai người. Em muốn gặp con lúc nào cũng được, sẽ không có người ngăn cản em, nếu có người dám ngăn cản, em có thể xử lý hắn.”

Anh tin rằng em cũng từng muốn bù đắp tình yêu cho Tuyết Luân... Nó từ nhỏ đã không có ba mẹ bên cạnh. Lúc biết anh muốn đưa nó về Đài Loan gặp em, nó vui vẻ đến cả đêm không thể ngủ yên. Nó luôn hỏi anh, mẹ là người như thế nào, nó thậm chí còn lo lắng em có thích nó hay không... Buổi sáng hôm nay nó hỏi anh, em có phải không thích nó hay không, anh không biết phải trả lời con bé như thế nào”

“Anh không phải luôn tán thành sự thẳng thắn hay sao? Sao không trực tiếp nói cho nó, tôi cho tới bây giờ cũng chưa từng tính đến chuyện phải làm mẹ, hơn nữa tôi cũng sẽ không phải là một người mẹ tốt, cùng lắm thì anh tái hôn rồi mang về cho nó một người mẹ tốt với nó là được”

“Thanh Nhạc, anh sẽ không tái hôn với những người khác! Em nghe thấy lời nói của anh chưa? Anh không muốn làm một người chồng mà em oán hận, mà anh cũng có muốn giải quyết chuyện này. Chúng ta có thể một lần nữa quay lại, em không cần luôn nói anh giống như...” Đồng Hoài Sướng rốt cuộc cũng nói ra những điều trong trái tim.

“Giống như cái gì?” La Thanh Nhạc chỉ cảm thấy tay của mình run lên nhẹ nhẹ. Đồng Hoài Sướng không phải là muốn nói cho cô biết, qua nhiều năm như vậy, hắn vẫn còn muốn tái hôn với cô đó chứ?

“Ngoại trừ em, anh không muốn tái hôn với bất kỳ ai khác”

“Lời này rất quen thuộc, giống như trước đây tôi cũng nghe anh nói như vậy. Thế nhưng bây giờ nghe lại thấy thật châm chọc, không phải sao?” Cô không để ý đến những cơn sóng cuộn trào trong lòng, lạnh lùng đáp.

“Anh biết lúc này nói chuyện đó với em là không thích hợp, nhưng Tuyết Luân chỉ là một đứa nhỏ, đừng đem oán hận với anh phát tiết ở trên người con bé. Để cho nó ăn cơm với em đi, nó cũng chỉ muốn thuận tiện đem Phật Liệt Khắc trả lại cho em thôi”

“Anh có thể gọi người mang đến cho tôi là được”

“Chút nữa anh gọi người đưa con bé qua, nó có thể ở cùng em trong phòng làm việc” Đồng Hoài Sướng quyết định một cách quyết đoán.

Ngày đó La Thanh Nhạc cho bọn họ đi vào nhà cô, là bởi vì cô không thể từ chối trước mặt một đứa nhỏ. Trực tiếp đưa con bé qua, cô sẽ không thể lấy cớ khác từ chối đúng không?

“Đồng Hoài Sướng...” La Thanh Nhạc còn chưa kịp nói chuyện, Đồng Hoài Sướng liền cúp điện thoại trước.

Mà La Thanh Nhạc vốn dĩ không biết số điện thoại của hắn, cũng không có cách nào hỏi lại số. Cô chỉ biết đành phải tiếp tục với tâm trạng bất an, chờ một đứa bé xuất hiện trong phòng làm việc của mình.

Sau cuộc họp, trở lại văn phòng, bên ngoài vây quanh một đồng người đang nhìn ngó bên trong.

“Phó tổng La, con gái của chị thật đáng yêu. Con bé chỉ biết nói tiếng Anh thôi sao?”

“Nó vẫn luôn ở Mỹ à?”

“Cô bé giống chị thật đó!”

Mọi người vừa nhìn thấy La Thanh Nhạc liền bắt đầu phát biểu cảm nghĩ với cô. Xem ra tất cả mọi người đều bị cọ bé kia thu phục, mà La Thanh Nhạc đối mặt với mọi người cũng chỉ là im lặng.

Mở cửa, chỉ thấy con bé đang nằm ngủ trên ghế sofa, Phật Liệt Khắc nằm bên chân. Khi nhìn thấy chủ nhân, con chó nhỏ liền vui vẻ nghênh đón, chiếc đuôi nhỏ không ngừng lay động.

La Thanh Nhạc nhẹ nhàng đến bên cạnh Tuyết Luân, cầm áo khoác của mình đắp lên người con bé. Nhìn con gái ngủ say, dường như cô có thể nhìn thấy chính mình.

Tuyết Luân rất ngoan, cô nói với con bé rằng mình phải đi họp, để bé ở trong phòng làm việc. Con bé cũng không chạy loạn đến nơi khác, chỉ là ngồi ở bên trong chờ mẹ trở về, vừa không khóc lại cũng không nháo. Khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn vừa xuất hiện đã thu hút được sự yêu mến của mọi người.

Cửa bị gõ hai cái, La Thanh Nhạc vừa quay đầu lại liền nhìn thấy Lý Thịnh Hoa mặc một bộ áo đen đứng bên ngoài.

“Chủ tịch, sao chị lại đến đây?”

“Tôi đến xem công ty một chút, dù sao cũng không có nơi nào để đi. Nhà vẫn thường xuyên có người đến viếng, tôi lại không muốn đối mặt với không khí đó cho nên quyết định đến công ty đi một chút, thuận tiện nhìn xem phòng làm việc còn cần sắp xếp cái gì không” Chủ tịch vừa nói, ánh mắt liền nhìn thấy một cô bé nằm ngủ say trên ghế “Thanh Nhạc, thật khó cho cô. Tôi không biết con gái cô đến Đài Loan gặp mẹ, còn khiến cho cô bận rộn như vậy”

“Không sao” La Thanh Nhạc mỉm cười, đối với những chuyện ngoài ý muốn cô cũng không muốn giải thích “Chuyện của tổng giám đốc ... còn cần tôi giúp gì không?”

“Cô giúp tôi đã đủ nhiều rồi, hơn nữa tôi dựa vào quy định của công ty mà xử lý, mọi việc đều được sắp xếp thỏa đáng. Thế nhưng... thật ra cũng không cần phải làm rình rang làm gì, sắp xếp gọn gang, ổn định là được rồi”

“Chủ tịch, chị không sao chứ?” La Thanh Nhạc nhìn cô ấy, chỉ cảm thấy vị chủ tịch luôn có phong cách ăn mặc chỉnh chu xinh đẹp giờ như già đi mười tuổi.

“Tôi không sao. Lúc nãy cũng có đùa cùng con gái cô một chút, con bé thật đáng yêu! Có một đứa nhỏ thật ra vẫn có cái lợi, ít nhất còn có một người bạn”

“Nuôi chó cũng có hiệu quả đó!” Tay cô duỗi ra, Phật Liệt Khắc lập tức chạy về phía chủ nhân.

“Cô đó, cho dù con cái hay cho con đều chăm sóc thật tốt” Chủ tịch lộ ra nụ cười khó có được.

“Thật bình thường đều chỉ có con chó này ở cùng tôi”

“Tôi biết, Tuyết Luân cũng vừa nói với tôi, đây là lần đầu tiên con bé về Đài Loan gặp cô. Có một số việc tôi cũng không hỏi nhiều, chồng tôi cũng từng nói cô đã ly hôn”

“Dù sao cũng không phải chuyện tốt gì, cho nên tôi rất ít nhắc tới” Biểu tình của La Thanh Nhạc xuất hiện một chút mất tự nhiên.

“Tôi biết, nhưng có con nhỏ liên cảm thấy không giống không phải sao? Con nít cũng giống như quan hệ vợ chồng, cho dù có như thế nào thì khi nghĩ đến con cái sẽ thấy bình ổn tâm tình. Tôi nghĩ có lẽ chính là lúc trước bụng tôi quá vô dụng, nếu tôi thật sự vì anh ấy mà để lại một đứa con, anh ấy có lẽ sẽ không ra ngoài ngoại tình”

“Nếu anh ta thật sự không thương chị, có con thì có ích lợi gì chứ? Nếu như quả thật là như vậy, hôm nay tôi cũng sẽ không ly hôn”

Chủ tịch nhìn La Thanh Nhạc, an ủi vỗ vỗ bả vai của cô.

“Thanh Nhạc, dành nhiều thời gian đi chơi cùng con gái đi. Con bé có nói nó sẽ về Mỹ, cô cứ giao công việc cho người khác. Cô cũng nên có một cuộc sống của riêng mình”

7. Chương 7

Chương 7

Chủ tịch đã nói như vậy có nghĩa là có ý cho cô tan ca sớm, La Thanh Nhạc đành phải mang con gái rời khỏi công ty.

Đây là lần đầu cô mang theo con gái ra ngoài ăn cơm. Đầu tiên là cùng Tuyết Luân đưa Phật Liệt Khắc về nhà, sau đó cô nắm tay con bé cùng bé tản bộ đến nhà hàng gần đó ăn cơm.

Nắm tay nhỏ bé mềm nhũn, lòng của cô như là được một dòng nước ấm đổ vào. Nhìn con gái mỉm cười ngọt ngào, giống như những kỷ ức không hay ho trước kia cũng đều bị gió biển cuốn trôi mất.

Đoạn ký ức tan nát cõi lòng kia dường như không còn đầy đủ, ít nhất bên người cô thì con bé cũng xem như là một bằng chứng của hạnh phúc.

“Mẹ, chúng ta gọi điện thoại cho cha đến cùng ăn cơm được không?”

“Con thích ở cùng với cha sao?”

“Đúng vậy, bà nội nói trước kia bà rất ít ôm cha, cho nên sau khi cha lớn lên mới không nghe lời của bà, lại thường xuyên khiến bà đau lòng. Cho nên bây giờ con phải thường thường ôm ôm cha một cái, như vậy về sau cha sẽ thật yêu con, sẽ không làm con thương tâm”

“Ông bà nội con vẫn không tha thứ cho cha con sao?” La Thanh Nhạc cẩn thận hỏi.

“Cha cãi nhau với ông bà nội. Cha còn nói ông bà nội bắt nạt mẹ”

“Vậy sao?” La Thanh Nhạc thu hồi nghi vấn trên mặt, cô bắt đầu không muốn tìm tòi nghiên cứu nguyên nhân trong đó nữa.

Đồng Hoài Sướng nhiều lần cũng chỉ biết thay hấn tranh giành quyền lợi, hấn làm sao có thể bắn khoăn đến cô đây? Huống chi lúc trước đưa ra quyết định như vậy, chẳng lẽ hấn không có sai sao?

“Mẹ, ông bà nội có bắt nạt mẹ sao?”

“Không có” La Thanh Nhạc lắc đầu. Cô là nên cảm ơn bọn họ, dù sao Đồng gia đã nuôi dưỡng Tuyết Luân tốt như vậy, cô còn có thể nói cái gì chứ?

Lúc trước bọn họ yêu cầu mình phải giữ một khoảng cách với con bé, cô vẫn có thể thông cảm. Đã qua lâu như vậy rồi, cô cũng không muốn truy cứu.

“Con lên hỏi bà nội, bà nội nói là cha bắt nạt mẹ, mẹ mới không có ở bên cạnh con, bọn họ nói không giống nhau chút nào”

“Mẹ không biết phải trả lời con như thế nào” Cho dù cô có chịu ủy khuất, cô cũng không muốn nói ra trước mặt con gái, thật đúng là không mở miệng được.

“Không sao, con có hỏi cha rồi” Tuyết Luân vừa ăn vừa nói “Cha nói trước kia cha không hiểu chuyện, làm sai rất nhiều khiến ẹ thương tâm, cho nên mẹ không muốn ở cùng một chỗ với cha. Nhưng con rất ngoan, con sẽ không làm sai khiến ẹ khổ sở, cho nên mẹ sẽ ở cùng một chỗ, đúng hay không?”

La Thanh Nhạc miễn cưỡng gật đầu, nói: “Con về sau phải chăm sóc ông bà nội cẩn thận đó. Ông bà đều lớn tuổi rồi, con càng phải ngoan ngoãn nghe lời bọn họ biết không?”

“Dạ, nhưng mà... mẹ có phải vẫn không thích cha hay không?”

“Sao con lại nghĩ như vậy?”

“Bởi vì hai người đều lên lút nói chuyện, biểu tình đều rất tức giận. Cha muốn gọi điện thoại ẹ, chỉ là suy nghĩ rất lâu. Con hỏi chắc phải sợ mẹ mắng hay không, cha nói không phải, nhưng là con cảm thấy như vậy”

Con nít cũng trưởng thành sớm quá đi! La Thanh Nhạc nghe thấy, mặt đều tái rồi.

“Không phải như vậy, cha con có thể chỉ là sợ gọi điện thoại lúc mẹ đang bận thôi”

“Mẹ, tại sao lúc nào mẹ cũng bận vậy? Hôm nay có dì nói mẹ làm việc rất vất vả, con đem tiền mừng tuổi ẹ, mẹ có tiền là có thể đi chơi với con phải không?”

“Không thể như vậy, phải chính mẹ kiếm ra tiền mới có ý nghĩa!”

“Nhưng mà nếu có thể đi chơi với con, điều này cũng rất có ý nghĩa mà!”

“Con biết có ý nghĩa là như thế nào sao?”

“Cha nói với con, cha nói con nhất định phải tới Đài Loan gặp mẹ, như vậy mẹ sinh ra con mới có ý nghĩa, nếu không mẹ sẽ rất nhớ con...” Tuyết Luân nói đến đây lại nhẹ giọng hỏi cô: “Mẹ có phải rất nhớ con hay không?”

“Đương nhiên” Tâm La Thanh Nhạc đã sớm đã con bé hòa tan.

“Con cũng rất nhớ mẹ! Nếu mẹ cùng cha ở chung một chỗ, con quay về Đài Loan là có thể mỗi ngày gặp hai người rồi, còn có Phật Liệt Khắc. Cha cũng thích Phật Liệt Khắc, hơn nữa ngày hôm qua cha còn giúp nó trải tã, buổi tối còn nói chuyện cùng Phật Liệt Khắc”

“Làm sao con biết?”

“Con nằm ở trên giường, cha nghĩ con đang ngủ nên ngồi bên cạnh nói chuyện cùng Phật Liệt Khắc”

“Con có nghe được cha nói gì không?”

“Có nha, cha nói cha thật yêu mẹ. Mẹ, mẹ có yêu cha không?”

Vấn đề này thật không thích hợp để nói với trẻ con. La Thanh Nhạc mỉm cười, cho con bé một cái đáp án tốt nhất “Mẹ yêu Phật Liệt Khắc”

Con gái về nhà truyền đạt lời nói của mẹ cho cha nghe. Nghe xong, Đồng Hoài Sướng chỉ cảm thấy trong lòng cực kỳ không thoải mái.

“Mẹ nói mẹ chỉ yêu Phật Liệt Khắc sao?” Không có việc gì thì cô yêu chó để làm cái gì?

“Đúng vậy, mẹ nói bởi vì Phật Liệt Khắc rất nghe lời, hơn nữa rất hiểu mẹ. Nếu mẹ cảm thấy cô đơn thì Phật Liệt Khắc sẽ ở cùng với mẹ”

“Mẹ con nói... mẹ cảm thấy cô đơn?”

“Chắc là sẽ không rồi, bây giờ có Phật Liệt Khắc ở bên cạnh, mẹ sẽ không cô đơn đâu”

Phải không? Đồng Hoài Sướng không nghĩ tới mình ngay cả một con cún cũng không bằng... Hấn cũng có thể ở bên cạnh cô nha!

Bây giờ dân Đài Loan, ngẫu nhiên cùng nhau ăn bữa cơm, hoặc là uống chén trà là cũng có thể chứ? Thế nhưng ngay cả thời gian gặp mặt La Thanh Nhạc cũng không nguyện ý cho hấn, thậm chí mỗi lần gặp mặt cô luôn không muốn nhìn thẳng vào hấn, giống như sự tồn tại của hấn với cô thật sự là một phiền phức.

“Cô ấy có nói cô ấy sẽ đến Mỹ thăm con không?”

Tuyết Luân lắc đầu “Mẹ nói mẹ phải làm việc, nhưng mẹ nói sau này cha sẽ giúp con tìm một người mẹ mới”

“Cái gì mới?” Đồng Hoài Sướng đột nhiên cảm thấy trên mặt tối đen. Cô nói như vậy với hấn coi như xong đi, làm sao có thể nói những lời như thế với một đứa trẻ chứ?

Hấn cũng không có ý định kết hôn, ngoại trừ La Thanh Nhạc, đời này hấn không muốn tái hôn với bất kỳ người phụ nữ nào khác.

“Là một người mẹ mới đó. Mẹ nói cha sẽ tìm bạn gái mới, sau đó sẽ có một người cô đến chăm sóc cho con”

“Cô ấy làm sao biết cha sẽ tìm bạn gái mới?”

“Bởi vì cha có rất nhiều bạn gái mà!”

“Sao mẹ con lại nói như vậy?”

“Không phải mỗi mẹ nói, là con cùng mẹ nói”

“Con...” Đồng Hoài Sướng giật mình. Kết quả, kẻ đào góc tường nhà hấn cư nhiên là con gái ruột của hấn”Sao con lại nói như vậy?”

“Bởi vì con có xem qua những tấm hình cha mang những cái cô khác đi chơi. Cha đều ôm mấy cô đó, mà mỗi lần lại là mỗi cô khác nhau...”

“Ai cho con xem những tấm ảnh đó?” Đồng Hoài Sướng đột nhiên cảm thấy choáng váng.

“Cha... cha không vui sao?” Trên mặt con bé đầy lo lắng.

Đồng Hoài Sướng làm sao có thể nói với con gái rằng hấn xấu hổ đây? Chỉ có thể uyển chuyển nói: “Cha không có không vui... Con nói như vậy với mẹ, mẹ sẽ càng chán ghét cha!”

“Vì sao mẹ không thích cha? Cha giống với cha của Kate sao? Ngủ cùng với một cô nào đó đó?”

“Kate nói chuyện về cha bạn ấy cho con biết sao?” Bây giờ loại chuyện này cũng có thể công khai thảo luận giữa những đứa nhỏ sao? Thật không biết bọn nhóc là trưởng thành sớm, hay là thật nghĩ loại chuyện này có thể tùy tiện thảo luận cùng người khác đây?

“Đúng vậy!” Tuyết Luân gật gật đầu.

“Cha sẽ không tìm những người mẹ khác cho con” Đồng Hoài Sướng khẳng định với con gái “Con chỉ có một người mẹ. Sau này phải nhớ nói với mẹ như vậy, nếu không mẹ sẽ nghĩ rằng cha có những cô khác, mẹ sẽ không để ý đến cha nữa”

Hấn phải giáo dục con gái thật tốt, để con bé có thể giúp đỡ mình mới được.

“Như vậy sao? Vậy con cũng chỉ có một người cha sao? Bà nội nói sau này mẹ tái hôn, con sẽ có những người cha khác nữa”

“Mẹ cũng nói như vậy sao?”

“Mẹ nói không nhất định đâu. Nếu có người đối xử tốt với mẹ, có lẽ mẹ sẽ tái hôn. Nhưng mà mẹ có hứa rồi, cha mới nhất định sẽ rất thương con, bảo con không cần lo lắng”

Đồng Hoài Sướng bắt đầu có cảm giác có nguy cơ nghiêm trọng. Từ khi Tuyết Luân nói với hấn La Thanh Nhạc có thể sẽ tái hôn, cả mấy ngày liền hấn không có cách nào tĩnh tâm. Vất vả lắm mới đến thứ bảy, hấn định mang theo Tuyết Luân hẹn La Thanh Nhạc tụ họp gia đình, kết quả Tuyết Luân thế nhưng lại nói cho hấn biết.

“Hôm nay mẹ đưa con đi gặp bạn của mẹ”

Hơn nữa người kia lại là Robert!

Điều này sao được chứ? Hấn không cần cái tên kia biến thành cha mới của Tuyết Luân, Tuyết Luân chỉ có thể có một người cha, chỉ có hấn mới có thể làm cha Tuyết Luân! Nhất là khi Tuyết Luân về đến nhà, kể về người cha mới vừa nhận thức nói gì đó với con bé, lòng đổ kị sẽ đốt cháy tim hấn.

“Em định sẽ tái hôn sao?”

Tuyết Luân đang ngủ, hấn nói chuyện điện thoại cùng La Thanh Nhạc. Đồng Hoài Sướng mở đầu bằng câu hỏi trong lòng.

“Cũng không liên quan gì đến anh, đúng không?” Giọng điệu của La Thanh Nhạc vẫn lạnh như băng.

“Thanh Nhạc, tên kia không thích hợp với em”

“Anh dựa vào cái gì mà kết luận hạng người gì mới thích hợp với tôi? Tôi ở cùng ai cũng không liên quan đến tôi anh. Tốt nhất, anh bớt lo chuyện của người khác đi!”

“Chẳng lẽ em không biết thanh danh của Robert có bao nhiêu không tốt sao? Em còn mang theo Tuyết Luân đi ăn cơm cùng hấn ta. Em...”

“Thanh danh của anh so với hấn tốt hơn sao? Vất vả anh làm cha Tuyết Luân, tôi thật không mong em bé ở cùng anh. Robert, ít nhất thì anh ấy sẽ không nói xấu sau lưng người khác”

“Em cứ như vậy mà thích hấn ta sao?”

“Anh rất nhảm chán! Tôi lại không phải là gì của anh, ngay cả bạn bè của tôi cũng phải qua sự xét duyệt của anh sao?”

“Thanh Nhạc, em còn không rõ ở trong lòng anh, em quan trọng thế nào với anh sao?”

“Tôi chỉ là một người vợ bị anh vứt bỏ năm đó!” Nói ra chuyện này, lòng của cô đau đớn hơn so với ai khác.

“Em biết rất rõ năm đó đã xảy ra chuyện gì. Bây giờ anh đã biết anh sai rồi, chẳng lẽ em không thể cho anh một cơ hội sao? Chúng ta có một đứa nhỏ, chúng ta hấn là phải ở một chỗ cùng nhau chứ”

Cho nên, hấn bắt quá cũng chỉ là vì con bé mà thôi, cũng không phải vì cô!

La Thanh Nhạc sớm biết đây mới là mấu chốt, nhưng nghe đến hấn nói như vậy vẫn không tránh khỏi sự lạnh lẽo trong lòng.

“Tôi sẽ không vì con bé mà làm chuyện gì trái với ý muốn của mình, anh càng đừng lợi dụng một đứa nhỏ để uy hiếp tôi. Cho dù tôi đã không còn hy vọng gì với tình yêu nữa, tôi cũng sẽ không lại lấy hạnh phúc của mình đem ra làm trò đùa! Anh muốn một gia đình đầy đủ, vậy thì đi tìm những người khác đến đảm đương trọng trách này đi, tôi đây không phụng bồi!”

Cúp điện thoại, La Thanh Nhạc đột nhiên thấy lòng chua xót. Đã lâu rồi cô không còn khóc vì chuyện này, mà bây giờ cô đã biết nước mắt của cô vì sao mà chảy...

Từ khi Đồng Hoài Sướng trở về, trong lòng cô lại toát ra một ngọn núi lửa. Cô cứ việc nhận áp lực, nhưng cô vẫn luôn kỳ vọng. Tựa như năm đó, cô vẫn luôn chờ kỳ tích xuất hiện để thay đổi hấn.

Mà Đồng Hoài Sướng từ khi phát hiện sự tồn tại của Tuyết Luân, đúng thật là có thay đổi. Thế nhưng sở dĩ hấn tìm về chính mình chỉ là vì con bé, cô trả giá mọi thứ thì còn có ý nghĩa gì đây?

Cô không phải là công cụ sinh sản, cô là cô gái hấn yêu năm đó. Hấn từng nắm tay cô, nói với cô, hấn vừa nhìn thấy cô liền nhận định cô chính là người vợ cả đời hấn theo đuổi. Lời ngon tiếng ngọt rằng bọn họ sẽ cùng trải qua những năm tháng dài đằng đẵng, bây giờ đã thành cái gì đây?

Lúc này hấn quay đầu lại tìm cô, chỉ bởi vì bọn họ có một đứa con...

Cho dù cô có yêu Tuyết Luân, cũng không có khả năng khiến ình sai lầm thêm lần nữa!

Đưa Tuyết Luân lên máy bay, Đồng Hoài Sướng lập tức đi đến công ty của La Thanh Nhạc.

“Ngài vốn biết tổng giám đốc La không muốn gặp ngài” Thư ký mang vẻ mặt khó xử.

“Cô để tôi chờ cô ấy trong phòng làm việc, hậu quả tôi sẽ chịu trách nhiệm, hơn nữa tôi sẽ bảo Peter gọi điện thoại cho cô”

Những lời này có lực hấp dẫn quá mạnh mẽ. Thư ký không thể kháng cự vì cô ta đã thề mề Peter, đương nhiên không thể buông tha cho cơ hội này.

“Vậy ngài nói lời phải giữ lời đấy, hậu quả chính ngài chịu trách nhiệm!” Thư ký giả bộ vô tội, sau đó đẩy cánh cửa văn phòng tổng giám đốc.

Chờ đợi trong phòng làm việc, Đồng Hoài Sướng đi lại xung quanh, nhìn thấy được một tấm ảnh hai mẹ con chụp chung đặt trên bàn. Tấm ảnh đó, La Thanh Nhạc cười thật vui vẻ, hấn đã thật lâu không nhìn thấy khuôn mặt tươi cười như vậy. Mỗi lần nhìn thấy hấn, cô luôn nhủ mi, vẻ mặt không vui cũng không giận.

La Thanh Nhạc cầm di động nói chuyện, vừa đi vào phòng làm việc.

“Em biết, Robert, nhưng em không có cách nào đến Hong Kong. Anh cũng biết công ty còn có rất nhiều việc, em...” Cô nói đến một nửa, thế nhưng lại nhìn thấy Đồng Hoài Sướng đang ngồi trong phòng làm việc của mình. La Thanh Nhạc đặt tay trước ngực, giống như bị kính hách, sau đó mới nói tiếp vào điện thoại “Em không sao, bây giờ em còn việc phải xử lý, hôm nào khác nói chuyện được không?”

Bỏ xuống điện thoại, biểu tình của cô lập tức tràn ngập tức giận.

“Rốt cuộc anh muốn làm gì? Anh chạy vào phòng làm việc của tôi để làm cái gì?”

“Thanh Nhạc, anh có lời phải nói với em”

“Anh có thể thông báo trước với thư ký để cô ấy sắp xếp thời gian của tôi. Tôi đã nói rất nhiều lần rồi, tôi không muốn nói chuyện với anh. Sao anh cứ phải dùng những cách này chọc cho tôi tức giận vậy?”

“Chúng ta đều rất rõ ràng em vốn dĩ không chịu gặp anh, cho nên anh chạy tới đây thôi. Dù sao chỉ cần nhìn thấy anh thì em sẽ liền tức giận”

“Anh tự mình hiểu là được rồi, vậy tại sao còn không cách xa tôi một chút đi?”

“Thanh Nhạc, em thật sự chán ghét anh như vậy sao? Thống hận anh có thể cho khiến cho em vui vẻ một chút sao? Anh thừa nhận với em rằng năm đó là anh đã sai, nhưng anh chưa ăn nằm với Vân Tú trên một chiếc giường”

La Thanh Nhạc đóng cửa lại, cô muốn chuyện này bị nhân viên nghe thấy.

“Cũng không liên quan đến tôi, tôi đã ly hôn với anh rồi, cho dù anh có ở cùng cô ấy hay làm gì với cô ấy hay không, tôi cũng chẳng muốn biết nữa” La Thanh Nhạc nghiêm túc nói.

“Nhưng anh hy vọng em biết. Nếu lúc trước anh không làm như vậy, em nhất định sẽ không chịu rời đi. Anh không biết dùng cách gì để cho em hiểu được, cho nên đành phải... đành phải lợi dụng cô ấy, khiến cho em tổn thương”

La Thanh Nhạc sững sờ, nhìn hấn một cách khó tin.

“Anh nằm trên giường cùng bạn thân tôi, chỉ là vì muốn bức tôi rời đi?”

“Lúc ấy cho dù anh có nói cái gì em cũng không chịu nghe. Em xem tình yêu như một thứ vĩ đại, cực khổ em cũng có thể vượt qua vì tình yêu, vì tình yêu đó mà em có thể hy sinh mọi thứ. Thế nhưng anh không muốn như vậy!”

“Anh có thể bảo tôi rời đi!”

“Chẳng lẽ anh chưa nói sao?”

Đúng vậy! Hắn có nói... không chỉ một lần. La Thanh Nhạc nhìn người đàn ông trước mắt, thân ảnh của Đồng Hoài Sướng bây giờ cùng năm đó như hòa lại thành một.

“Vậy lúc trước vì sao anh lại muốn kết hôn với tôi?”

“Bởi vì anh không biết lượng sức mình. Anh cũng giống em, nghĩ rằng tương lai sẽ thật đẹp. Anh đã nghĩ rằng anh thật có năng lực nuôi sống gia đình, anh đã nghĩ rằng anh thật sự có thể dựa vào sức lực của chính mình mà mang lại hạnh phúc cho em. Thế nhưng là anh nhận ra cuộc sống khốn khổ làm khiến chúng ta mất đi niềm vui sướng, tất cả cũng chỉ là một bi kịch. Anh nhận ra, chính anh đã kéo em vào trận hỗn loạn này, nhưng anh muốn em rời đi thì em lại không chịu. Ngoại trừ diễn vở kịch kia, anh không còn lựa chọn nào khác!”

“Làm sao anh có thể không có lựa chọn? Chính là anh chưa từng nếm trải cuộc sống khổ sở mà thôi, vì sao còn nói tôi và anh giống nhau?” La Thanh Nhạc vẫn nghĩ rằng, kẻ ích kỷ chính là hắn.

Rõ ràng là lỗi của chính mình, rồi lại muốn đem trách nhiệm đổ lên trên đầu người khác. Hắn có thể nói thẳng ra, hắn vốn dĩ không thương cô, cho nên khi đó mới đối xử với cô như vậy. Thế nhưng Đồng Hoài Sướng không hề thừa nhận.

“Anh không muốn nhìn thấy em một ngày có có đến ba bữa cơm nhưng vẫn miễn cưỡng mỉm cười. Tình yêu của em khiến cho cả hai người sống trong thống khổ. Em nghĩ rằng như vậy mới là yêu, cho dù cuộc sống có thống khổ ra sao, tình yêu vẫn có thể mang chúng ta vượt qua tất cả. Thế nhưng anh hoàn toàn không nghĩ như vậy! Anh chỉ muốn nhìn thấy người anh yêu có những ngày an lành, ít nhất không phải nhịn đói. Anh cũng không muốn dùng tình yêu hư vô mờ mịt mà đút cho em ăn no, bởi vì anh biết đây chẳng qua là lừa gạt chính mình”

“Lúc ấy anh chỉ cần đi tìm công việc, làm gì cũng được, miễn có thể nuôi sống chúng ta. Thế nhưng anh không có long quyết tâm, anh có thói quen của một vị thiếu gia, quen có người nuôi dưỡng hằng ngày. Lúc đó, sự xuất hiện của Vân Tú chính là điều anh cần...Kết quả ra sao? Anh muốn tôi tin rằng đó là tình yêu sao? Anh thật sự cảm thấy tôi còn là một La Thanh Nhạc năm đó sao? Anh nghĩ rằng giả vờ hối hận, trốn tránh trách nhiệm thì sẽ được tha thứ sao?” La Thanh Nhạc hoàn toàn không muốn tin lời nói của hắn.

“Thế em muốn anh phải như thế nào đây? Đã nhiều năm như vậy, anh cũng không phải chưa từng hối hận. Chẳng lẽ cướp Tuyệt Luân đi, cướp đoạt đi quyền lợi làm cha của anh, những trừng phạt này vẫn còn chưa đủ đối với anh hay sao? Em còn muốn anh phải thế nào? Chẳng lẽ muốn anh chết ở trước mặt em, em mới có thể cảm thấy những ủy khuất của em sẽ được giải quyết sao?”

“Không cần!” La Thanh Nhạc hừ lạnh một tiếng “Anh không cần đem cái chết đặt bên miệng của mình, anh đối với tôi mà nói không có quan trọng như vậy. Những thứ anh muốn, mà ngay cả bản thân anh cũng không hiểu, chỉ biết cả ngày chạy tới chỗ tiêu hao trời nháo đất. Thực tế, chúng ta đều đã rất rõ ràng, tôi cần bản không muốn đòi thứ gì từ anh, người vẫn chạy tới chỗ này gây trở ngại cho cuộc sống của tôi chính là anh! Tôi mới chính là muốn phải hỏi anh muốn tôi phải làm gì. Nhưng tôi muốn nói cho anh biết, cho dù anh muốn cái gì, đáp lại anh đều chỉ có sự cự tuyệt của tôi mà thôi!” La Thanh Nhạc nói những lời này, lại như đánh tỉnh Đồng Hoài Sướng...

Đúng vậy! Vẫn đều là chính hắn chạy đến tìm La Thanh Nhạc. Thứ hắn muốn là cái gì? Là sự tha thứ của cô sao? Được cô tha thứ rồi thì sao?...

“Anh... Anh chỉ hy vọng em biết đến anh”

“Anh... Anh chỉ hy vọng em biết đến anh”

“Anh muốn tôi biết đến anh?” La Thanh Nhạc cảm thấy khó hiểu.

“Biết rằng anh so với trước kia đã thay đổi” Đồng Hoài Sướng có chút không chắc chắn, nhưng sau đó hấn lại khôi phục sự trấn định “Anh biết trước kia anh là một tên khốn, nhưng anh đã thay đổi, anh không còn như vậy, có lẽ... em có nghĩ tới hay không... có lẽ nhờ trải qua những việc này mà chúng ta đã có được sự thành thực?Mấy năm qua chúng ta đều đang dần trưởng thành, cũng càng hiểu cách xử lý những chuyện khi chúng ta còn trẻ. Nếu bây giờ chúng ta mới gặp nhau, có lẽ mọi chuyện cũng sẽ không giống năm đó”

“Tôi chỉ hy vọng anh có thể biến mất trước mắt tôi. Anh cứ phải quẩn quít lấy tôi, tiếp tục nhắc nhở với tôi những chuyện trước kia, những chuyện mà tôi đã cố gắng quên đi sao? Tôi thật không hiểu anh đang muốn chứng minh cái gì? Chứng minh tôi từng giống như một đứa ngốc quyết định kết hôn với anh, như vậy thì anh sẽ vui vẻ như đạt được thành tựu sao? Đồng Hoài Sướng, anh nên quên hết mọi chuyện đi, đừng đến tìm tôi nữa. Cuộc sống của tôi đã không còn quan hệ gì với anh. Anh cứ nhiều loạn cuộc sống của tôi thì cũng sẽ không thay đổi được điều gì đâu”

“Chẳng lẽ em không thể cho anh thêm một cơ hội sao? Chúng ta có con rồi, chúng ta cũng từng vui vẻ hạnh phúc. Em chỉ là muốn trốn tránh...”

“Tôi trốn tránh? Vậy anh nên biết rõ tôi ghét anh bao nhiêu mới đúng! Anh còn muốn tôi phải nói rõ ràng hơn mới chịu sao?”

La Thanh Nhạc nhíu chặt mi, trên mặt lộ ra sự chán ghét đến cực độ.

“Tôi tình nguyện ở bên cạnh Robert, cũng sẽ không ở với anh. Robert ít nhất còn là một người lịch sự đàng hoàng, biết tiến biết lùi. Nói như thế nào cũng đều có phẩm cách hơn so với anh.Tác phong của anh cũng chỉ làm cho người ta cảm thấy buồn nôn! Nếu anh thật sự chờ mong tôi với anh sẽ có chuyện gì xảy ra, tôi đây chỉ có thể khuyên anh đừng nằm mộng nữa! Bây giờ, mời anh rời khỏi phòng làm việc của tôi. Lần sau nếu anh lại không mời mà tới, tôi nhất định sẽ gọi bảo vệ!”

Lời nói của La Thanh Nhạc có lực sát thương rất lớn, Đồng Hoài Sướng không nói nên lời, chỉ biết đứng đó để cô phán xét.

Tinh thần hấn ủ rũ, ý chí cũng sa sút hơn rất nhiều. Ngoại trừ làm việc, hấn không có tâm tư muốn những thứ khác. Dù sao La Thanh Nhạc cũng đã nói rất rõ ràng, cô chán ghét hấn cũng giống như cô chán ghét một con gián.

Đồng Hoài Sướng nhớ lại năm đó bọn họ cùng nhau thuê nhà trọ, luôn luôn có một con gián không biết từ nơi nào đi ra, mỗi lần như thế đều hại cô kinh hãi thét chói tai, mà hấn luôn có thể sắm vai anh hùng cứu mỹ nhân, đuổi con gián đuổi, sau đó nhận được đến ánh mắt sùng bái của cô.

Cuộc sống khốn cùng đó hấn đã quên rất nhiều, thậm chí hấn còn không ỉnh cơ hội nhớ lại. Hấnnghĩnhư vậy thì có thể quên được La Thanh Nhạc cùng cuộc sống trước kia của mình. Thế nhưng bây giờ hấn lại phát hiện, có thật nhiều chuyện hấn chưa từng quên. Chẳng hạn như những khi La Thanh Nhạc bị cảm, không có tiền đến bác sĩ, cô luôn nói chỉ là cảm mạo thôi nên không cần bác sĩ, nhưng cô ho càng lúc càng nhiều.

Hấn có thể lý giải vì sao La Thanh Nhạc không muộן gặp lại hấn, cô là có quyền lợi làm như vậy. Năm đó cô bị thương rất nặng, mà sự xuất hiện của hấn lúc này lại như xé rách miệng vết thương của cô, mỗi một lần gặp mặt lại thêm một lần không thoải mái.

Hấn cũng muốn một lần ngồi xuống biểu hiện phong độ đàn ông của mình, thậm chí giống như Robert đưa cô ra ngoài ăn một bữa cơm. Năm đó, bọn họ thậm chí còn chưa từng cùng nhau ăn một bữa trong nhà hàng, hấn chẳng những chưa cho La Thanh Nhạc nếm được một món ngon mà ngay cả một bộ quần áo ra dáng cũng không có. Bây giờ thì hấn có thể, La Thanh Nhạc lại không còn mong muốn.

Ban đêm, nhận được cuộc gọi của con gái, cuối cùng cũng tạo cho hấn một chút ấm áp.

“Cha, cha chừng nào thì quay về Mĩ?”

“Có thể muộן một chút! Con nhớ cha sao?” Đáng thương, hấn lúc này chỉ có thể tìm kiếm an ủi từ con gái.

“Đúng vậy, con cũng nhớ mẹ và Phật Liệt Khắc”

“Bà nội không phải đã mua cho con một con chó giống vậy rồi sao?”

“Nhưng con không thích, con chỉ thích Phạt Liệt Khắc thôi” Giọng điệu làm nũng của con bé đặc biệt làm người ta đau lòng.

“Vậy cha phải làm sao bây giờ?” Đối mặt với con gái bảo bối, Đồng Hoài Sướng cảm thấy vô lực như khi đối mặt với mẹ con bé.

“Con cũng không biết...” Thanh âm lộ ra buồn rầu “Nếu cha cùng mẹ, còn có Phạt Liệt Khắc ở đây thì tốt rồi”

“Con không thích ở bên cạnh ông bà nội sao?”

“Không phải, nhưng nếu chúng ta có thể ở cùng một chỗ sẽ rất tốt”

Nguyện vọng này quá khó, đừng nói hẳn không có thói quen ở chung nhà với cha mẹ, cho dù hẳn có thể, La Thanh Nhạc cũng không buông xuống mọi thứ để đến Mĩ.

“Nếu như vậy, cha lại bảo người đưa con đến Đài Loan được không?”

“Tại sao chúng ta không thể ở cùng một chỗ?”

“Bởi vì thế giới của người lớn có rất nhiều chuyện bất đắc dĩ, cha cũng không có biết giải thích cho con làm sao”

“Vậy cha không thể đưa mẹ về nhà sao? Tại sao hai người không thể ở cùng một chỗ? Cha là muốn ở cùng với những cái cô khác sao” Con bé khẳng định cha đã thay đổi.

“Mẹ không tin tưởng cha. Trước kia cha đã làm sai, cho nên mẹ sẽ không tha thứ cho cha”

“Cha có giải thích với mẹ chưa?”

“Có chứ, nhưng mà mẹ vẫn không để ý tới cha”

“Vậy... con có thể giúp gì không? Con chỉ muốn ở cùng một chỗ với cha mẹ thôi”

Giọng điệu ai oán khiến cho Đồng Hoài Sướng đau lòng không thôi, đừng nói là Tuyết Luân, chính hẳn cũng không có sống tốt hơn bao nhiêu. Có phải là do hẳn thật sự không đủ cố gắng hay không? Nếu không, làm sao ngay cả một yêu cầu nhỏ bé của Tuyết Luân, hẳn cũng làm không được?

“Được, con đến Đài Loan đi! Cha vẫn có thể chăm sóc cho con”

“Dạ!” Thanh âm của con bé đã xuất hiện một chút ý cười, mà tâm tình của Đồng Hoài Sướng cũng thư giãn một chút.

Mặc kệ có thể ở bên cạnh La Thanh Nhạc hay không, ít nhất hẳn cũng có thể thực hiện trách nhiệm của một người cha, như vậy có thể khiến cho La Thanh Nhạc hiểu một mình hẳn cũng có thể chăm sóc cho Tuyết Luân.

8. Chương 8

Chương 8

Trang đầu tờ báo trên bàn khá nổi bật. Sáng sớm nay La Thanh Nhạc ở nhà xem tivi, nghe tin tức, nghe thấy một nữ phóng viên dùng giọng điệu sùng bái nói gì đó. Cô không kiên nhẫn đặt tờ báo sang một bên, cho nên không nhìn thấy bức ảnh chụp Đồng Hoài Sướng cùng con gái đi ăn cơm.

Thật buồn cười, một người gần đây mới trở thành cha thế nhưng có thể được xưng tụng là người đàn ông tốt, thậm chí còn giành được danh hiệu người cha tốt của năm. Thật không hiểu được danh hiệu này là ai trao cho hẳn!

Thư ký mang cà phê vào, nhìn thấy cô không đọc báo hôm nay liền nói: “Tổng giám đốc, hôm nay chị không xem báo à?”

“Ừ, mang tờ báo đó ra ngoài đi” Cô mới không cần xem!

Đồng Hoài Sướng giả bộ làm một người cha yêu thương con gái, chẳng qua chỉ là muốn lừa gạt để cho toàn bộ thế giới tưởng rằng hắn là một người đàn ông tốt mà thôi!

Cô không tin hắn có thể trở thành người đàn ông tốt, đây bất quá chỉ là nhất thời hứng khởi mà thôi, hắn sẽ không chống đỡ được bao lâu. Cũng giống như năm đó, ngay từ đầu hắn cũng nhận có thể tự lập trong cuộc sống, có thể cưới vợ, có thể nuôi gia đình, sau đó đã chứng minh hắn làm không được!

Thế nhưng lúc này Đồng Hoài Sướng giống như muốn đùa thật. Mỗi lần gặp Tuyết Luân, con bé luôn miệng nói hắn tốt như thế nào, mở miệng ngậm miệng đều là cha mang nó đi chỗ này, làm cái kia, khiến cho La Thanh Nhạc đầy nghi ngờ. Tuy nhiên, chỉ cần hắn đừng tới quấy rầy cô là tốt rồi!

La Thanh Nhạc cảm thấy cuộc sống của mình có khá nhiều khác biệt so với trước kia. Cô bắt đầu chờ mong gặp mặt con gái, nhưng cô lại sợ kết quả của sự chờ mong đó lại khiến mình tổn thương, cho nên vẫn ép buộc bản thân cự tuyệt vài lần. Cô hy vọng mình có thể bày ra bộ dáng không bị ảnh hưởng, nhưng có mấy lần cô muốn cầm điện thoại gọi cho Đồng Hoài Sướng, nói cho hắn biết cô rất muốn gặp con gái của mình.

Có trời mới biết cô mất không ít sức lực mới có thể đè nén cảm xúc!

Tất cả những điều này đều là lỗi của Đồng Hoài Sướng, nếu hắn không dẫn con bé đến trước mặt cô, nếu cho tới bây giờ cô vẫn chưa gặp Tuyết Luân thì sẽ không như vậy.

Cô có một con chó, có công việc, cô đã cảm thấy rất thỏa mãn. Thế nhưng lúc này cô lại có thêm một đứa con. La Thanh Nhạc chỉ cảm thấy cô đã không còn là chính mình nữa.

Lại nhận được điện thoại có liên quan đến Đồng Hoài Sướng, từ Pe ter. Có lẽ lần nói chuyện trước kia quá mức nóng nảy, sau đó Đồng Hoài Sướng chẳng những không xuất hiện trước mặt cô mà ngay cả điện thoại đều là do trợ lý liên hệ.

“Ngài Đồng hy vọng có thể có một cuộc hẹn với cô để nói chuyện về Tuyết Luân. Cô bé đã quyết định nhập học ở Đài Loan, cho nên ngài Đồng muốn xin kiến của cô”

“Ý kiến gì?”

“Về vấn đề giáo dục trẻ em, ngài ấy hy vọng cô cũng sẽ tham gia, tình hình cụ thể tôi không tiện hỏi đến. Không biết tổng giám đốc La khi nào thì có thời gian rảnh?”

La Thanh Nhạc bắt đầu có do dự. Bình thường cô chỉ cần vừa nghe đến chuyện có liên quan đến Đồng Hoài Sướng, phản ứng của cô luôn kịch liệt một cách đặc biệt.

Có lẽ là khoảng cách thật xa, mà Đồng Hoài Sướng cũng không giống như trước kia nữa. Lúc hắn đột nhiên xông vào trong phòng làm việc của cô, nói những lời hay làm những cử chỉ khách sáo, cô không biết nên đáp lại như thế nào.

“Tôi nghĩ... thứ ba tôi có một chút thời gian” Cô miễn cưỡng bỏ ra một ngày.

“Được, tối thứ ba được không? Thứ ba Tuyết Luân muốn đến ngủ ở nhà cô”

“Vậy tối thứ ba đi!”

Cúp điện thoại, La Thanh Nhạc đột nhiên có loại cảm giác nhẹ nhàng thở ra. Giống như bước một bước này, cô cùng Đồng Hoài Sướng có thể sử xự bình thường. Bọn họ có thể giống như những cặp cha mẹ khác, tập trung thảo luận về tương lai con mình. Trong khi đó cô cũng phải bắt đầu thu liễm lửa giận cùng oán hận của mình, cô không muốn cảm xúc ảnh hưởng đến lý trí. Có lẽ về sau, cô sẽ không dùng sự tàn khốc để chống đỡ cuộc sống nữa.

Thật ra trong lòng, La Thanh Nhạc vẫn rất cảm kích Đồng Hoài Sướng, vì hắn đã đem Tuyết Luân mang đến bên mình. Hắn biết, cô vốn dĩ không có khả năng mở miệng với Đồng gia rằng cô muốn gặp con mình. Đồng Hoài Sướng đưa Tuyết Luân đến Đài Loan, Tuyết Luân sẽ đến gặp cô, số lần gặp mặt giữa cô và con gái sẽ tăng lên nhiều, đây đều là thứ trước kia ngay cả nghĩ cô cũng không dám. Cứ coi như đây là một ưu điểm của Đồng Hoài Sướng đi!

Mỗi lần Tuyết Luân nói với cô, cha con bé chưa từng qua lại cùng những cô gái khác, còn có cha rất hối hận với những gì gây ra ẹ, lúc đó cô thậm chí còn tự nói với mình, Đồng Hoài Sướng chắc có lẽ vẫn còn yêu mình.

Cứ như vậy, Đồng Hoài Sướng như được rửa sạch không ít hình tượng hư hỏng trước kia. Thế nhưng La Thanh Nhạc vẫn không nói ra những lời trong lòng. Tổn thương năm đó quá nặng, có đôi khi nhớ tới hẳn cô liền rất tức giận, cho dù hẳn có nói gì cô cũng không nghe lọt tai.

Hiện tại, cô cũng phải thay đổi thái độ, ít nhất Đồng Hoài Sướng vẫn là cha của đứa nhỏ. Trước mặt đứa nhỏ, cô nên cho hẳn một chút mặt mũi, duy trì sự tôn trọng của đứa nhỏ đối với cha nó.

Thứ ba, Pe ter gọi điện thoại cho cô hẹn gặp mặt tại một nhà hàng, Đồng Hoài Sướng sẽ mang Tuyết Luân đến.

“Bởi vì Tuyết Luân nói muốn ăn cùng cả cha lẫn mẹ một bữa cơm”

Yêu cầu nghe thật hợp lý. Cô không thể cự tuyệt, nếu không có vẻ như cô đang kiểm chuyện gây hẳn.

La Thanh Nhạc tự nói với mình, tất cả đều là vì con gái!

Cho nên sau khi tan việc cô liền đi tới nhà hàng, nhìn thấy Tuyết Luân cùng Đồng Hoài Sướng đã chờ bên trong từ lâu.

Nghênh đón cô, quản lý nhà hàng nói: “Bà Đồng, mời đi bên này”

La Thanh Nhạc nhú mày, nhưng cô không phản bác, chỉ sợ bản thân lại lộ ra biểu tình khó chịu, như vậy thì bữa cơm này thật sẽ nuốt không trôi.

“Mẹ!” Tuyết Luân vui vẻ kêu to, cũng khiến cho cô tạm thời quên đi khó chịu “Mẹ mau tới đây, nơi này này!”

Cô cười đáp lại con gái, nhưng khi nhìn đến Đồng Hoài Sướng, cô lập tức liền cảnh giác.

Thay đổi này Đồng Hoài Sướng đương nhiên cũng để ý, nhưng hẳn không muốn vạch trần, tránh phá hủy thời khắc này.

Hắn nhẹ nhàng hỏi: “Em muốn ăn cái gì?”

“Tôi nghĩ rằng đến đây để nói chuyện của Tuyết Luân, ăn cái gì hẳn không phải là mục đích chính của tôi”

“Bây giờ là thời gian dùng bữa tối, chúng ta có thể vừa ăn vừa nói chuyện!”

“Thật sự phải giả bộ bộ dáng vui vẻ hòa thuận, anh mới có thể thỏa mãn sao?”

“Chẳng lẽ phải vĩnh viễn đối chọi gay gắt, em mới cảm thấy vui sao?” Hắn hậm hực. Hắn muốn tạo cho cô niềm vui, nhưng dường như hẳn có làm cái gì thì La Thanh Nhạc đều mất hứng.

“Tôi sẽ cố thoải mái một chút, bởi vì tôi chưa từng nghĩ đến để ăn cái gì, miễn cho hôm nào đó anh lại giả bộ bộ dáng đại ân đại đức với tôi” Cô chưa quên lúc trước Đồng Hoài Sướng từng nói cái gì với mình.

“Anh biết là anh sai rồi, anh chỉ cảm thấy... không có cách nào thu hút sự chú ý của em, cho nên anh nghĩ làm cho em tức giận có vẻ là biện pháp nhanh nhất”

Đồng Hoài Sướng cũng không hiểu mình bị làm sao, vài lần hẳn có cơ hội có thể thay đổi tất cả, kết quả đều bị sự xúc động phá hủy, ngược lại càng khiến cho La Thanh Nhạc càng lúc càng không tha thứ cho hẳn.

“Đây chính là sự khác biệt lớn nhất của chúng ta. Cho đến bây giờ anh vẫn còn là người không thể khai thông”

“Thanh Nhạc, anh hy vọng em có thể chú ý đến những thay đổi của anh. Anh thật sự muốn sửa chữa lại những lỗi lầm lúc trước, em có thể tin tưởng anh, anh bây giờ làm tất cả chỉ là mong muốn...”

“Nói chuyện Tuyết Luân đi! Anh định làm như thế nào?”

La Thanh Nhạc đánh gãy lời của hần, cô không muốn nghe những câu muốn thay đổi của hần nữa. Hần nói hần sẽ sửa chữa, cô phải đáp lại như thế nào đây? Đồng Hoài Sướng dừng nghĩ tới chuyện cô sẽ giang rộng hai tay chào đón hần trở lại bên cạnh mình, muốn nghĩ cũng dừng nghĩ!

“Ngoại trừ chuyện trường học, anh không biết em có ý kiến gì không?”

“Tôi không ý kiến gì cả, nhưng tôi có thể gánh một nửa học phí, anh chỉ cần bảo người nói cho tôi biết con số, tôi sẽ đưa chi phiếu đến cho anh”

“Em nghĩ rằng anh đến đây là để nói cái này với em sao?”

“Em nghĩ rằng anh đến đây là để nói cái này với em sao?”

“Với tính cách người Đồng gia, anh đương nhiên không có khả năng đến nói với tôi chuyện này. Thế nhưng tôi đến đây chính là muốn nói với anh chuyện đó” Ban đầu cô nghĩ sẽ nói chuyện một cách uyển chuyển, khách sáo, nhưng sau khi thấy Đồng Hoài Sướng thì bộ dáng đã được chuẩn bị sẵn liền biến mất không còn bóng dáng.

Có đôi khi La Thanh Nhạc nghĩ rằng mình có thể không chế được cảm xúc, nhưng vừa nhìn thấy hần, cô lại như thay đổi thành một người khác, nhịn không được lại muốn khiêu khích hần, đồng thời chứng minh rằng mình đã khác xa với một La Thanh Nhạc năm đó.

“Anh chỉ muốn nghe một chút ý kiến của em, giống như em ở chung với Tuyết Luân, có cảm thấy nó thích hợp học thêm cái gì hay không? Bởi vì chúng ta đều có một khoảng thời gian sống chung với con bé, chúng ta có thể trao đổi kinh nghiệm cho nhau”

“Tuyết Luân muốn học cái gì?” Cô cúi đầu hỏi con gái “Ví dụ như khiêu vũ, đàn dương cầm, vi-ô-lông, hoặc là học vẽ...”

Ánh mắt con bé không ngừng đảo tới đảo lui trên người cha mẹ, con bé cảm thấy không khí hôm nay có gì đó không đúng.

“Con không muốn, như vậy con sẽ không có thời gian ở cùng với cha mẹ!” Tuyết Luân đột nhiên lắc đầu nói “Buổi sáng con học ở trường, nếu tan học mà còn đi học nữa thì con sẽ không có thời gian ở cùng hai người. Cha về nhà cũng sẽ không gặp được con. Hai người lúc nào cũng bận, con muốn đem thời gian của mình chia đều cho cha mẹ. Cho nên nếu như học những thứ đó, con sẽ không có nhiều thời gian”

Tuyết Luân nói rất đúng, dù sao bọn họ không phải ở cùng một mái nhà. Tuyết Luân hết giờ học không phải ở cùng Đồng Hoài Sướng, thì sẽ được đưa đến chỗ cô ở qua đêm.

“Con thật sự không muốn học những thứ khác sao? Dù sao con còn nhỏ, đi học có lẽ sẽ gặp được nhiều bạn mới!” La Thanh Nhạc vẫn là muốn bé suy nghĩ lại.

“Con đã có rất nhiều bạn ở trường rồi, hay là hai người không muốn chơi cùng con?” Con bé con lo lắng hỏi.

“Không, đương nhiên là không phải rồi!”

Hai người trăm miệng một lời vội vàng trả lời, sau đó cùng liếc nhìn nhau.

“Tuyết Luân, con không muốn học những thứ khác cũng được, mẹ chỉ là nghĩ rằng con muốn làm quen thêm nhiều bạn mới” La Thanh Nhạc vội vàng giải thích.

“Cha cũng nghĩ như vậy, con muốn ở cùng một chỗ với cha, cha thật sự rất vui!” Đồng Hoài Sướng tuyệt không để ý mình có biến thành ông cụt hay không, dù sao hần đã mất quá nhiều, thậm chí nghĩ thêm chút thời gian ở cùng với con gái càng tốt.

“Sau này chúng ta vẫn có thể giống như vậy, ba người cùng nhau ăn cơm sao? Con thích chúng ta cùng nhau ăn cơm, như vậy có thể cùng nhau trò chuyện” Con bé lại đưa ra vấn đề. “Mẹ, có thể chứ?” Tuyết Luân tràn đầy chờ mong nhìn La Thanh Nhạc “Chúng ta cũng không thể thường thường cùng nhau ăn cơm sao?”

Trực giác nói cho La Thanh Nhạc biết, phải mau chóng cự tuyệt “Ngày mai có thể mẹ sẽ có việc bận...”

Cố này nhất định đã dùng nhiều lần, cô thậm chí còn chưa nói xong, cái đầu nhỏ của Tuyết Luân bèn cúi xuống, một câu cũng không chịu nói.

Đồng Hoài Sướng nhẹ nhàng xoa đầu con gái, giống một người cha rất biết quan tâm. Mà La Thanh Nhạc chỉ ngồi ở một bên, nhìn bọn họ âm thầm quan tâm lẫn nhau, bản thân mình lại như một người mẹ không quan tâm gì đến con gái.

“Không sao đâu, ngày mai cha làm khoai tây chiên cho con ăn được không?”

Tuyết Luân gật gật đầu, bữa cơm từ lúc đó không còn tiếng cười.

Bọn họ giống người một nhà, mà La Thanh Nhạc chỉ cảm thấy mình là như người ngoài, hoàn toàn không thể cùng bọn họ nói chuyện.

Cô sợ hãi mình mở miệng nói liền sẽ đáp ứng hết các yêu cầu của con gái. Cô lại càng sợ đáp lại lời của Đồng Hoài Sướng, vừa mở miệng ra sẽ nói càng nhiều lời khó nghe. Bữa cơm này hoàn toàn bị cô làm hỏng.

Điều này làm cho cô khó chịu. Cho tới bây giờ cô đều chưa từng nghĩ Đồng Hoài Sướng sẽ là một người cha tốt, nhưng bây giờ biểu hiện ôn hòa của hắn lại rất giống như thế. Tuyết Luân thậm chí không liếc mắt nhìn mình, điều này làm cho La Thanh Nhạc cảm thấy cực kỳ khổ sở.

Tuy rằng thời gian Tuyết Luân ở cha tương đối nhiều, nhưng La Thanh Nhạc vẫn cho rằng cô mới là người tốt hơn. Trẻ con không thể không có mẹ, có ai hơn một người mẹ cơ chứ? Hơn nữa cô còn có một con chó có thể chơi cùng Tuyết Luân, thế sao con bé lúc này lại thoát như thích cha hơn mẹ chứ?

Cùng là phụ nữ với nhau, cô lại càng thắc mắc!

Thật vất vả mới ăn xong bữa cơm, trừng phạt nghiêm khắc mới thật sự bắt đầu... Tuyết Luân thế nhưng lại tỏ vẻ muốn về nhà ngủ, đêm nay không tới nhà cô.

La Thanh Nhạc ngây ngẩn cả người, cô vốn không thể tưởng tượng Tuyết Luân sẽ nói như vậy, nhưng vì bảo vệ mặt mũi, cô cũng không mở miệng khẩn cầu con bé đi cùng mình. Tuy nhiên để Tuyết Luân đi theo Đồng Hoài Sướng, chưa sót trong lòng cũng càng ngày càng lớn...

Một thời gian La Thanh Nhạc không thấy Đồng Hoài Sướng gọi điện tới ỉnh, cô đã nghĩ rằng mình đã bị xa lánh.

La Thanh Nhạc thừa nhận biểu hiện của mình không tốt, cô luôn nói ra những lời không dễ nghe, cũng luôn khiến cho con gái, cô luôn dùng một cái cớ để từ chối con bé, cũng khó trách Tuyết Luân không cần nghe cô nói hết cũng đã có thể đoán được cô muốn nói cái gì.

Cô cũng muốn gọi điện thoại cho Tuyết Luân, ít nhất cô có thể biết gần đây con gái đang làm những gì. Thế nhưng gọi điện thoại nhất định sẽ gặp Đồng Hoài Sướng, điều này làm cho cô chùn bước.

Cô luôn sợ sẽ phải nói chuyện cùng hắn, sau đó sẽ có nhiều chuyện khác xảy ra khiến cô không thể chịu đựng. Tuy nhiên cô thật lòng quan tâm đến Tuyết Luân, cô thật sự không biết phải làm như thế nào.

Ngay khi cô đang không biết làm sao, Đồng Hoài Sướng gọi điện thoại đến như một nhánh thang giải cứu vấn đề nan giải của cô...

“Là anh, anh có chuyện muốn nói với em”

“Anh đưa Tuyết Luân tới sao?” La Thanh Nhạc chủ động hỏi.

“Thật ra là nó không muốn đến chỗ em, nhưng nó muốn gặp Phật Liệt Khắc. Anh có thể nhờ người mang Phật Liệt Khắc tới nhà anh chơi với nó không?”

“Ý của anh là... con bé không muốn đến chỗ tôi? Không muốn gặp tôi? Chỉ muốn gặp chó của tôi?”

Điện thoại đầu kia trầm mặc một chút, giống như là chấp nhận lời của cô.

La Thanh Nhạc quả thật khó có thể tưởng tượng đây là sự thật, con gái của cô vẫn luôn đáng yêu, nhưng nó lại không thích mình, mà việc này Đồng Hoài Sướng cũng biết, đây quả thật khiến cô cảm thấy cực kỳ khó chịu.

“Nó nói với anh như vậy sao? Hay là anh cố ý khiến cho nó nghĩ như vậy? Nó vẫn đều ở cùng anh, nhất định là anh đã nói cái gì với nó...”

“Mẹ, mẹ làm sao vậy, tại sao mẹ luôn không thích cha?” Điện thoại đầu kia đột nhiên có thanh âm của Tuyết Luân, thanh âm đó tràn ngập sự phẫn nộ.

“Tuyết Luân...” La Thanh Nhạc bị giọng nói này làm cho hoảng sợ, cô không nghĩ tới Tuyết Luân cũng ở bên cạnh nghe mình nói chuyện cùng Đồng Hoài Sướng. Đồng Hoài Sướng nói mấy câu cùng Tuyết Luân, sau đó mới nói với La Thanh Nhạc: “Anh cho người đi đón Phật Liệt Khắc, có thể chứ?”

“Con bé đâu? Bây giờ nó đang làm cái gì?”

“Anh bảo nó trở về phòng”

“Tôi muốn nói chuyện với con bé”

“Bây giờ em mới nói như vậy... Con bé đã không muốn nói chuyện với em”

La Thanh Nhạc nhất thời không nói được tiếng nào, cô biết đôi khi mình thật sự có chút quá phận.

“Anh bảo người đến đón Phật Liệt Khắc, có thể chứ?”

Không được! Cô nhất định phải gặp Tuyết Luân, cô không thể để cho con gái chán ghét mình. Vất vả lắm cô mới có thể mở rộng trái tim mình, cho con gái bé bỏng của mình hiện diện trong đó. Bây giờ cô đã yêu thích con bé, nhưng Tuyết Luân lại bắt đầu chán ghét cô, đó cũng không là điều cô muốn!

“Tôi... Tôi mang nó đến”

La Thanh Nhạc không muốn mọi chuyện trở nên phức tạp, điều cô có thể làm chính là bù đắp lại những lời mình đã nói.

Liều lĩnh đến chỗ Đồng Hoài Sướng, tâm tư của cô đều đặt hết trên người con gái. Tay ôm Phật Liệt Khắc một cách Phật Liệt Khắc, tâm tình ngũ vị tạp trần (1).

(1) Ngũ vị tạp trần: Năm vị giác của nhân gian bao gồm chua, mặn, ngọt, đắng, cay.

“Con bé đang ở trong phòng”

Đồng Hoài Sướng dẫn cô đến bên phòng, gõ cửa.

“Tuyết Luân, mẹ mang Phật Liệt Khắc đến cho con”

“Con chỉ muốn Phật Liệt Khắc, con không cần mẹ, mẹ không thích cha...”

“Con chỉ muốn Phật Liệt Khắc, con không cần mẹ, mẹ không thích cha...”

Đồng Hoài Sướng nhìn La Thanh Nhạc một cái, thấy trong mắt cô có xấu hổ.

“Nhưng mà mẹ rất tốt với con. Con không phải rất muốn nhìn thấy Phật Liệt Khắc sao? Bà giờ Phật Liệt Khắc đã đến đây rồi, con có muốn gặp nó không?”

Qua vài giây, cánh cửa rốt cuộc cũng mở ra, con bé xuất hiện sau cánh cửa nhưng khi nhìn thấy La Thanh nhạc, con bé lập tức lại quay đầu đi chỗ khác “Con chỉ cần Phật Liệt Khắc là được rồi”

“Tuyết Luân, con không cần mẹ sao?” La Thanh Nhạc khó chịu hỏi.

“Mẹ bận rộn như vậy, về sau không cần đến tìm con nữa” Tuyết Luân đáp trả bằng những lời cô thường dùng để lấp cớ.

“Sau này mẹ đều đem thời gian rảnh rỗi đến chơi với con được không?”

“Không cần... mẹ không thích cha, cha rất tốt với con, mẹ chán ghét cha, con cũng chán ghét mẹ!”

Tuyết Luân cuối cùng nói ra rằng con bé chán ghét mình, đây đối với La Thanh Nhạc mà nói chính là một sự đả kích lớn. Trong một khoảng thời gian ngắn, La Thanh Nhạc không nói nên lời.

“Tuyệt Luân, con không thể nói như vậy, mẹ vì con mà đưa Phật Liệt Khắc tới đây, con còn nói như vậy sao?”

“Phật Liệt Khắc cũng rất đáng thương, mẹ lúc nào cũng không có thời gian, Phật Liệt Khắc giống con rất hiếm khi được nhìn thấy mẹ, còn không phải tự ngược đãi chính mình sao?” Tuyệt Luân nói một cách đúng lý hợp tình.

“Tuyệt Luân, nếu con còn không lễ phép như thế, cha sẽ đem con đuổi về Mi!” Đồng Hoài Sướng nhin không được uy hiếp nói.

Con bé nghe vậy liền khóc lên “Nhưng mà mẹ không thích cha, chúng ta cùng đi ăn cơm... mẹ cũng không có cười với cha. Cha cùng mẹ nói chuyện, mặt mẹ đều không tốt. Con không muốn mẹ như vậy...”

Tuyệt Luân nói đều là sự thật, La Thanh Nhạc cũng tự mình hiểu được, may mà Đồng Hoài Sướng không nhân cơ hội bỏ đá xuống giếng phê bình mình. Tuy nhiên những lời nói của con gái vẫn khiến cô khó có thể chấp nhận được.

“Về sau mẹ sẽ không như thế với cha nữa, hơn nữa mỗi ngày đều đi chơi cùng với Tuyệt Luân, được không?” La Thanh Nhạc nhin không được đỏ hốc mắt, cô đã không còn biện pháp thu hồi tình yêu của mình dành cho con gái, tình thế bây giờ cô không thể không tìm cách vãn hồi.

“Mẹ nói dối. Mỗi lần mẹ đều nói bận rộn công việc, muốn con chờ mẹ rảnh rồi, con vẫn chờ, chờ thật là lâu... chờ cho đến khi con đã lớn mẹ vẫn không có thời gian. Mẹ vốn dĩ không thích con... Mỗi lần đều là con hẹn mẹ đi thật nhiều nơi, mẹ cũng kêu con chờ mẹ có thời gian rảnh sẽ đi, mỗi lần đều luôn như vậy”

Từng câu từng chữ như những nhát dao đâm vào tim La Thanh Nhạc.

Cô thật không ngờ mọi chuyện lại biến thành như vậy. Nếu cho tới bây giờ cô chưa từng gặp con gái mình, có lẽ Tuyệt Luân nói gì cô cũng sẽ không cảm thấy khổ sở. Thế nhưng bọn họ đã có cảm tình với nhau, đột nhiên bị ghét bỏ, bảo cô làm sao có thể không thương tâm cho được?

Nước mắt của La Thanh Nhạc chảy xuống không ngừng. Cô không hề để ý người bên cạnh là Đồng Hoài Sướng, cũng không cần biết mình đang ở đâu, mọi áp lực từ trước đến giờ như bùng nổ trong lúc này.

“Thanh Nhạc...” Đồng Hoài Sướng cũng không nghĩ tới La Thanh Nhạc sẽ khóc như vậy, ít nhất trước giờ biểu hiện của cô vẫn là lãnh đạm. Thế nhưng sau khi cô nghe những lời Tuyệt Luân nói, cô đã khóc. Điều này khiến cho hắn hoảng sợ.

Thanh Nhạc ngồi xổm xuống mà khóc, buông Phật Liệt Khắc, làm cho nó đi tìm cô chủ nhỏ.

Quả nhiên, Tuyệt Luân nhìn thấy Phật Liệt Khắc liền vui vẻ hơn, so với nhìn thấy mẹ củ mình cũng là vui hơn, đóng lại cửa phòng.

Hai người cứ đứng ngoài cửa như vậy, hai người đều chân tay luống cuống.

“Tất cả mọi chuyện đều do tôi tự tìm sao? Từ trước đến giờ tôi vốn không có dành tình cảm con bé...” La Thanh Nhạc thì thào như tự nói.

“Con bé còn chưa hiểu chuyện, suy nghĩ của nó bây giờ có thể nói như nước sông so với đại dương”

Đồng Hoài Sướng nói với La Thanh Nhạc, lúc trước Tuyệt Luân nói cho hắn biết muốn đến Đài Loan là vì muốn ở cùng một chỗ với cha mẹ. Thế nhưng mỗi lần nó đều tràn ngập nhiệt tình tìm tới mẹ, lại phải chịu một gáo nước lạnh, lâu dần cũng khiến nó tức giận.

“Anh biết bởi vì quan hệ của chúng ta, em chưa bao giờ chủ động gọi điện thoại cho con bé, cũng luôn muốn tránh xa bọn anh, thậm chí... cho dù gặp mặt em cũng không chịu giả vờ vui vẻ. Thế nhưng mà đối với một đứa nhỏ mà nói, điều đó có ảnh hưởng rất lớn. Nó vẫn luôn hy vọng mình có thể sống bên cạnh cha mẹ, bởi vì từ nhỏ nó chỉ biết có mỗi ông bà nội, cho nên...”

“Cho nên toàn bộ là lỗi đều do tôi, bởi vì tôi không chịu phối hợp với con bé, giả vờ như chúng ta là một gia đình hòa thuận vui vẻ sao?” La Thanh Nhạc lau khô nước mắt nhìn hắn, nói tiếp: “Tại sao anh không nói cho con bé biết rằng chúng ta sẽ không thể trở thành người một nhà? Cái gia đình này đã không còn

tồn tại từ khi nó còn chưa ra đời. Các người tạo cho nó ảo tưởng, sau đó lại đến trách cứ tôi không thành toan giấc mộng đẹp của nó. Chẳng lẽ điều này là công bằng sao?”

“Thanh Nhạc, em mới là người không có công bằng? Mộng đẹp của nó chính là cả gia đình vui vẻ ngồi cùng một chỗ, ăn một bữa cơm, không có khắc khổ, không có tức giận, thậm chí không có sắc mặt khó xem, cứ như vậy ăn một bữa cơm thôi em cũng làm không được. Em nghĩ nó còn có yêu cầu gì khác đây?”

Thậm chí em luôn không có thời gian, con bé muốn gặp mặt đều phải hẹn trước. Em đã làm cái gì hả? Ngay cả con chó của em cũng có thời gian ở bên nó nhiều hơn một người mẹ như em! Ngay từ đầu em đã kháng cự làm mẹ của nó, bây giờ biến thành như vậy, em còn muốn mọi người cùng nhau gánh vác sai lầm của em sao?

Được thôi! Anh có thể thay em gánh vác, dù sao cả đời này em đều chỉ nghĩ rằng là anh thiếu em, dù sao chỉ cần bất cứ thứ gì có liên quan tới anh đều là lỗi của anh. Em có nghĩ tới đứa nhỏ này khi sinh, anh vốn dĩ không biết gì cả hay không? Mà điều anh chỉ có thể làm bây giờ, cũng chỉ là tận lực khiến cho nó vui vẻ. Anh không giống em, giống như toàn bộ thế giới này đều phải lạnh lùng theo em thì em mới cam tâm! Anh yêu Tuyết Luân, anh nguyện ý vì con bé làm mọi chuyện, anh vĩnh viễn sẽ không giống như em!”

Sắc mặt La Thanh Nhạc tái nhợt, cô biết những điều Đồng Hoài Sướng trách cứ đều là sự thật. Thế nhưng vì sao hẳn có quyền chỉ trích cô? Cho tới bây giờ đều là cô chỉ trích người khác, người đó phải là cô mới đúng!

“Làm như vậy thật sự sẽ khiến cho em vui vẻ sao? Em trả thù anh, em vĩnh viễn đều phải dùng bộ mặt đó với anh, anh không có ý kiến, dù sao đó là anh xứng đáng. Thế nhưng với một đứa nhỏ em cũng như vậy sao? Em không thể cứ thích nó liền ôm nó một cái, không thích nó sẽ đem nó đẩy ra xa. Một đứa nhỏ có thể cảm thấy em có thích nó hay không, nó cũng không phải là một con chó! Có lẽ Phật Liệt Khắc cũng nghĩ như vậy, chỉ là không giống như Tuyết Luân có thể nói ra lời mà thôi”

“Đồng Hoài Sướng, anh dựa vào cái gì nói với tôi những thứ này? Tôi sợ dĩ làm như vậy, chẳng lẽ không có quan hệ với anh sao? Nếu không phải tại anh, tôi sẽ phải trả giá sao? Tôi sẽ sợ cùng mọi người tiếp xúc sao? Tôi không chịu nổi lại một lần nữa tiếp nhận sự đả kích, tôi không chịu nổi sự đùa bỡn của Đồng gia các người!”

Anh vui vẻ có thể sẽ đưa nó đến Đài Loan, ngày nào đó các người không vui thì lại mang nó đi, còn tâm tình của tôi thì sao? Còn không phải là tự tôi chữa lành vết thương hay sao? Các người vốn dĩ chưa từng đứng trên lập trường của tôi mà suy nghĩ!” La Thanh Nhạc quát.

“Em muốn anh chịu trách nhiệm bao lâu? Chuyện quá khứ, anh sẽ gánh lấy, em trách anh như thế nào anh cũng có thể nhận. Bây giờ liên quan đến Tuyết Luân, em cũng muốn ngồi trên đầu anh sao? Anh sợ em nhớ nó, cho nên mang nó đến Đài Loan gặp em, em có cảm ơn anh sao?”

Em chỉ sợ nó, em sợ bản thân mình sẽ thích nó, sợ phải trả giá, sợ cuối cùng nó theo anh rời đi thì sẽ không bao giờ... trở về nữa! Chẳng lẽ bây giờ em không có năng lực tìm nó trở về sao? Em vẫn đều nói em đã thay đổi, em độc lập, em có quyền muốn cái gì sẽ làm cái đó. Thế nhưng em lại quá nhất gan khi đối mặt với tính cảm, thậm chí ngay cả tình thân cơ bản nhất cũng em không dám tranh giành!”

Tuyết không giống cô, năm đó cô vì yêu có thể buông tay với mọi thứ. Thế nhưng cô bây giờ hoàn toàn đã thay đổi, hẳn không tin La Thanh Nhạc thật sự có thể thay đổi hoàn toàn như thế.

“Tôi phải tranh giành như thế nào đây? Tôi có thể tranh giành đến cuối cùng, nhưng các người chỉ biết cười nhạo tôi chỉ theo ý mình. Lúc trước anh đã nói như thế nào? Tình yêu của tôi là một loại áp lực, khi các người không còn cần nữa, tôi giống như một lần xì hơi!”

9. Chương 9

Chương 9

“Anh không phải đã nói với em, lúc ấy vì muốn em rời đi cho nên anh mới nói những lời như vậy!” Sắc mặt Đồng Hoài Sướng thay đổi, hẳn biết mình năm đó đã nói rất nhiều điều không nên nói.

“Không phải! Lúc ấy anh vốn dĩ là muốn như vậy!” La Thanh Nhạc kiên quyết phủ định.

“Cho nên em chưa bao giờ tin tưởng rằng anh yêu em, đúng không?”

Đây mới là vấn đề mấu chốt.

Cô cho rằng tất cả những gì hắn làm năm đó đều chỉ là đùa giỡn tình cảm của cô, cho nên La Thanh Nhạc không thể chấp nhận. Cho dù hắn có làm cái gì, cô đều cảm thấy đó không phải là thật lòng. Cô có thể không tin hắn, nhưng năm đó hắn thật sự đã có tình cảm với cô!

“Đó là sự thật, không quan hệ tôi có tin hay không”

“Sao em có thể nói như vậy? Hận thù phải chăng đã che mắt em rồi? Em thật sự cảm thấy anh không yêu em, mà còn có thể cười em sao? Em đã quên chúng ta cũng từng có một khoảng thời gian hạnh phúc sao? Anh không phải kẻ xấu xa như vậy, anh đã nói, anh không cần trở thành một kẻ phụ tình trong lòng em! Anh muốn chính là một cơ hội mà thôi, anh không muốn lại làm em tổn thương thêm lần nữa!”

“Tôi nói rồi, tôi đối với anh đã không còn thù hận. Anh với tôi mà nói chỉ là một người ngoài, khoảng thời gian kia đã sớm không còn giá trị với tôi nữa”

“Tại sao em cứ muốn trốn tránh vậy?”

Đồng Hoài Sướng cầm tay cô, lúc này hắn không thể lại để cô xem như mình không tồn tại.

“Em vì muốn trốn anh nên mới không chịu để ý đến Tuyết Luân. Mỗi lần ba người chúng ta ở bên nhau em lại muốn trốn tránh, rốt cuộc em muốn trốn cái gì? Anh đã nói, anh sẽ không lại tổn thương em, anh vĩnh viễn cũng sẽ không lại làm cho em thương tâm! Vì sao em không thể tin tưởng anh?”

“Tôi vì cái gì mà phải tin tưởng anh? Anh cũng không phải là gì của tôi cả!” Cô cố gắng muốn tránh thoát khỏi tay hắn, nhưng không thể.

Đồng Hoài Sướng không để ý sự giãy dụa của cô, ra sức ôm cô vào trong ngực. Không để ý sự phản đối của cô, cúi đầu hôn lên môi của cô, không cho cô nói tiếp.

Hắn không cần nghe những lời đã thương người của La Thanh Nhạc nữa. Bọn họ rõ ràng vẫn còn yêu nhau, vì sao luôn phải tổn thương nhau như vậy?

Hắn vẫn nhớ rõ mỗi một nụ cười của La Thanh Nhạc, mỗi một lần cô nói cô yêu hắn, mỗi lần cô khóc không biết nên làm gì khi gặp mẹ của hắn, còn có cô không muốn đối mặt với sự thật, nói cho hắn biết cô không muốn hắn nói lời chia tay!

Tất cả hắn vẫn đều ghi tạc trong lòng, nhưng giờ phút này trong lòng ngực của hắn...cô gái đó lại không thể đối mặt với những tình cảm đó, ngay cả yêu cũng đều không muốn trả giá.

Nếu tất cả đều là do hắn một tay tạo thành, vậy hắn nguyện ý bù lại!

Nụ hôn của hắn đã dọa La Thanh Nhạc!

Bọn họ xa cách nhau rất lâu, không thích hợp làm ra động tác thân mật như vậy. Thế nhưng khi Đồng Hoài Sướng hôn cô, lòng của cô thể nhưng lại giống trước đây, vì hắn mà xao động.

“Vì sao mà anh không phải là gì của em? Vì sao anh lại không phải? Vì sao anh phải chịu thống khổ cả đời khi anh đã biết quay đầu lại? Chẳng lẽ chúng ta không thể trở lại như trước sao? Chúng ta không phải đã cùng nhau sống chung với những đau khổ rồi sao? Vì sao chúng ta không thể có cơ hội để bắt đầu một lần nữa? Em nói cho anh biết vì sao đi!

Em thật sự muốn chúng ta phải sống như vậy cả đời sao? Chúng ta bây giờ đều tốt hơn so với trước kia rất nhiều, hơn mấy nghìn mấy vạn lần, em lại một lòng cố chấp ghi nhớ chuyện cũ. Em nghĩ rằng anh phải theo em cùng nhau chịu khổ mới là nghiêm túc yêu sao? Em nghĩ rằng lúc em rời đi, anh không đau lòng sao?

Em cảm thấy được một người chồng không nuôi nổi vợ mình sẽ có cảm giác gì? Vì sao em vẫn không chịu nghĩ giúp anh? Vì sao cứ muốn dùng những chuyện này mà tra tấn mọi người xung quanh? Toàn bộ người trên thế giới này đều biết em bị tổn thương, đều biết em đau lòng, nhưng em lại giữ chặt nó trong lòng, như vậy thì có gì tốt?”

Hắn ôm chặt cô trong lòng, rất sợ khi buông lỏng ra thì La Thanh Nhạc sẽ rời xa hắn.

“Cho nên? Anh muốn biện minh vì chính mình mà thôi! Anh vĩnh viễn đều làm đúng, người khác thì giống như những kẻ ngốc luôn làm những điều thừa thãi, không cần thiết! Vì sao tôi không thể chấp nhất những chuyện đã qua? Vì sao tôi không chịu tha thứ? Đó là bởi vì lúc nào tôi cũng khắc khắc nhắc nhở chính mình rằng, không được phạm phải sai lầm cũ, cho dù mất đi tất cả tôi cũng sẽ không hối tiếc, vì dù sao những gì tôi có thể mất cũng đã mất đi rồi”

“Em còn có anh, hơn nữa em rõ ràng cũng yêu Tuyết Luân mà!”

“Yêu?” La Thanh Nhạc chậm chọc lặp lại “Yêu, chính là không cần thiết ọi người hạnh phúc. Đây là điều mà tôi học được từ anh!”

Lúc trước cô không yêu cũng chỉ vì tình yêu của cô đã mang đến bất hạnh. Sợ dĩ cô trở nên cực đoan, không muốn tin tưởng bất kỳ kẻ nào, toàn bộ đều chỉ vì bảo vệ chính mình mà thôi.

“Bây giờ chẳng lẽ anh còn không thể cho em hạnh phúc sao? Anh vì em mà thay đổi nhiều như vậy, anh không hề có quan hệ với những người phụ nữ khác, thậm chí đã phân chia ranh giới cùng Vân Tú. Anh cố gắng làm việc, hy vọng có thể mang lại năng lực kinh tế, để cho em cùng con được hưởng cuộc sống tốt nhất.

Anh đón Tuyết Luân về Đài Loan, cho em gặp nó. Cho dù em luôn nói những lời lạnh nhạt với anh, anh đều ở đây chờ em. Như vậy anh vẫn không thể mang lại hạnh phúc cho em sao?” Đồng Hoài Sướng gần từng tiếng, hắn sẽ không buông tha dễ dàng như vậy.

Nhưng hắn phải biết rằng La Thanh Nhạc cần cái gì, chỉ cần cô cho hắn còn có cái gì không đủ, hắn cũng có thể cố gắng sửa đổi khuyết điểm, cho đến khi cô chấp nhận hắn mới thôi.

“Hạnh phúc của tôi do tôi nắm giữ, một chút tôi cũng không muốn lấy được thứ gì từ anh!” La Thanh Nhạc đáp lại một cách lạnh lùng. Cho dù Đồng Hoài Sướng có ôm cô, dùng những lời nói ngọt ngào để nói lên tình cảm của hắn vẫn dành cho cô, cô cũng đều không muốn tin tưởng.

“Anh cùng Tuyết Luân luôn luôn ở đây chờ em”

Đồng Hoài Sướng rất cuộc cũng nhượng bộ, hắn biết La Thanh Nhạc không dễ dàng bị thuyết phục, mà hắn cũng không muốn bức bách cô. Bọn họ xác thật là cần thời gian.

“Cha con anh sẽ chờ em, cho đến khi em nguyện ý đón nhận bọn an mới thôi. Nhưng anh hy vọng cho dù em không chịu đón nhận anh, cũng đừng buông tha con bé. Nó đã không có cha mẹ nhiều năm. Tuy rằng anh không thể lập tức cho nó một gia đình hoàn hảo, nhưng em không thể bởi vì sự tồn tại của anh mà làm cho nó thiếu đi tình thương ấm áp của mẹ”

“Con bé đã không cần tôi, chẳng lẽ anh không nghe nó nói gì sao?” La Thanh Nhạc vừa nhớ tới những lời Tuyết Luân nói, hốc mắt lại phấp hồng.

“Anh nói rồi, em có thể đi tranh giành tình cảm mà! Em có thể nói cho nó biết, em không phải là không cần nó. Em không phải mới vừa đáp ứng sẽ dành nhiều thời gian chơi với nó sao? Con bé chỉ là một đứa nhỏ, có đôi khi nói chính là nói mà thôi”

Đồng Hoài Sướng vươn tay nhẹ vỗ về mặt của cô, nhìn cô khóc mà đau lòng.

La Thanh Nhạc miệng cứng rắn, kỳ thật lòng của cô đều yếu ớt hơn so với bất luận cái gì. Thân thể của cô vì bị con gái cự tuyệt mà phát run, lời nói của Tuyết Luân thật sự đã tổn thương cô.

“Ngày mai là ngày nghỉ, ngày mai chúng ta đưa con bé ra ngoài chơi, cả ngày đều chơi cùng với nó, nó nhất định sẽ rất kinh ngạc, có lẽ nó sẽ tin rằng em đang nói thật”

“Cả ngày?” La Thanh Nhạc có chút dao động.

“Đúng, cả ngày. Tối nay em ở lại đây, ngủ cùng với con. Nếu con bé biết đêm nay em sẽ ở đây nhất định sẽ rất vui. Con bé khá giống em, đôi khi lòng nghĩ một đằng thì miệng lại nói một nẻo. Anh sẽ nói chuyện với nó trước, sau đó vào cùng nó, như vậy được không?”

Đồng Hoài Sướng nghĩ ra biện pháp lấy lòng, tay vẫn đặt ở hông cô, một tay lau nước mắt cho cô, đáy mắt còn mang theo chờ mong cùng đau lòng.

La Thanh Nhạc nhìn những động tác liên tiếp của hắn, thế nhưng lại chần chờ, cô không phải vẫn đang hận hắn sao?

Vì sao trong lòng cô vẫn là hy vọng có thể có người ôm cô, bảo vệ cô...

Không được! Cô không thể yếu ớt như vậy, La Thanh Nhạc, mày phải kiên cường! Hít Hít mũi, cố nhịn nước mắt rơi xuống, mà Đồng Hoài Sướng cũng buông cô ra, cúi đầu nhẹ giọng nói với cô.

“Bây giờ anh sẽ đi nói với con bé, hai người đều là phụ nữ, em nhất định sẽ có cách khiến nó hết giận em. Con bé dù sao cũng chỉ là một đứa nhỏ, tức giận nói mấy câu, nói xong lại quên thôi”

Đồng Hoài Sướng xoay người đi vào phòng Tuyết Luân, để lại cô một mình đứng đó.

La Thanh Nhạc chỉ cảm thấy nơi vừa được ôm vẫn duy trì độ ấm, mà đoạn trí nhớ bị cô quên kia cũng đang dần trở lại...

Tuyết Luân vẫn còn giận La Thanh Nhạc, đêm nay cô ở lại trong phòng Đồng Hoài Sướng. Đã lâu rồi cô chưa từng ngủ cùng ai.

La Thanh Nhạc thậm chí mặc quần áo ngủ của Đồng Hoài Sướng, vốn dĩ cô không ngủ được, cô muốn về nhà. Bởi vì cô nghĩ Tuyết Luân thật sự chán ghét cô, bị con gái xa lánh cô thật sự rất đau lòng, nhưng là cô vẫn kiên trì ở lại.

Cô hiểu nếu Tuyết Luân biết cô qua đêm ở đây, nhất định cũng sẽ không có phản ứng, nhưng cô vẫn cứ ở đây.

Nằm trên giường lẩn lộn một đêm, ngoại trừ chuyện của Tuyết Luân, Đồng Hoài Sướng cũng là một trong những nguyên nhân khiến cô mất ngủ.

Những thứ này khiến cô cảm thấy rất bất an.

Người kia cô vẫn luôn tìm cách né tránh, nhưng bây giờ lại là chính cô tìm tới hắn, thậm chí còn ở trong phòng hắn ngủ một đêm, cảm giác này rất khó nói.

Trước kia cô cũng từng ảo tưởng sẽ có một ngày có thể ở chung một phòng cùng Đồng Hoài Sướng, cho dù phòng không lớn, chỉ cần là nhà của bọn họ, bọn họ nhất định có thể sống thật hạnh phúc.

Nhưng chuyện đã trôi qua quá nhiều năm. Hắn cũng đã có nhà, nhưng khi cô ở trong căn phòng này, trong lòng lại hoàn toàn không cảm thấy hai chữ “hạnh phúc”.

Một đêm này đã là giới hạn của cô. Mở to mắt, La Thanh Nhạc quả nhiên nhìn thấy Tuyết Luân đứng ở trước giường như đang giật mình nhìn mình.

“Mẹ... Có phải sau này mẹ đều ở đây hay không?”

Trái tim một đứa con nít quả thật mềm mại. Vừa nhìn thấy mẹ trong phòng, toàn bộ sự kiên trì tối hôm qua của Tuyết Luân đều biến mất.

“Đêm qua không phải mẹ đã nói với con, sau này sẽ bù đắp cho con thật nhiều sao?” La Thanh Nhạc không nói rõ, nhưng lại cho Tuyết Luân một lời khẳng định mà con bé muốn.

“Hôm nay chúng ta có thể cùng đi chơi sao?”

“Có thể” Nhìn nụ cười xuất hiện trên mặt Tuyết Luân, lúc này La Thanh Nhạc mới khẳng định tối hôm qua ở lại đây là quyết định sang suốt.

“Cha nói chờ mẹ chuẩn bị xong là có thể đi. Con vốn muốn gọi mẹ dậy, nhưng cha lại nói không thể gọi mẹ”

“Được rồi, mẹ đi rửa mặt”

La Thanh Nhạc đứng lên, sửa sang lại một chút mới đi ra khỏi phòng. Sau đó liền nhìn thấy Đồng Hoài Sướng đang giúp Phật Liệt Khắc đeo vòng cổ.

Phật Liệt Khắc như đã biết được đi ra ngoài chơi, an phận nằm trong lồng ngực hắn, ngửa đầu vẫy đuôi. Mà cái vòng cổ kia cô chưa từng thấy...

“Đó là vòng cổ mới?” La Thanh Nhạc mở miệng hỏi.

“Đúng, con đi dạo phố với cha, cha đã mua nó đó” Tuyết Luân vui vẻ nói “Cha còn mua rất nhiều thứ, còn có giường mới của Phật Liệt Khắc, quần áo mới... cái gì cũng đều có, như vậy Phật Liệt Khắc mới có thể cảm thấy nơi này là một gia đình”

Nghe con gái nói như vậy, Đồng Hoài Sướng chạy nhanh tới nói một câu “Anh chỉ là hy vọng lần sau nó tới nơi này sẽ thấy tự nhiên”

“Đi thôi!” La Thanh Nhạc không tỏ thái độ gì, chỉ là thản nhiên nói “Nếu phải đi ra ngoài chơi, chúng ta nên xuất phát bây giờ!”

Cô không muốn nói bất cứ cái gì phá hủy giờ phút này. Có lẽ trong lòng, cô cũng muốn có một cuộc vui chơi đúng nghĩa.

Điều này cũng từng là giấc mộng của cô, chỉ cần một lần là được rồi. Trong lòng, cô cũng muốn có một gia đình đầy đủ.

Bọn họ đến vườn ô mai, hái rất nhiều ô mai về nhà, còn đi ăn cơm, cuối cùng mang theo Tuyết Luân đến vườn bách thú một chuyến.

Trên đường, Tuyết Luân mệt mỏi ôm Phật Liệt Khắc ngủ ở ghế sau. Thỉnh thoảng La Thanh Nhạc quay đầu lại nhìn hai đứa, trên mặt cũng mang theo vui mừng.

“Nó thoạt nhìn thật vui vẻ, anh nghĩ đêm nay nó nhất định sẽ ngủ rất ngon, hẳn là sẽ không lại bắt anh kể chuyện cổ tích”

“Anh là đang khoe nó đối xử tốt với anh sao?”

Biểu hiện của con gái với Đồng Hoài Sướng chưa bao giờ thể hiện trên người cô, cho dù cô nói cái gì, Tuyết Luân cũng luôn nghe theo, thoạt nhìn như cô có một đứa con gái rất ngoan ngoan. Thế nhưng La Thanh Nhạc cũng từng nghi ngờ, con gái có chút sợ mẹ nó.

Đồng Hoài Sướng quay đầu lại nhìn con bé một cái, nhú mày, nhưng trên mặt đã có ý cười. Hắn đã bắt đầu điều chỉnh tâm tính, hiểu La Thanh Nhạc nói những lời này cũng chỉ đang muốn bảo vệ mình mà thôi, không hoàn toàn là muốn công kích hắn.

“Cũng không phải, nó chỉ nghĩ rằng anh sẽ không cự tuyệt nó cái gì”

“Mà mẹ nó thì luôn cự tuyệt nó!”

Đúng vậy! Cô quả thật thường xuyên cự tuyệt yêu cầu của Tuyết Luân, cô thừa nhận.

“Nó chỉ cần một chút thời gian, hơn nữa nó làm như vậy cũng không có sai. Có lẽ anh là muốn bồi thường cho nó, cho nên có đôi khi ngay cả nói lời cự tuyệt đều nói không nên lời” Đồng Hoài Sướng khẳng định: “Ngoại trừ con bé, anh cũng muốn bồi thường cho em...”

“Tôi không cần bồi thường. Anh nói đúng, cuộc sống của chúng ta bây giờ xác thực tốt hơn rất nhiều so với năm đó, tôi thậm chí còn hiểu được phải vì mình mà sống, mà không phải chấp nhận chuyện tình cảm, cố gắng muốn bắt giữ hư ảo gì đó”

Đã qua nhiều năm, qua đi cái thời cô muốn mua cái gì đó nhưng không thể. Cuộc sống của cô lúc đó đều là vì tình cảm, cô bởi vậy mới mất đi chính mình. Bây giờ cô đã có rất nhiều sự lựa chọn, cô có thể lựa chọn một cuộc sống thật tốt.

“Anh thường nghĩ, em quả thật có lý do giận anh. Anh không biết đoạn thời gian kia em sống như thế nào, thậm chí không biết quãng thời gian em mang thai ra sao. Anh biết khi đó em chỉ có một mình, một mình ở nước ngoài, cũng không có bạn bè, cha mẹ anh có thể sắp xếp cho em ở một nơi nào đó, sau đó...”

“Tất cả cũng không bi thảm như anh nghĩ. Thật ra tôi lại rất hoài niệm những ngày đó, không ai làm phiền tôi, cũng không có ai hỏi lung tung. Có lẽ là từ khi đó tôi mới bắt đầu phát hiện ra mình thích hợp với cuộc sống độc thân, hơn nữa cuộc sống đó thật là tự tại”

Cô không nói rakhổ sở năm đó của mình. Thực tế lúc đó cô vốn dĩ cự tuyệt thân cận cùng bất luận kẻ nào, ra nước ngoài chờ sanh con, cô vẫn đều chỉ có một mình.

Tiếng Anh của cô tiến bộ thần tốc, bởi vì lâu lâu Đồng gia mới sai người đến đưa cô đến bệnh viện kiểm tra, xác định đứa bé trong bụng của cô khỏe mạnh. Phần còn lại cô đều một mình làm. Có đôi khi cô nhớ lại, cũng không biết lúc trước vì sao mình lại có thể cô đơn một mình tại nơi đất khách quê người, ngôn ngữ cũng không tốt mà vẫn có thể sống sót.

Nhưng tất cả những điều đó đối với cô mà nói, có lẽ cô sẽ không còn có thể trải qua.

“Người của anh... bọn họ có để ý em không?”

Nếu đứa bé trong bụng của cô thật sự là của Đồng gia, vậy bọn họ không có khả năng hoàn toàn không trông nom, đúng không?

“Bọn họ cho tôi tiền, với tôi thế là đủ rồi!”

Cô ở Mĩ chỉ gặp qua bà Đồng một lần, về sau cho đến khi tốt nghiệp họ mới lại gửi cho cô một bức thư. Cô chưa gặp qua ai trong Đồng gia, ngay cả khi sanh ra đứa nhỏ, cô cũng chỉ liên lạc qua điện thoại với bà Đồng.

“Bọn họ... không ai ở bệnh viện cùng em có phải hay không?”

“Anh có cần trách móc bọn họ nặng nề như vậy không? Đấy cũng không phải trách nhiệm của bọn họ. Cho tới bây giờ bọn họ đều không có nghĩa vụ phải để ý đến tôi, bọn họ thậm chí không cần phải... làm cho tôi bất kỳ một chuyện gì!”

“Bọn họ ít nhất có thể nói cho anh biết, anh có thể vì em mà làm những chuyện đó!” Đồng Hoài Sướng vẫn không thể chấp nhận mình lại bỏ qua đoạn thời gian kia.

Nhưng La Thanh Nhạc nghe xong lời của hắn, chỉ là quay đầu nhìn bên ngoài cửa sổ. Cô cũng không muốn đáp lại hắn.

“Thanh Nhạc... Cho tới bây giờ anh chưa từng nghĩ sẽ phải làm một thằng đàn ông bội bạc” Hắn đã nhắc lại nhiều lần, hắn không muốn La Thanh Nhạc hận hắn.

Lời của hắn làm cho La Thanh Nhạc lắc lắc đầu, cộng thêm một tiếng thở dài.

“Bây giờ nói cái này cũng không còn cần thiết!”

“Nhưng anh quả thật đã phụ em!”

“Vậy thì như thế nào? Tôi còn sống, tôi lại không có tự tử. Anh đối với tôi mà nói, cũng không có quan trọng như vậy”

“Nhưng anh hy vọng em biết, em đối anh rất quan trọng”

“Tôi sẽ làm như chưa nghe thấy câu này” La Thanh Nhạc không nói gì nữa, cô đã có một ngày vui vẻ, cô cũng không muốn gì hơn nữa.

Mối quan hệ bây giờ giữa bọn họ cũng chỉ vì Tuyết Luân, ngoại trừ Tuyết Luân, cô không hề để ý đến những thứ khác. Cô chỉ tận lực khiến mình không chán ghét người này, nhưng cũng không có nghĩa là cô phải chấp nhận Đồng Hoài Sướng, đó là hai việc hoàn toàn khác nhau.

Thế nhưng Đồng Hoài Sướng cũng không có ý khiến cho khoảng cách giữa hai người lại thêm xa cách. Hắn bắt đầu thường xuyên xuất hiện bên cạnh La Thanh Nhạc.

Một nhà ba người bọn họ luôn cùng nhau ăn cơm, La Thanh Nhạc thậm chí nhận ra ba người ở cùng một chỗ dường như càng lúc càng tự nhiên. Đồng Hoài Sướng như một người chồng, xử lý hết tất cả mọi chuyện. Đôi khi cô bình tĩnh lại, còn phát hiện ra mình đang nắm tay Đồng Hoài Sướng, mà động tác kia tự nhiên

đến mức khiến cô dường như cũng không để ý đến. Càng miễn bần đến ánh mắt của hắn nhìn cô, giống như đang nhìn thứ mà hắn yêu mến. Ánh mắt kia khiến cô hoảng hốt, nhưng cô lại không muốn thừa nhận mình muốn ở bên cạnh hắn.

Cho dù không có ai xuất hiện, cũng thường điện thoại tới lui. La Thanh Nhạc thử không quan tâm đến điện thoại của hắn, nhưng lại lo lắng có phải hắn thật có chuyện quan trọng phải nói với mình hay không...

Cô muốn nghe thanh âm của hắn, muốn hắn nói nhiều một chút, nhưng cô luôn thuyết phục mình phải tránh xa. Cô chỉ là sợ Đồng Hoài Sướng có việc gấp muốn nói với mình, hơn nữa lại có liên quan đến Tuyết Luân. Cô phải làm sao bây giờ?

Nghĩ vậy, cô liền nhận điện thoại của hắn.

Nhưng hôm nay cô quyết định có chút thay đổi...

“Tối nay anh sẽ nấu cơm, em muốn ăn cái gì?”

Đồng Hoài Sướng gần như đã trở thành đầu bếp chuyên nghiệp. Chiều nào hắn cũng đưa Tuyết Luân đi siêu thị, sau đó về nhà nấu cơm, rồi gọi điện thoại cho La Thanh Nhạc qua ăn cơm.

“Tôi... Tôi nay tôi có chút việc”

“Có chuyện gì sao? Chờ em xong việc thì ăn cũng được, ăn muộn một chút cũng không sao”

“Tôi có hẹn ăn tối”

“Cùng Robert sao?”

“Đúng”

La Thanh Nhạc thừa nhận mình đúng là phải đi ăn cơm cùng Robert, mà cô đáp ứng Robert chỉ là muốn tự chứng minh rằng mình cũng có thể có một cuộc sống của riêng mình, không cần mỗi ngày phải ở chung cùng bọn họ.

Đầu bên kia điện thoại, Đồng Hoài Sướng trầm mặc một hồi. Hắn biết rõ bản thân không có tư cách để ghen tuông, hơn nữa hắn cũng không muốn vì Robert mà gây chuyện cùng La Thanh Nhạc.

“Khi nào thì em về?”

“Tôi không biết” Cô thật sự không biết “Có thể là đến khuya”

“Vậy...” Đồng Hoài Sướng không biết mình còn có thể nói cái gì.

Hắn nghĩ La Thanh Nhạc đã cắt đứt liên lạc cùng Robert. Thời gian này La Thanh Nhạc vẫn luôn ở cùng bọn họ, hắn còn nghĩ rằng mình có hy vọng. Tại sao lại thành như thế này?

“Tôi phải đi họp, gặp lại sau”

Không đợi Đồng Hoài Sướng nói thêm điều gì, La Thanh Nhạc đã cúp điện thoại. Thế nhưng làm như vậy cũng không khiến cho cô cảm thấy thắng lợi, ngược lại còn có một chút áy náy. Cô lại học theo hắn, làm tổn thương hắn, lại còn làm như đây là chuyện đương nhiên. Thế nhưng khi cô thật sự làm như vậy, lại không có cảm giác vui vẻ thỏa mãn.

La Thanh Nhạc ôm tâm trạng lung lay đi ăn cơm cùng Robert. Cô vẫn nghĩ nếu đêm nay cô không tới chỗ Đồng Hoài Sướng dùng cơm, thì có phải cuộc sống sau này của bọn họ cũng sẽ thay đổi hay không? Cảm giác này đều được viết rõ trên mặt cô.

Ngay cả Robert cũng nhận ra, hắn còn cười cô rằng rõ ràng là muốn ở bên cạnh gia đình mình, nhưng lại có chết cũng không thừa nhận.

Mà La Thanh Nhạc cũng chỉ mạnh miệng phản bác bọn họ không phải người nhà, cuối cùng cô còn cố ý kéo dài thời gian, không muốn trở về quá sớm, chỉ sợ chính mình về nhà sớm thì tất cả sẽ không đúng như những gì cô nghĩ tới. Cô thật sự lại bị Đồng Hoài Sướng làm cho đau đầu.

Nhưng mà khi về tới nhà, cô mới nhận ra có chuyện không ổn...

Bình thường chỉ cần cô vừa mở cửa ra, Phật Liệt Khắc nhất định sẽ nhào ra nghênh đón cô. Thế nhưng đêm nay cô lại không thấy bóng dáng của Phật Liệt Khắc.

Cô nghĩ thầm rằng có thể Phật Liệt Khắc đã ngủ rất say, cho nên mới không nhận thấy được mình về đến nhà. Cô vào trong tìm Phật Liệt Khắc, nhẹ giọng gọi thế nhưng đều không nghe thấy đáp lại, đi tới chỗ vệ sinh của Phật Liệt Khắc, cô mới phát hiện Phật Liệt Khắc như bị tiêu chảy...

” Phật Liệt Khắc?”

Rửa sạch nhà vệ sinh, cô trở về phòng tiếp tục tìm con chó, cuối cùng thấy nó nằm cuộn tròn dưới góc bàn, đôi mắt suy yếu mở ra nhìn cô, bộ dáng không hề nhúc nhích làm cho tim La Thanh Nhạc đập thật nhanh.

Cô chạy nhanh đến ôm lấy Phật Liệt Khắc vào trong lòng, chú chó nhỏ đã không còn hoạt bát hiếu động như trước, chỉ suy yếu thờ dãn như nói với cô nó không khỏe, đây quả thật làm cho La Thanh Nhạc sợ hãi!

Lúc này điện thoại đột nhiên vang lên, cô hy vọng đây là Đồng Hoài Sướng gọi tới. Thế nhưng cô lại hy vọng hăn có thể giúp mình.

“Xin chào?”

“Em đã về” Thật đúng là hăn gọi tới!

Đồng Hoài Sướng không yên tâm cô cùng Robert ra ngoài ăn cơm, cho nên cố cưỡng ép mình không được gọi cho cô. Dần vật vất vả lắm bây giờ hăn mới dám bấm điện thoại.

Hăn cũng không muốn nói gì với La Thanh Nhạc, chỉ là muốn xác định cô đã về đến nhà hay chưa, như vậy tối nay hăn mới có thể ngủ ngon giấc.

Nhưng điện thoại vừa được bắt, hăn cảm thấy thanh âm của La Thanh Nhạc như phát run, giọng điệu rõ ràng là không bình thường.

“Có chuyện gì sao?”

“Phật Liệt Khắc hình như xảy ra chuyện...” Mới vừa mở miệng, nước mắt của La Thanh Nhạc liền rơi xuống, thanh âm cũng bắt đầu nghẹn ngào.

“Em mang nó xuống dưới nhà, anh lập tức qua đó”

10. Chương 10

Chương 10

Vừa nhìn thấy Đồng Hoài Sướng, La Thanh Nhạc quả thật như nhìn thấy cứu tinh. Cô vừa khóc vừa kể lại tình huống của Phật Liệt Khắc. Cô rất muốn nín khóc, cũng hiểu được chính mình kích động sẽ dọa đến Tuyết Luân, nhưng tình huống của Phật Liệt Khắc bây giờ, cô thật sự không nhịn được.

Đồng Hoài Sướng nhìn ra chú chó nhỏ trong ngực Thanh Nhạc rất yếu. Trước kia mỗi lần hăn nhìn thấy Phật Liệt Khắc, nó luôn rất vui vẻ không ngừng vẫy đuôi với hăn. Bây giờ nó rõ ràng không ổn, hơn nữa La Thanh Nhạc vừa lên xe, Phật Liệt Khắc liền ới ra.

Tình huống này khiến cả Thanh Nhạc và Tuyết Luân sợ hãi hét lên, hại hăn thiếu chút nữa nhảy ra khỏi xe, chỉ có thể không ngừng an ủi hai người.

“Sẽ không sao đâu, hai người bình tĩnh nào. Thanh Nhạc, giúp anh tìm xem bệnh viện nào mở cửa 24h trong ngày?”

Bởi vì lúc này đã muộn, muốn vào giờ này đến bệnh viện thú y cũng chỉ sợ không gặp được bác sĩ.

La Thanh Nhạc nghe thấy hăn nói, mở to hai mắt nhìn cuốn sổ trong tay, nhìn thấy trên đó ghi rõ có một phòng khám thú ý khám đêm gần Đài Bắc.

Tại sao lại lại có cái này? Cho dù hăn có tìm ngay lập tức cũng không có khả năng nhanh như vậy! Hiển nhiên Đồng Hoài Sướng vốn có mục đích.

“Bởi vì Tuyết Luân phải ở cùng anh, cho nên anh tìm kiếm các bệnh viện và các bác sĩ chuyên khoa nhi khám chữa cả ban đêm, khi đó Phật Liệt Khắc đứng lúc nằm dưới chân cho nên anh cũng tiện thể tìm luôn cho Phật Liệt Khắc, để tránh đến lúc cần lại không tìm thấy bệnh viện. Chỉ là thật không nghĩ đến sẽ phải dùng tới nó”

Đồng Hoài Sướng không đợi hỏi đã giải đáp thắc mắc cho cô.

Lời nói của hắn làm cho La Thanh Nhạc rất cảm động, những cái này trước đây cô chưa bao giờ nghĩ tới.

Nhìn Phật Liệt Khắc bị cơn nôn mửa hành hạ, vốn dĩ là một chú chó lúc nào cũng mạnh khỏe bây giờ lại trở nên ốm yếu như vậy, ngoại trừ sợ đến phát khóc thì căn bản cô cũng không biết mình nên làm cái gì? Nếu Đồng Hoài Sướng không có gọi điện thoại đến, cô nhất định sẽ lúng túng, chỉ sợ dù có đưa Phật Liệt Khắc ra ngoài cũng không tìm thấy bệnh viện.

Tìm ra nhà một bác sĩ ở gần đây, cô muốn đến đó thật nhanh.

Cô nuôi Phật Liệt Khắc lâu như vậy, cho tới bây giờ cũng chưa từng gặp phải chuyện này. Mỗi kì cô đều dẫn nó đi tiêm ngừa, mỗi tháng tới bệnh viện kiểm tra sức khỏe, chưa một lần bỏ qua. Thế nhưng bây giờ Phật Liệt Khắc lại bị nặng như thế, cô quả thật lo lắng.

Đồng Hoài Sướng tức tốc lái xe đến chỗ bác sĩ gần nhất.

Sắc mặt La Thanh Nhạc trắng bệch ôm lấy Phật Liệt Khắc, cả người cứng ngắc không nói, thậm chí ngay cả lúc bác sĩ hỏi chuyện, cô cũng dại ra, hoàn toàn không có phản ứng.

Cũng may còn có Đồng Hoài Sướng, hắn kể sơ qua tình huống một lần. Nhìn con chó nhỏ suy yếu ngay cả đứng cũng không vững, Đồng Hoài Sướng mặc dù lo lắng cũng không còn cách nào, chỉ có thể trở thành trụ cột cho La Thanh Nhạc, tạo cho cô chút sức lực để duy trì.

Hắn biết Phật Liệt Khắc đối với La Thanh Nhạc quan trọng như thế nào, cho nên bằng mọi giá cũng phải cứu cho được Phật Liệt Khắc.

Bác sĩ nói Phật Liệt Khắc bị thổ tả, có thể là do viêm ruột phải tới bệnh viện kiểm tra.

Vừa nghe bác sĩ nói như vậy, mặt La Thanh Nhạc liền tái nhợt. Cô bịt chặt miệng chỉ sợ mình sẽ khóc ra tiếng, nhưng cho dù bịt miệng, tiếng khóc rất nhỏ vẫn khiến người ta nghe thấy.

Đồng Hoài Sướng chỉ có thể vỗ vai giúp cô ổn định cảm xúc.

“Không sao, chỉ là vào bệnh viện một chuyến thôi mà. Nơi này cách nhà không xa, bác sĩ sẽ cho nó truyền nước biển, sáng ngày mai chúng ta lại đến xem nó, nó sẽ khỏe thôi” Hắn không ngừng an ủi La Thanh Nhạc, một tay nắm tay con gái, một tay giữ lấy bả vai La Thanh Nhạc, lúc này hắn đứng là cây cột trụ cho cả hai người.

La Thanh Nhạc miễn cưỡng gạt đầu, nhưng tâm tình lại rất kém.

Sau khi cô về nước, chỉ có Phật Liệt Khắc làm bạn. Nếu Phật Liệt Khắc xảy ra chuyện gì, cô phải làm sao đây?

Trong lòng cô, Phật Liệt Khắc giống như sinh mệnh của cô. Đồng Hoài Sướng sẽ rời đi, Tuyết Luân cũng sẽ rời đi, nhưng Phật Liệt Khắc vẫn sẽ luôn tươi cười, vĩnh viễn ở bên cạnh cô. Nếu nó có chuyện gì, vậy...

Một đôi tay ấm áp ôm lấy cô, Đồng Hoài Sướng như muốn cho cô sự quan tâm.

Thanh Nhạc ngẩng đầu nhìn hắn một cái, nhìn ánh mắt lo lắng của hắn, cô một câu cũng không nói được, nhưng hiển nhiên sự phòng bị của cô với hắn đã được giải trừ.

“Chúng ta để Phật Liệt Khắc ở tại chỗ này, nếu có chuyện gì anh sẽ tới. Trễ thế này để Tuyết Luân đi theo là vì ở nhà có một mình nó, bây giờ mọi chuyện cũng ổn rồi, muộn rồi tối nay em có thể trông con bé hộ anh không?”

Nói là phải trông Tuyết Luân, thật ra Đồng Hoài Sướng yên tâm cô về nhà một mình. Nếu cô ở trong nhà hắn, hắn có thể chăm sóc cho cô.

Bây giờ nếu không tới nhà hấn, cô biết làm thế nào bây giờ? La Thanh Nhạc không biết mình về nhà như thế nào? Cô chỉ nhớ rõ Đồng Hoài Sướng vẫn nắm tay cô, vào lúc cô cần nhất, hấn vẫn luôn xuất hiện kịp thời!

Về nhà của Đồng Hoài Sướng, cô cùng Tuyết Luân ngủ chung một chiếc giường. Con gái ôm cô, cho cô không ít an ủi.

Đồng Hoài Sướng giúp cô lấy áo ngủ, lấy chăn, cô trở thành người được chăm sóc, nhưng cô cũng chỉ lo lắng cho Phật Liệt Khắc.

Điều này với bọn họ thật rất bất công, nhất là với Tuyết Luân...

Lúc này cô hấn phải kiên cường, nhưng cô lại chính là người đang khóc. Cô hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi nếu như Đồng Hoài Sướng không đến giúp cô, cô và Phật Liệt Khắc sẽ như thế nào?

Đêm nay cô hoàn toàn mất ngủ, nhưng cô lại sợ nếu trở mình sẽ đánh thức Tuyết Luân. Thậm chí cô còn không nhớ rõ mình đã thiếp đi như thế nào, chỉ biết khi cô tỉnh dậy, người bên cạnh lại là Đồng Hoài Sướng, hấn đang nhìn cô với ánh mắt tràn đầy quan tâm.

“Em tỉnh? Anh bảo Tuyết Luân không gọi em. Buổi sáng anh đã gọi điện thoại đến bệnh viện, bác sĩ bảo nó đã qua cơn nguy kịch, nhưng phải đợi ổn định lại chúng ta mới có thể đem nó về” Đồng Hoài Sướng đem tình huống của Phật Liệt Khắc nói lại với cô.

La Thanh Nhạc nhìn hấn, chỉ cảm thấy ngay cả mở mắt cũng đã hao hết sức lực của mình. Cô biết hai mắt đã sưng lên vì cô khóc cả đêm qua. Dầu biết với đôi mắt sưng húp này, hôm nay nhất định không thể gặp người khác, nhưng lúc này cô không còn quan tâm nữa.

“Em muốn đến bệnh viện một chuyến” Cô vừa tỉnh đã muốn đến gặp Phật Liệt Khắc.

“Ăn cơm trước đã, anh đi chuẩn bị một chút rồi chúng ta cùng đi”

“Không cần, em đi một mình được rồi”

Bây giờ cô có chút hối hận vì tối hôm qua đã qua đêm ở chỗ này. Cô vốn dĩ không thể chăm sóc cho Tuyết Luân, ngược lại còn khiến con bé phải lo lắng cho mình.

“Cùng đi đi! Tuyết Luân đã thức dậy từ rất sớm, nó nói là em phải mang Phật Liệt Khắc về, nó nghĩ là nó hại Phật Liệt Khắc sinh bệnh. Bởi vì hôm trước ăn cơm xong, nó mang Phật Liệt Khắc ra ngoài tản bộ, có thể lúc đó Phật Liệt Khắc đã ăn bậy cái gì đó mới có thể sinh bệnh. Để Tuyết Luân đi với chúng ta, con bé có lẽ tốt hơn một chút”

“Nhưng mà bác sĩ nói... chó nhiễm loại bệnh này, rất có thể sẽ chết... Nếu con bé thấy Phật Liệt Khắc...”

Hơn nữa Phật Liệt Khắc yếu ớt như vậy, nhớ lại bộ dáng ngày hôm qua của Phật Liệt Khắc, La Thanh Nhạc lại nhin không được muốn khóc.

Đồng Hoài Sướng rút khăn lau nước mắt cho cô, ngồi bên người ôm lấy cô an ủi: “Bác sĩ nói hôm nay nó đã khỏe rồi, anh nghĩ sẽ không có chuyện gì đâu”

“Hôm qua em về nhà không thấy nó, bình thường nó đều chờ em ở cửa, em phải tìm rất lâu mới thấy nó dưới gầm bàn. Ngày hôm qua, lúc ra cửa em không có phát hiện nó có gì khác thường không, nó vẫn luôn rất ngoan, rất khỏe mạnh”

Tự trách cùng áy náy tra tấn La Thanh Nhạc, cô luôn cảm thấy mình có thể chăm sóc cho Phật Liệt Khắc, nhưng bây giờ Phật Liệt Khắc lại đổ bệnh.

“Em không thể chăm sóc cho ai được cả” Cô tự trách.

“Phật Liệt Khắc chỉ là bị viêm ruột, hướng chỉ mấy giống chó nhỏ đều chơi trên mặt đất, không cần thận liêm phải thứ gì đó dơ bẩn đều có thể nhiễm khuẩn, điều này cũng rất khó lòng phòng bị được. Hơn nữa em đều có đưa Phật Liệt Khắc đi kiểm tra hàng tháng, sức đề kháng của nó cũng đã tăng lên rất nhiều, em đã hoàn thành trách nhiệm của mình rồi”

“Nếu Phật Liệt Khắc chết...” Nước mắt của cô lại bắt đầu rơi.

“Em còn có bọn anh mà! Anh với Tuyết Luân sẽ luôn ở bên em” Đồng Hoài Sướng nhẹ nhàng nói.

Lời này nghe thật uất ức, nhưng La Thanh Nhạc chỉ lau nước mắt, thử giữ vững tâm trạng không muốn trả lời hẳn. Tuy rằng cô có thể cảm nhận được sự quan tâm của hẳn là thật, nhưng bây giờ trong lòng cô chỉ có Phật Liệt Khắc.

“Ăn một chút gì trước đã. Mặc dù là anh nấu nhưng Tuyết Luân cũng giúp, chút nữa em khen con bé một câu, nó nhất định sẽ rất vui” Đồng Hoài Sướng nói.

Kết quả, Đồng Hoài Sướng trở thành một người đàn ông thời đại mới hoàn hảo, còn cô trở thành một người phụ nữ thất bại.

La Thanh Nhạc chỉ có thể gật gật đầu, đi theo hẳn xuống dưới. Hình ảnh một người mẹ trong mắt con gái của cô đã hoàn toàn bị hủy hoại, cô là một người mẹ kém cỏi.

“Tuyết Luân cũng rất lo lắng cho em. Nó biết em rất yêu Phật Liệt Khắc, em cũng đừng khóc nữa, đừng làm con bé thêm lo lắng” Đồng Hoài Sướng an ủi dỗ dành cô.

Khi bọn họ còn trẻ, Đồng Hoài Sướng chính là một đứa trẻ lớn xác. Cho dù quan tâm cô, cũng chỉ dùng những lời hung ác để biểu đạt, chưa bao giờ giống như bây giờ, nhỏ nhẹ nói chuyện cùng cô.

Thế nhưng khi nghe hẳn nói như vậy, La Thanh Nhạc cũng lau khô nước mắt, hít hít mũi, cố ổn định cảm xúc. Khi bọn họ bước vào phòng, cô mới phát hiện dọc theo đường đi, Đồng Hoài Sướng đều nắm tay mình.

Đi theo Đồng Hoài Sướng đến phòng bếp, nhìn thấy Tuyết Luân đã ngồi trên bàn ăn.

“Mẹ, mẹ yên tâm, chờ Phật Liệt Khắc khỏe lại, con nhất định sẽ chăm sóc nó thật tốt, sẽ không đưa nó ra ngoài ăn bậy. Cha nói chờ nó khỏe lại, sẽ mua một căn nhà khác có sân vườn thật rộng cho Phật Liệt Khắc ở đó chơi đùa ăn uống” Tuyết Luân nói.

La Thanh Nhạc quay đầu lại nhìn Đồng Hoài Sướng, chỉ thấy hẳn mỉm cười gật đầu “Anh nghĩ Phật Liệt Khắc xứng đáng được hưởng những thứ này...”

“Phật Liệt Khắc không thích chơi trên cỏ!”

“Phật Liệt Khắc không thích chơi trên cỏ!” La Thanh Nhạc nhin không được phải nhắc nhở hẳn, đó là điều cổ quái duy nhất của Phật Liệt Khắc.

“Chúng ta có thể mua căn nhà lớn hơn một chút, cho nó chạy ở trong nhà cho đã nghiền” Đồng Hoài Sướng tuyệt không để ý nhà của hẳn có thể bị con chó nhỏ phá hư hay không.

Hẳn nhìn thấy cô khóc hẳn lại không có cách nào dỗ dành cô, hẳn chỉ có thể tìm cách làm thế nào khiến cho những chuyện này không thể lại xảy ra một lần nữa.

Mà điều thứ nhất hẳn nghĩ tới chính là mua một căn nhà mới có vườn hoa, sau này muốn tản bộ cũng có thể ở nhà tản bộ, như vậy có lẽ có thể giảm bớt những chuyện không may. Thế nhưng hẳn lại quên mất Phật Liệt Khắc không thích cỏ.

“Nó chỉ là một con chó nhỏ mà thôi, nơi này lớn như vậy đã đủ với nó rồi. Chỉ cần về sau chúng ta mang nó đi ra ngoài chơi thì nhớ cẩn thận một chút, đừng để cho nó ăn cái gì trên mặt đất, có lẽ sẽ không xảy ra chuyện nữa” Chuyện cho tới bây giờ, La Thanh Nhạc chỉ có thể nói như vậy.

Con gái nhỏ cùng cha liếc mắt nhìn nhau một cái.

“Được rồi!” Trên mặt con gái không còn lo lắng, ít nhất hôm nay mẹ đã không còn giống như tối hôm qua, như vậy Tuyết Luân cũng an tâm không ít. Cô bé vội vàng thúc giục nói: “Mẹ, mẹ nhanh ngồi xuống ăn đi, sau đó chúng ta cùng đi thăm Phật Liệt Khắc”

La Thanh Nhạc ngồi xuống, cầm lấy cái bát Đồng Hoài Sướng đưa tới, nhìn đĩa mì xào trên bàn, tuy rằng đơn giản, nhưng nhìn rất ngon.

Thật ra tay nghề của hẳn cũng không được tốt lắm, nhưng hẳn vẫn có chút tiến bộ, cũng bởi vì hẳn hay xuống bếp, cho nên La Thanh Nhạc chưa từng ghét bỏ tay nghề của hẳn, chỉ là..

Không khó ăn, nhưng cô đều phê bình tay nghề của hần. Không hiểu sao biết lúc này đây, cô lại không nói một lời.

Cô thật sự không muốn hắt một bát nước lạnh cho Đồng Hoài Sướng. Mỗi một lần hần đối xử tốt với cô, cô luôn không đáp lại. Bây giờ Phật Liệt Khắc lại gặp chuyện không may, vừa gọi điện thoại, không đến năm phút Đồng Hoài Sướng đã đưa Tuyết Luân đến dưới lầu nhà cô, giúp cô xử lý mọi chuyện.

Cô biết Đồng Hoài Sướng thật sự đã thay đổi, mà La Thanh Nhạc cũng chưa từng nghĩ đến chuyện sẽ có ngày mình ngồi trong nhà Đồng Hoài Sướng. Ngay lúc cô khó khăn nhất, bối rối nhất, hai người bọn họ luôn ở bên cô, hơn nữa giống như bọn họ vốn nên như thế, tất cả đều là tự nhiên.

Cảm giác này rất quái lạ, La Thanh Nhạc muốn giả bộ nhưng trong lòng lại hiểu rất rõ rằng quan hệ giữa ba người đã có chút thay đổi, cô chỉ sợ không thể tiếp tục bộ dáng trước đây mà thôi.

Cô thật muốn có người bầu bạn, cô quả thật hy vọng con gái của cô có thể yêu mình. Thế nhưng kiên cường do cô cố gắng tạo ra đã bị phá hủy hoàn toàn.

Ăn cơm xong, bọn họ cùng nhau đến bác sỹ thú y thăm Phật Liệt Khắc.

Phật Liệt Khắc nằm úp sấp ở trong lồng, ánh mắt nhìn cô không chút sức lực.

Bác sỹ nói nó đã có có chuyển biến, lúc này La Thanh Nhạc mới yên lòng. Bác sỹ vốn còn muốn để cho Phật Liệt Khắc ở lại thêm một ngày, nhưng bởi vì Phật Liệt Khắc đã có thể tự ăn cơm cho nên bác sỹ cho phép bọn họ mang nó về nhà.

Đồng Hoài Sướng đề nghị cô mang nó về nhà hần, như vậy ba người có thể cùng nhau chăm sóc. Sở dĩ La Thanh Nhạc đồng ý là bởi vì cô sợ hãi Phật Liệt Khắc lại xảy ra chuyện, một mình cô không có cách nào xử lý.

Bây giờ Đồng Hoài Sướng dường như có chút đáng tin, mà nếu Tuyết Luân ở bên cạnh cô, có lẽ cô sẽ có một chút bình tĩnh. Cho nên sau khi mua chút đồ cho chú chó nhỏ, ba người bọn họ cùng nhau mang theo Phật Liệt Khắc về nhà Đồng Hoài Sướng.

Đồng Hoài Sướng tự mình sửa sang lại một chiếc giường nhỏ, khiến cho chú chó nhỏ ngày xưa luôn nằm trên sàn nhà có chỗ chơi mới. Động tác của hần vẫn ôn nhu như vậy, giống như Phật Liệt Khắc là một đứa con nhỏ khác của hần. Cần thận cho nó uống nước, uống thuốc, bộ dáng hần ôm nó như hần trước đây luôn ôm nó.

Mà hai người phụ nữ dựa sát vào nhau ngồi bên cạnh hần, nhẹ giọng nói chuyện liên quan đến Phật Liệt Khắc, hần thoạt nhìn thật sự giống như một người cha...

Đột nhiên, hần như là nhớ ra cái gì đó liền quay đầu lại nhìn La Thanh Nhạc. Hần thả con chó xuống, để Tuyết Luân chăm sóc, sau đó cầm khăn mặt và lấy chút đá trong tủ lạnh, rồi đi đến chỗ La Thanh Nhạc đang ngồi.

“Em xem, mắt cũng sưng lên rồi...” Hần cầm khăn chườm đá, nhẹ nhàng đắp lên mí mắt cô “Có lạnh không?”

La Thanh Nhạc lắc lắc đầu. Bây giờ cô không nhìn thấy vẻ mặt của hần, nhưng mọi chuyện cũng thật sự rất kỳ lạ...

“Bác sỹ đã nói, Phật Liệt Khắc chỉ cần uống đủ thuốc, mấy ngày nữa nhất định sẽ khỏe lại. Tuy nhiên mấy ngày này phải chăm sóc nó cẩn thận hơn. Anh nghĩ được về nhà, nó nhất định mừng rất vui, ở trong bệnh viện cũng không có cảm giác gia đình, không thấy người mình quan tâm. Về nhà, tinh thần của nó tốt hơn nhiều, em cảm thấy không?”

La Thanh Nhạc chỉ thở dài, không biết mình còn có thể nói cái gì khác.

Thật ra nơi này cũng không xem như là nhà của Phật Liệt Khắc. Thế nhưng Đồng Hoài Sướng lại mua mọi thứ cho nó, khiến cho nó cảm giác như đang ở nhà. Mà cô cũng không nói gì, chỉ sợ mình nói gì đó khó nghe sẽ lại phá hủy mọi chuyện.

“Tối nay em muốn ăn cái gì? Anh sẽ đi mua”

“Em muốn về nhà một chuyến, em còn chưa thay đồ” Tối hôm qua bởi vì quá độ lo lắng cho nên cô cũng không mang theo cái gì. Cô chỉ muốn trở về tắm rửa một cái cùng với thay quần áo.

“Anh đưa em về”

“Không cần, em cũng ở gần đây mà”

“Anh không thể để cho em trở về như vậy. Nếu để người ta nhìn thấy bộ dáng này của em, nhất định sẽ nghĩ em bị anh khi dễ” Hấn đùa giỡn, lại yêu thương chườm đá lên hai mắt sưng đỏ của cô.

“Ít nhất... trước kia đúng là như vậy”

“Nhưng bây giờ chúng ta cũng biết đây không phải là sự thật, không phải sao?” Đồng Hoài Sướng thả chiếc khăn chườm đá trong tay xuống, sau đó nắm lấy tay cô, nhìn cô một cách chăm chú “Bây giờ anh đã có đủ năng lực để chăm sóc cho em, thậm chí cả Phạt Liệt Khắc, hai người cũng có thể trở thành trách nhiệm của anh, anh không muốn lại buông tha cho cơ hội này. Anh nghĩ, cho dù em đã không còn yêu anh cũng đều không có vấn đề gì. Anh chỉ cần có thể nhìn thấy em, có thể trò chuyện cùng em, những điều khác anh cũng không mong gì hết”

“Tất cả cũng không giống như những gì anh nói”

“Bởi vì anh đã thay đổi!” Đồng Hoài Sướng cười cười, ngay cả ánh mắt cũng đều trở nên nhu hòa hơn rất nhiều “Anh có thể vì em mà trở thành người em mong muốn”

“Làm sao anh biết em mong muốn một người như thế nào?”

“Em muốn một người yêu thương em giống như anh”

La Thanh Nhạc không nói gì nữa, bởi vì hấn nhắc tới chữ “yêu”. Lúc trước hấn khinh thường nhất là tình yêu, bây giờ hấn lại chủ động nhắc tới điều này.

“Anh luôn nghĩ... cuộc sống thật kỳ diệu. Lúc trước anh nghĩ chia tay mới là lựa chọn tốt nhất với chúng ta, nhưng như thế nào anh cũng chưa từng nghĩ kết quả lại như thế. Chúng ta đúng thật đều tốt hơn nhiều so với năm đó, chỉ là chúng ta cũng đều không vui vẻ, nhìn như đã muốn có được những thứ cơ bản, lại ngay cả một chút yêu thương cũng không chiếm được...”

Sự xuất hiện của Tuyết Luân đã khiến anh thay đổi rất nhiều. Anh nhận ra mình thích làm cha của nó, anh thích cảm giác được nó ỷ lại, nó khiến cho anh nhớ đến những biểu cảm của em năm đó mỗi khi anh chăm sóc cho em, thậm chí em cũng có lúc ôm anh giống như nó. Có thể chăm sóc hai người, khiến cho anh cảm thấy thật thỏa mãn”

“Em nhớ rõ năm đó anh không muốn chăm sóc người khác” Năm đó hấn mới là người thích “bị” chăm sóc.

“Bởi vì năng lực của anh lúc đó và bây giờ hoàn toàn khác nhau. Năm đó cho dù anh muốn chăm sóc cho em cũng ‘lực bất tòng tâm’. Bây giờ hoàn toàn không giống, em không thể cho anh một cơ hội sao? Để cho anh chăm sóc em, anh sẽ vĩnh viễn đều xuất hiện ở nơi em cần anh nhất, thậm chí là khi em không cần anh, anh vẫn ở cùng em”

“Nếu anh chỉ là muốn bù đắp... em cảm thấy không cần phải...”

“Tại sao em lại cho rằng đây là một loại bù đắp? Cũng bởi vì anh thiếu em nhiều lắm sao? Cho nên anh làm hết thấy cũng chỉ là bồi thường sao?”

Đồng Hoài Sướng chậm rãi tới gần bên cô, đem cô ôm vào trong ngực, cúi đầu hôn nhẹ lên mặt cô.

“Chúng ta vốn nên ở cùng một chỗ, cho dù xảy ra chuyện gì chúng ta đều phải ở bên cạnh nhau. Chẳng lẽ em thật sự nghĩ rằng anh có thể giao em cho người khác sao? Tại sao anh không thể ở bên cạnh em? Chỉ có anh mới có thể bảo hộ em, chỉ có anh mới có thể thật sự yêu em, vì sao em không chịu cho anh một cơ hội, để anh chứng minh cho em biết rằng anh sẽ là người yêu em nhất trên thế giới này?”

“Bởi vì em không cần ai thương hại” La Thanh Nhạc nhìn hấn, giọng điệu tuy rằng không còn nóng nảy như lúc trước nhưng thái độ của cô lại khiến cho người ta cảm thấy không chút hy vọng.

“Em đương nhiên cần, em giống anh, chúng ta đều cần”

“Anh không phải nói chúng ta đều thay đổi rồi sao?”

La Thanh Nhạc lấy khăn chườm đá trong tay hấn đắp lên hai mắt của mình, giống như muốn tránh đi ánh mắt của hấn.

“Em trở về lấy quần áo. Em có thể sẽ ở đây vài ngày, chúng ta thay phiên nhau chăm sóc cho Phật Liệt Khắc, nhưng sau khi Phật Liệt Khắc khỏe lại, chúng ta sẽ trở về cuộc sống bình thường như trước”

Nhìn thấy Phật Liệt Khắc đã tốt hơn nhiều, nó ăn được cũng trở nên khỏe mạnh hơn, chỉ là bởi vì bệnh nặng một hồi nên gầy hơn so với lúc trước.

Ban đêm, La Thanh Nhạc ngủ không được lặng lẽ đứng lên, đi tới phòng khách nhìn nó. Phật Liệt Khắc nghe thấy thanh âm liền ngẩng đầu nhìn cô một chút, sau đó lại đi đến bên chiếc giường ấm áp của mình ngủ.

Nhìn ra Phật Liệt Khắc thích nơi này. Nó vốn chính là một con chó nhỏ mà, bình thường ở nhà một ngày nó cũng chỉ nhìn thấy mình vài tiếng. Ở đây, chỉ cần Tuyết Luân hết giờ học, Phật Liệt Khắc liền có bạn cùng chơi, hơn nữa còn có Đồng Hoài Sướng, ba người so với một người liền náo nhiệt hơn.

Đồng Hoài Sướng thậm chí còn có thể mua đồ chơi cho nó, xem ra Phật Liệt Khắc thật thích hấn. Vài lần Đồng Hoài Sướng ra ngoài mua đồ, sau khi trở về thì Phật Liệt Khắc đều ngoác đuôi mừng. Đường như hấn đã có địa vị tồn tại tương đương với cô trong lòng Phật Liệt Khắc.

Mà những điều này sẽ thay đổi khi Phật Liệt Khắc khỏe lại. Cô muốn đưa Phật Liệt Khắc trở lại ngôi nhà chỉ có hai người kia, sau đó sống một cuộc sống bình thường như trước đây.

“Sao em còn chưa ngủ?”

“Sao em còn chưa ngủ?” Thanh âm của Đồng Hoài Sướng đột nhiên vang lên.

“Em... Em chỉ là đến xem nó”

“Nó ngủ rất ngon” Đồng Hoài Sướng đến gần bên người cô, cùng cô ngồi trên sàn nhà nhìn chú chó con ngủ say sưa “Anh cảm thấy nó rất thích chiếc giường này”

“Đúng vậy” Cô khẽ mỉm cười, gần đây cô đã không còn dùng giọng điệu chanh chua để nói chuyện với hấn.

“Em sao vậy? Không ngủ được sao?”

“Em chỉ là lo lắng cho nó”

“Không phải anh đã nói buổi tối anh sẽ chăm sóc nó sao?” Đồng Hoài Sướng đã sắp xếp công việc, buổi tối sẽ đều do hấn chăm sóc cho Phật Liệt Khắc “Em chỉ cần chăm sóc cho Tuyết Luân là được rồi”

“Con bé ngủ rồi”

“Con bé nói em đã kể chuyện cổ tích cho nó nghe”

La Thanh Nhạc nhún nhún vai. Cô không nói cho Đồng Hoài Sướng đó là bởi vì Tuyết Luân tự nói với mình, hấn cũng sẽ kể chuyện cổ tích cho con bé nghe.

“Phật Liệt Khắc đã tốt hơn rất nhiều” Cô nhắc lại việc này, chắc Đồng Hoài Sướng cũng sẽ không quên cô đã nói chờ Phật Liệt Khắc khỏe lại sẽ rời đi.

“Nhưng nó thích nơi này, em không thể ở lại đây sao?” Đồng Hoài Sướng đương nhiên nghe được cô có ý gì.

“Chúng ta chung quy cũng phải trở về”

“Em không muốn ở đây vì anh sao?” Hấn nhin không được hỏi.

“Em có nhà của mình”

“Anh không ngại em đem nơi này trở thành nhà mình, anh hy vọng em có thể lưu lại” Trên mặt hấn đầy khẩn cầu.

“Em nghĩ như vậy không tiện...” Cô ngay cả cự tuyệt cũng tìm cách uyển chuyển.

Đồng Hoài Sướng nắm tay cô, kéo cô lại bên mình, chậm rãi nhích tới gần cô. Hắn hôn nhẹ lên môi cô.

Rất nhiều hình ảnh ngọt ngào đột nhiên xuất hiện trong đầu La Thanh Nhạc. Cô không cho phép mình nhớ lại đoạn thời gian đó, toàn bộ lại bao phủ lấy cô như một cơn thủy triều...

Lúc trước khi cô yêu Đồng Hoài Sướng ... Có phải cũng có cảm giác giống như bây giờ sao? Cô có chút mờ mịt, nhìn hắn khuôn mặt vẫn tuấn dật như xưa của hắn, La Thanh Nhạc không dám nói ra những lời trong lòng.

“Anh chưa từng có ý nghĩ anh còn có thể hôn em, tay của anh còn có thể ôm em như lúc này. Anh vẫn sợ khi gặp lại em, em đã trở thành vợ của người đàn ông khác, sinh con với người đàn ông đó, anh không còn có cơ hội được nói chuyện cùng em...”

Em có biết khi anh phát hiện ra sự tồn tại của Tuyết Luân, anh vui vẻ bao nhiêu không? Tuyết Luân là con của chúng ta, có nghĩa là anh vẫn còn cơ hội, em cũng không phải vợ của người khác, chúng ta có thể trở thành một gia đình giống như năm đó”

Đồng Hoài Sướng ôm chặt cô trong ngực, giống như muốn chứng minh mình là thật lòng.

“Thanh Nhạc, em ở lại đi. Anh không cần em lại gần cho anh, nhưng chỉ cần em ở lại, anh cam đoan anh sẽ dùng nửa đời còn lại để yêu em, cho em mọi thứ, cho dù em vẫn còn tức giận với anh, anh cũng có thể nhận. Em chỉ cần cho anh một cơ hội, anh nhất định sẽ không phụ lòng em”

“Em không làm được” La Thanh Nhạc khó xử nói.

“Tại sao không thể? Anh có thể khiến cho em lại yêu anh, em nghĩ anh đã cố gắng nhiều năm như vậy là vì cái gì? Anh thừa nhận hồi trẻ là anh ngu ngốc, nhưng bây giờ anh có thể cho em một cuộc sống hạnh phúc. Chỉ cần em ở lại, không chỉ Tuyết Luân có cha mẹ, mà anh không chỉ yêu em, ngay cả chú chó nhỏ của em anh cũng đều yêu”

“Vì sao anh cứ phải chấp nhất yêu em như thế?” La Thanh Nhạc nghĩ không ra, liền hỏi.

Đồng Hoài Sướng rõ ràng có thể lựa chọn một người khác. Hắn có thể tùy tiện chọn một người phụ nữ trẻ hơn, người đó sẽ không ác khẩu với hắn, so với cô còn tốt hơn. Thế nhưng Đồng Hoài Sướng lại chỉ cần cô, vì sao?

“Chẳng lẽ chỉ là bởi vì em là mẹ của Tuyết Luân, cho nên anh mới nghĩ như vậy có phải hay không?”

“Đương nhiên không phải” Đồng Hoài Sướng khẽ vuốt mặt cô, nhìn khuôn mặt mà mình yêu thương, nhẹ nhàng nói: “Anh vẫn yêu cô gái thấy con gái là kêu to sợ hãi, yêu cô gái khiến cho anh khi đứng trước cô ấy lại có cảm giác mình thật nhỏ bé

Năm đó anh nghĩ nếu rời khỏi em, anh có thể trở thành một ‘nam tử hán’, không bị tình cảm trói buộc. Chỉ cần có thể rời đi người mình thương yêu nhất, làm một vài chuyện là có thể chứng minh mình không bị tình yêu ảnh hưởng, cũng sẽ không bị em nắm giữ...

Nhưng bây giờ đã chứng minh rằng suy nghĩ năm đó của anh ngu xuẩn như thế nào, anh sẽ không lại để em ra đi... Cho dù em có nói như thế nào, em không muốn ở lại, anh đều không có khả năng lại để em rời khỏi anh. Cho dù đem em trở lại trong này cũng được. Anh từng nghĩ sẽ bắt cóc Phật Liệt Khắc, em vì nó nhất định sẽ ở lại, nhưng anh không nỡ làm cho nó sinh bệnh, anh thật sợ em sẽ lại rời đi”

Hắn vừa nói vừa hôn nhẹ mặt của cô, giống như thật sự sợ cô sẽ bỏ rơi hắn.

“Anh không cho nó ăn cái gì khiến nó bị tiêu chảy chứ?”

“Làm sao có thể? Anh thương nó còn không kịp”

“Bây giờ nó đổ bệnh, lại không thể tắm rửa, rất thối, anh cũng yêu sao?”

“Chỉ cần là em yêu, anh đều yêu” Đồng Hoài Sướng hôn môi của cô, dùng hôn môi để chứng minh.

Nụ hôn này so với lúc trước còn muốn xâm nhập sâu hơn, không chỉ là hôn lướt qua mà thôi. Giống như hắn muốn quay về khoảng thời gian trước, yêu nhiều hơn nữa...

Mang theo tình yêu, nụ hôn thật sự rất khác biệt. La Thanh Nhạc nhớ cảm giác Đồng Hoài Sướng hôn cô nắm đó, có lẽ chính là như thế này mới có thể khiến cho cô mê luyến. Mà bây giờ giống như bắt đầu lại từ đầu.

Đầu óc cô bắt đầu hỗn loạn, thân thể của cô không hề giống lúc trước muốn tránh xa hắn, cô cảm giác được vòng tay của Đồng Hoài Sướng, hai người gần nhau như vậy...

“Không...”

Khi Đồng Hoài Sướng kéo cô, ôm cô về phòng hắn, La Thanh Nhạc còn một lần kháng cự, nhưng cuối cùng cô vẫn để hắn kéo đi.

Cô mới nằm lên giường hắn, thân thể hắn cũng đi theo đề lên người cô.

“Tại sao lại không? Sau này em ở nơi này, cũng chỉ có thể ngủ ở trên giường của anh. Tuyết Luân đã lớn, không cần ngủ cùng mẹ mỗi ngày”

“Nhưng...” Cô cảm thấy hắn đang cởi bỏ quần áo của mình, sự lo lắng cơ hồ khiến cho cô nói không ra lời.

“Hừ...” Đồng Hoài Sướng hôn lên môi của cô, không cho cô mở miệng.

Kể tiếp bọn họ không cần ngôn ngữ, khi hắn hôn cô, hắn đã cảm nhận được trái tim của La Thanh Nhạc. Cô phảng phất trở về cô gái ngọt ngào của nhiều năm trước, hấp dẫn hắn.

Mà tình yêu này không hề làm cho hắn sợ hãi, đây mới là người hắn yêu cả đời, tình yêu của hắn vẫn luôn thuộc về La Thanh Nhạc.

Khi hai người hợp lại thành một, trừ bỏ sinh lý ở ngoài, bọn họ cũng cảm nhận được tâm đối phương. Bọn họ cuối cùng trở về như ban đầu, một lần nữa tìm về với nhau.

“Anh yêu em”

“Em cũng yêu anh”

Lúc trước đối chọi gay gắt, bây giờ lại lâm vào bế tắc một lần nữa. Hai người như là vĩnh viễn đều không thể rời xa nhau.

Mặc quần áo đi làm, hai người đứng ở cửa còn lưu luyến không rời hôn nhau hẹn gặp lại.

“Nhanh lên! Đừng có hôn, con muộn giờ học rồi...” Con gái nhỏ cầm cặp sách, đứng bên cạnh lo lắng.

Đồng Hoài Sướng cúi đầu nhìn con gái nói: “Tình cảm cha mẹ tốt, con mới có em trai đó!”

“Con không cần em trai, con đã có Phật Liệt Khắc rồi!” Tuyết Luân đã xem Phật Liệt Khắc như em trai của mình từ lâu.

La Thanh Nhạc cùng Đồng Hoài Sướng nhìn nhau. Bọn họ còn chưa nghĩ ra phải nói như nào với Tuyết Luân, trong bụng La Thanh Nhạc thật sự có một đứa con trai, nhưng cô tin rằng Đồng Hoài Sướng nhất định sẽ có cách.

“Chút nữa anh sẽ nói với con bé” Đồng Hoài Sướng hứa hẹn gật đầu, nắm tay con gái rời đi.

Nhìn theo bóng dáng hai cha con rời đi, La Thanh Nhạc nhìn không được mỉm cười, cúi người sờ đầu Phật Liệt Khắc, tạm biệt nó, sau đó cũng rời nhà.

Bây giờ bọn họ lại cùng nhau tạo thành một gia đình mới, mọi thứ đều rất tốt đẹp, nhưng cô cùng Đồng Hoài Sướng cũng không có tái hôn. Sau khi phát hiện mình mang thai, cô cảm thấy Đồng Hoài Sướng có chút thay đổi. Tối qua cô nhìn lên ví tiền của hắn, trong đó có một chiếc nhẫn...

Xem ra Đồng Hoài Sướng quả thật muốn xóa bỏ cái danh “người đàn ông phụ bạc” rồi. Tiếp theo hình như sẽ kết hôn, nhưng lúc này cô cảm thấy mình rất hạnh phúc.

Tuy nhiên cô phải học bộ dáng giả vờ ngạc nhiên, khiến cho khi Đồng Hoài Sướng cầu hôn cô, sau đó cô sẽ biểu hiện ra bộ dáng vừa mừng vừa sợ mới không làm cho người đàn ông cô yêu thất vọng.

END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-lam-nguoi-dan-ong-phu-tinh>